

INSTITUT PRO KRIMINOLOGII A SOCIÁLNÍ PREVENCI

**ZÁKON O TRESTNÉ ČINNOSTI
A NARUŠOVÁNÍ VEŘEJNÉHO POŘÁDKU**

**zákon Velké Británie z roku 1998
(vybraná ustanovení)**

**STANOVISKO EHSV
K PREVENCI KRIMINALITY MLÁDEŽE
(2006/C 110/13)**

Překlad : Agentura Pylon

Tento text nemá charakter oficiálního překladu, neprošel jazykovou korekturou
a je určen pro studijní účely.

Neprodejné

Praha 2007

Přeloženo z: Home Office: Crime & Disorder Act 1998: Implementing the Act, Delivering the Aim. - www.opsi.gov.uk/acts/acts1998/19980037.htm

ISBN 978-80-7338-060-1

© Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 2007
www.kriminologie.cz

OBSAH:

Úvod	3
-------------	----------

Zákon o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku z roku 1998

Velká Británie (vybraná ustanovení o soudnictví ve věcech mládeže)

ČÁST I: PREVENCE KRIMINALITY A NARUŠOVÁNÍ VEŘEJNÉHO POŘÁDKU 13

HLAVA I: ANGLIE A WALES. 13

Trestná činnost a narušování veřejného pořádku: obecná ustanovení 13

§ 1 Příkazy proti společensky škodlivému jednání (*anti-social behaviour orders*) 13

§ 2 Příkazy pro pachatele sexuálních trestných činů 14

§ 3 Příkazy pro pachatele sexuálních trestných činů: doplňující ustanovení 15

§ 4 Opravné prostředky proti příkazům 16

Strategie proti trestné činnosti a narušování veřejného pořádku 17

§ 5 Orgány odpovědné za strategie 17

§ 6 Tvorba a zavádění strategií 17

§ 7 Doplňující ustanovení 18

Trestná činnost a narušování veřejného pořádku ze strany mládeže 19

§ 8 Příkazy k plnění rodičovských povinností (*parenting orders*) 19

§ 9 Příkazy k plnění rodičovských povinností: doplňující ustanovení 20

§ 10 Opravné prostředky proti příkazům k plnění rodičovských povinností 21

§ 11 Příkazy k zajištění bezpečnosti dítěte (*child safety orders*) 22

§ 12 Příkazy k zajištění bezpečnosti dítěte: doplňující ustanovení 23

§ 13 Opravné prostředky proti příkazům k zajištění bezpečnosti dítěte 24

§ 14 Místní plány zákazu vycházení pro děti (*local child curfew schemes*) 24

§ 15 Porušení vyhlášky o zákazu vycházení 25

§ 16 Umístění záškoláků do určených prostor atd. 25

Různá a doplňující ustanovení 26

§ 17 Povinnost zvažovat důsledky v oblasti trestné činnosti a narušování veřejného pořádku . 26

§ 18 Výklad a další ustanovení k Hlavě I 27

HLAVA II: SKOTSKO 28

§ 19 Příkazy proti společensky škodlivému jednání 28

§ 20 Příkazy pro pachatele sexuálních trestných činů 29

§ 21 Procesní ustanovení týkající se příkazů 30

§ 22 Trestné činy spáchané v souvislosti s porušením příkazů 31

§ 23 Společensky škodlivé jednání jako důvod pro nucené vystěhování 32

§ 24 Zařízení způsobující hluk: oprávnění policie k zabavení věci 33

ČÁST II: TRESTNÍ PRÁVO 35

Rasově motivované trestné činy: Anglie a Wales 35

§ 28 Definice „rasově motivovaného trestného činu“ 35

§ 29 Rasově motivovaná napadení . 35

§ 30 Rasově motivované poškozování cizí věci 36

§ 31 Rasově motivované trestné činy proti veřejnému pořádku	36
§ 32 Rasově motivované obtěžování a další ustanovení	37
Rasově motivované trestné činy: Skotsko	38
§ 33 Rasově motivované trestné činy	38
Různá ustanovení	39
§ 34 Zrušení vyvratitelné domněnky, že dítě je doli incapax	39
ČÁST III: SYSTÉM TRESTNÍ JUSTICE	40
Soudnictví ve věcech mládeže.	40
§ 37 Účel systému soudnictví ve věcech mládeže	40
§ 38 Poskytování služeb soudnictví ve věcech mládeže na místní úrovni	40
§ 39 Týmy pro kriminalitu mládeže (<i>Youth Offending Teams</i>)	41
§ 40 Plány soudnictví ve věcech mládeže	42
§ 41 Rada pro soudnictví ve věcech mládeže (<i>Youth Justice Board</i>)	43
§ 42 Doplnující ustanovení	44
Činnost soudů a další ustanovení	45
§ 47 Kompetence soudů pro mládež	45
§ 49 Kompetence nižších soudů jež může vykonávat samosoudce a další ustanovení	46
§ 50 Prvotní administrativní jednání	47
§ 51 Nemožnost vést řízení ve věcech trestných činů vyžadujících obžalobu	48
§ 52 Ustanovení doplňující § 51	50
Různá ustanovení	51
§ 56 Peněžitá záruka: omezení v některých případech vraždy či znásilnění	51
§ 57 Využití televizního spojení při předběžných jednáních	51
ČÁST IV: ZACHÁZENÍ S PACHATELI	52
HLAVA I: ANGLIE A WALES	52
Pachatelé sexuálních či násilných trestných činů	52
§ 58 Tresty zvýšené pro účely podmíněného propuštění	52
Pachatelé závislí atd. na drogách	53
§ 61 Příkazy k protitoxikomanickému léčení a testování (<i>drug treatment and testing orders</i>)	53
§ 62 Podmínky a ustanovení obsažená v příkazech	54
§ 63 Pravidelná přezkoumání	55
§ 64 Doplnující ustanovení o příkazech	56
Mladí pachatelé: důtky a varování	57
§ 65 Důtky a varování	57
§ 66 Účinky důtek a varování	58
Mladí pachatelé: příkazy nespojené s odnětím svobody	59
§ 67 Příkazy k odškodnění (<i>reparation orders</i>)	59
§ 68 Příkazy k odškodnění: doplňující ustanovení	60
§ 69 Příkazy k plnění akčního plánu (<i>action plan orders</i>)	61
§ 70 Příkazy k plnění akčního plánu. doplňující ustanovení	62
§ 71 Příkazy k dozoru (<i>supervision orders</i>)	63
§ 72 Porušení podmínek příkazů k dozoru	64
Mladí pachatelé: příkazy k detenci a vzdělávání	65
§ 73 Příkazy k detenci a vzdělávání (<i>detention and training orders</i>)	65
§ 74 Povinnosti a oprávnění soudu	66

§ 75 Doba trvání detence a vzdělávání	67
§ 76 Doba trvání dohledu	67
§ 77 Porušení podmínek dohledu	68
§ 78 Trestné činy v průběhu trvání příkazu	69
§ 79 Souběh s trestem umístění v zařízení pro mladistvé pachatele	69
Ukládání trestů: obecná ustanovení	70
§ 81 Poradní výbor pro ukládání trestů (<i>Sentencing Advisory Panel</i>)	70
Různá a doplňující ustanovení	71
§ 85 Výklad Hlavy I a další ustanovení	71
HLAVA II: SKOTSKO	72
Pachatelé sexuálních či násilných trestných činů	72
§ 86 Zvýšené tresty pro pachatele sexuálních a násilných trestných činů	72
Pachatelé závislí atd. na drogách	74
§ 89 Příkazy k protitoxikomanickému léčení a testování	74
§ 90 Podmínky a ustanovení obsažená v příkazech k protitoxikomanickému léčení a testování.	75
§ 91 Procesní ustanovení týkající se příkazů k protitoxikomanickému léčení a testování	77
§ 92 Změna a pravidelná přezkoumání příkazů k protitoxikomanickému léčení a testování	77
§ 93 Důsledky porušení příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování	79
§ 94 Kombinace příkazů	80
§ 95 Výkladová ustanovení týkající se příkazů k protitoxikomanickému léčení a testování	81
Rasová motivace	82
§ 96 Rasově motivované trestné činy	82
ČÁST V: RŮZNÁ A DOPLŇUJÍCÍ USTANOVENÍ	84
Doplňující ustanovení	84
§ 117 Výklad základních pojmů	84
PŘÍLOHA: - Rada pro soudnictví ve věcech mládeže: další ustanovení	86
Stanovisko EHSV k prevenci kriminality mládeže (2006/C 110/13)	90

Úvod

Podstatnou složkou vládní politiky ve Velké Británii při budování bezpečnější společnosti byla v devadesátých letech reforma soudnictví nad mládeží. Implementace zákona o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku z roku 1998 (*Crime and Disorder Act 1998*) měla pomoci naplnit záměr, kterým je prevence kriminality páchané dětmi a mladými lidmi. Ta je považována za hlavní cíl systému soudnictví ve věcech mládeže (§ 37). V zájmu dosažení uvedeného cíle stanovila vláda šest klíčových úkolů pro reformování systému soudnictví ve věcech mládeže¹:

1. řešení průtahů – tj. zkrácení doby od zadržení do odsouzení recidivujících mladistvých pachatelů (*persistent young offenders*) o polovinu a urychlení řízení ve věcech všech mladistvých pachatelů
2. konfrontovat mladistvé pachatele s důsledky jejich trestné činnosti a pomoci jim vytvořit si smysl pro osobní odpovědnost
3. užívat intervence, které řeší rizikové faktory spojené s kriminalitou – osobní, rodinné, sociální, výchovné, zdravotní
4. ukládat tresty přiměřené závažnosti a četnosti kriminality, včetně okruhu nových sankcí
5. povzbuzovat mladé pachatele k činnostem vedoucím k odškodňování obětí
6. posilovat odpovědnost rodičů

Partnerství a strategie v oblasti snižování kriminality a narušování veřejného pořádku tvoří lokální rámec pro identifikaci problémů kriminality mládeže a reakci na ně. Možnost řešení kriminality mládeže na místní úrovni nabízejí mezioborové týmy pro kriminalitu mládeže (*Youth Offending Teams – YOTs*, § 39), ve kterých působí orgány sociální péče, školství, policie, probační služby a zdravotnictví s možností zapojení dobrovolnického sektoru a dalších.

YOTs spojují mezioborový přístup a prostředky pro řešení kriminality mládeže a s ní spojených rizikových faktorů, jako jsou nedostatečný výkon rodičovské zodpovědnosti, rodina s kriminální historií, domácí násilí či zneužívání, tlak ze strany vrstevníků, špatné školní výsledky, záškoláctví a vyloučení ze školy, zneužívání drog či alkoholu nebo duševní choroba a strádání např. z důvodu špatného bydlení či bezdomovectví.

Stávající zákon o dětech (*Children Act*) ukládá povinnost místní samosprávě zabezpečit včasnou intervenci a řešit kriminální chování. Pro cílený zásah k zastavení počínající kriminální kariéry dětí do deseti let věku slouží příkaz k zajištění bezpečnosti dítěte (§ 11), pro ochranu malých dětí jsou určeny místní plány zákazu vycházení pro děti (§ 14), systém posledního varování (§ 65) má zajistit okamžité posouzení a intervenci za účelem zastavení páchaní trestné činnosti v zárodku.

V otázkách odškodnění je nezbytné přimět mladé pachatele, aby pochopili dopady své trestné činnosti a převzali odpovědnost za své jednání. Možnost reparace je třeba nabídnout obětem, které si přejí vyrovnat se s trestným činem a vypořádat se s jeho následky i širší komunitě. Je kladen důraz na prohloubení rodičovské zodpovědnosti, rovněž však na pomoc rodičům při podpoře jejich dětí, aby se vyhnuly potížím, nebo při zabraňování páchaní další trestné činnosti.

Pro účinnější tresty spojené s odnětím svobody je zapotřebí konstruktivního využití doby odnětí svobody, uspokojování vzdělávacích a dalších potřeb, zvýšený standard péče a životosprávy a kvalitní dohled a reintegrace do společnosti. Pro výkon trestů jsou určena zvláštní zařízení Vězeňské služby pro mladistvé vězně (do 18 let věku).

¹ Více v textu příspěvku Útvary pro mladistvé pachatele (Juvenile Offenders Unit) z konference „Zákon o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku z roku 1998 - implementace zákona, dosažení cíle“. 4.11. 1998

Poskytování politického, legislativního a finančního rámce zabezpečují ministerstva a Inspektoráty. Sledování činnosti systému soudnictví ve věcech mládeže jako celku má na starosti Rada pro soudnictví ve věcech mládeže pro Anglii a Wales (§ 41), která dále poskytuje poradenství v oblasti plnění cílů prevence kriminality, sbírá a zveřejňuje informace, přiděluje granty na rozvoj osvědčených postupů a vytváří standardy poskytování služeb.

Řešení kriminality mládeže a reforma soudnictví ve věcech mládeže je součástí budování bezpečnější společnosti a řešení sociální exkluze. Britská vládní politika v této oblasti zahrnuje rovněž program snižování kriminality, snahy o snížení rozsahu záškoláctví a vylučování ze škol na národní i místní úrovni, desetiletou strategii boje proti zneužívání drog, obnovu městských čtvrtí, nabídku zaměstnání, denního studia či vhodných pracovních zkušeností nezaměstnaným lidem do 25 let věku a startovací programy pro mladé pachatele v zařízeních pro odnětí svobody nebo pod dohledem probační služby.

Vzhledem k tomu, že v České republice je problematika kriminality mládeže, její prevence a postih rovněž velice často diskutována, přinášíme překlad vybraných ustanovení tohoto podstatného zákona o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku, revidovaného na přelomu let 2004 a 2005. Publikace plné verze nebyla vhodná vzhledem k tomu, že mnohé paragrafy odkazují na jiné zákonné texty či je doplňují, a proto k ucelenému přehledu je nezbytné mít k dispozici i řadu dalších právních předpisů. Kompletní text zákona v anglickém jazyce je k nahlédnutí například na www.opsi.gov.uk/acts/acts1998/19980037.htm.

Mnohá opatření či postupy (byť systému anglosaského práva) - jako posílení rodičovské zodpovědnosti příkazy k plnění rodičovských povinností, systém důtek a varování, využití televizního spojení při předběžných jednáních či úprava zacházení se závislými pachateli nebo užitečné definování rasově motivovaných činů, mohou být však inspirující i nyní, po reformě trestního práva mládeže u nás – po přijetí zákona č. 218/2003 Sb. o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže.

Druhým dokumentem zařazeným v tomto výběru pramenů je Názor Evropského výboru pro ekonomiku a sociální otázky s názvem Prevence delikvence mladistvých. Způsoby řešení kriminality mladistvých a role trestního soudnictví nad mládeží v Evropské unii (*Opinion of the European Economic and Social Committee on The Prevention of Juvenile Delinquency. Ways of Dealing with Juvenile Delinquency and the Role of the Juvenile Justice System in the European Union*). Byl přijat jednohlasně v březnu 2006 a klade si za cíl rozvoj obecné politiky soudnictví ve věcech mládeže, spolupráci v oblasti prevence trestné činnosti mladistvých a vytvoření směrnic na základě ověřené praxe, vedoucích ke zjednodušení a sjednocení procesu implementace v Evropě.

JUDr. Simona Diblíková

Zákon o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku z roku 1998 - implementace zákona, dosažení cíle

Text příspěvku Útvaru pro mladistvé pachatele (Juvenile Offenders Unit), předneseného na konferenci „Zákon o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku z roku 1998 - implementace zákona, dosažení cíle“ v konferenčním centru Queen Elizabeth II dne 4. listopadu 1998.

Reforma soudnictví nad mládeží je hlavní složkou vládní politiky při budování bezpečnější společnosti. Tento příspěvek je úvodem do změn v oblasti soudnictví nad mládeží, obsažených v zákoně o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku. Implementace zákona pomůže dosáhnout cíle, kterým je prevence kriminality páchané dětmi a mladými lidmi.

Pro více informací o zákonu o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku – viz uváděcí příručka.

Ustanovení § 37 zákona stanoví prevenci trestné činnosti páchané dětmi a mladými lidmi jako hlavní cíl systému soudnictví ve věcech mládeže. Ukládá též všem subjektům působícím v systému soudnictví ve věcech mládeže povinnost tento cíl při plnění svých úkolů zohledňovat.

Pro více informací o tom, co to znamená pro instituce a pracovníky v systému soudnictví ve věcech mládeže – viz Rámcový dokument o soudnictví ve věcech mládeže.

V zájmu dosažení uvedeného cíle stanovila vláda šest klíčových úkolů pro reformovaný systém soudnictví ve věcech mládeže:

1. řešit průtahy – zkrátit dobu od zadržení do odsouzení mladistvých chronických pachatelů (*persistent young offenders*) o polovinu, urychlit spravedlnost pro všechny mladistvé pachatele
2. konfrontovat mladistvé pachatele s důsledky jejich trestné činnosti a pomoci jim vytvořit si smysl pro osobní odpovědnost
3. intervence, která řeší rizikové faktory spojené s kriminalitou – osobní, rodinné, sociální, výchovné, zdravotní
4. trest přiměřený závažnosti a četnosti kriminality, s novým okruhem sankcí, jež může soud uložit
5. povzbuzovat mladé pachatele k odškodňování obětí
6. posilovat odpovědnost rodičů

Ke splnění šesti klíčových úkolů je stanoveno šest klíčových témat:

1. partnerství a mezioborová spolupráce
2. včasná intervence a řešení kriminálního chování
3. odškodnění
4. rodičovská zodpovědnost
5. účinnější tresty spojené s odnětím svobody
6. národní rámec

Podívejme se na každé z nich podrobněji.

1. partnerství a mezioborová spolupráce

Partnerství a strategie v oblasti snižování kriminality a narušování veřejného pořádku tvoří lokální rámec pro identifikaci problémů kriminality mládeže a reakci na ně (§ 6 a § 7).

Mezioborové týmy pro kriminalitu mládeže (TKM) nabízejí možnost řešení kriminality mládeže na místní úrovni (§ 39).

V TKM společně působí orgány sociální péče, školství, policie, probační služby a zdravotnictví s možností zapojení dobrovolnického sektoru a dalších.

TKM spojují mezioborový přístup a prostředky pro řešení kriminality mládeže a s ní spojených rizikových faktorů, jako jsou:

- nedostatečný výkon rodičovské zodpovědnosti, člen rodiny s kriminální historií, domácí násilí či zneužívání
- tlak ze strany vrstevníků
- špatné školní výsledky, záškoláctví a vyloučení
- zneužívání drog či alkoholu nebo duševní choroba
- strádání např. z důvodu špatného bydlení či bezdomovectví

Mezioborová spolupráce je posilována

- společným plánováním
- ročním plánem soudnictví nad mládeží, týkajícím se poskytování a financování služeb soudnictví ve věcech mládeže a vytvářeným místní samosprávou po projednání s policií, probační službou a orgány zdravotní péče
- důležitým napojením na plán služeb pro děti (*children's services plan*), plán podpory chování (*behaviour support plan*), plán policejní činnosti a akční plán Protidrogového akčního týmu (*Drug Action Team action plan*)
- kombinováním či sdružováním zdrojů
- zabráněním duplicitní činnosti
- lepším rozhodováním a zaměřením
- sdílením informací - § 115 upravuje základní zákonné oprávnění, může být doplněn místními předpisy

Pro více informací viz Směrnici o partnerství v oblasti snižování kriminality a narušování veřejného pořádku (*Guidance on Crime and Disorder Reduction Partnership*) a Meziresortní oběžník o zřízení týmů pro kriminalitu mládeže (*Inter-Departmental Circular on Establishing Youth Offending Teams*)

2. včasná intervence a řešení kriminálního chování

Služby pro děti v nouzi a jejich rodiny – úkoly místní samosprávy podle stávajícího zákona o dětech (*Children Act*) –

- příkaz k zajištění bezpečnosti dítěte (§ 11) – cílená intervence k zastavení počínající kriminální kariéry dětí do deseti let věku
- místní plány zákazu vycházení pro děti (§ 14) – ochrana malých dětí, aby se nedostaly do potíží

- systém posledního varování (*final warning scheme*) (§ 65) – okamžité posouzení a intervence za účelem zastavení páchaní trestné činnosti v zárodku
- příkaz k plnění akčního plánu (§ 69) – nová alternativní sankce k řešení kriminálního chování a jeho příčin

Pro více informací viz Směrnici ministerstva vnitra o příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte, místních plánech zákazu vycházení pro děti, systému posledního varování a příkazu k plnění akčního plánu (*Home Office Guidance on child safety order, local child curfew schemes, final warning scheme and action plan order*)

3. odškodnění

přimět mladé pachatele –

- pochopit dopady své trestné činnosti
- převzít odpovědnost za své jednání

pomoci obětem, které si přejí –

- vyrovnat se s trestným činem
- vypořádat se s jeho následky

možnosti odškodnění –

- vůči oběti nebo širší komunitě
- příkaz k odškodnění (§ 67)
- jako součást intervence ve formě posledního varování nebo příkazu k plnění akčního plánu

Pro více informací viz Směrnici ministerstva vnitra o příkazu k odškodnění (*Home Office Guidance on reparation order*)

4. rodičovská zodpovědnost

příkaz k plnění rodičovských povinností –

- posilování odpovědnosti rodičů
- pomoc rodičům při podpoře jejich dětí, aby se vyhnuly potížím, nebo při zabraňování páchaní další trestné činnosti

Pro více informací viz Směrnici ministerstva vnitra o příkazu k plnění rodičovských povinností (*Home Office Guidance on parenting order*)

širší podpora rodičovství a rodiny –

- Linkou rodičů (*Parent Line*) bude zřízena národní rodičovská linka pomoci, která bude rodičům nabízet rady a informovat občany o místních zdrojích možné pomoci
- Národní institut pro rodinu a rodičovství (*National Family and Parenting Institute*) bude poskytovat užitečné poradenství a rozvíjet širší a kvalitnější podporu rodičovství
- posílená role zdravotnických pracovníků návštěvní služby, zahrnující celkovou péči o pohodu rodičů a dětí, jakož i o jejich tělesné zdraví
- Bezpečný začátek (*Sure Start*), nové opatření s rozpočtem 540 milionů GBP, jež má pomoci dětem si od raného věku osvojit dovednosti potřebné ke zvládnutí většiny školních povinností
- podpora rodin, jež má pomoci snížit výskyt závažnějších problémů, jako jsou těhotenství nezletilých, domácí násilí a kriminalita mládeže

5. účinnější tresty spojené s odnětím svobody

příkaz k detenci a vzdělávání (§ 73) –

- konstruktivní využití doby odnětí svobody
- řešení kriminálního chování
- uspokojování vzdělávacích a dalších potřeb
- dohled a reintegrace do společnosti
- zvláštní zařízení Vězeňské služby pro mladistvé vězně (do 18 let věku)
- zvýšený standard péče a životosprávy
- pilotní programy v zařízeních pro mladistvé pachatele Huntercomb a Werrington
- těsné vazby na týmy pro kriminalitu mládeže

Pro více informací viz odpověď vlády na zprávu o zabezpečených ústavech pro mladistvé (Hansard, 22. července 1998)

6. národní rámec

role vládních ministerstev a Inspektorátů –

- poskytování politického, legislativního a finančního rámce
- stanovování cílů a úkolů
- sledování výsledků a činnosti

Rada pro soudnictví ve věcech mládeže pro Anglii a Wales (§ 41) –

- sledování činnosti systému soudnictví ve věcech mládeže jako celku
- poradenství v oblasti plnění cílů prevence kriminality
- sběr a zveřejňování informací
- zjišťování a šíření osvědčených postupů
- přidělování grantů na rozvoj osvědčených postupů
- tvorba standardů poskytování služeb

Pro více informací kontaktujte Youth Justice Board, Sixth Floor, Queen Anne's Gate, London SW1

A jaká je širší představa?

Řešení kriminality mládeže a reforma soudnictví ve věcech mládeže – součást vládní politiky pro

- budování bezpečnější společnosti
- řešení sociální exkluze

To zahrnuje rovněž

program snižování kriminality –

- vynaložení 250 milionů GBP v průběhu tří let na opatření pro snižování kriminality založená na poznacích
- bude zahrnovat činnost za účelem prevence zapojení mladých lidí do trestné činnosti

mladí lidé jako součást řešení –

- role služby pro mládež při nabízení pozitivních aktivit
- Akční skupiny mládeže (*Youth Action Groups*) a Dobrovolníci milénia (*Millenium Volunteers*) podporující aktivní občanské vystupování a zapojení do komunity

záškoláctví a vyloučení ze školy –

- cíl snížit rozsah záškoláctví a vylučování ze škol o třetinu do roku 2002 na národní i místní úrovni
- vynaložení 500 milionů GBP v průběhu tří let na podporu místních iniciativ
- oprávnění podporující činnost policie/místních školských úřadů (*Local Education Authority, LEA*) v oblasti záškoláctví (§ 16)

drogy –

- desetiletá strategie boje proti zneužívání drog
- těžiště především v oblasti pomoci mladým lidem při odolávání zneužívání drog
- odráží se v akčních plánech Protidrogových akčních týmů

obnova městských čtvrtí (*neighbourhood renewal*) –

- 18 akčních týmů zřízených k řešení problémů nejvíce zanedbaných čtvrtí
- jeden zaměřený na pocity odcizení mezi mladými lidmi a mládeží

Ze systému sociální péče do práce (*Welfare to Work*) –

- nabídka zaměstnání, denního studia či vhodných pracovních zkušeností 250 000 nezaměstnaných lidí do 25 let věku
- Startovací (*Gateway*) programy pro mladé pachatele v zařízeních pro odnětí svobody nebo pod dohledem probační služby

ČÁST I PREVENCE KRIMINALITY A NARUŠOVÁNÍ VEŘEJNÉHO POŘÁDKU

HLAVA I ANGLIE A WALES

Trestná činnost a narušování veřejného pořádku: obecná ustanovení

§ 1

Příkazy proti společensky škodlivému jednání (*anti-social behaviour orders*)

(1) Příslušný orgán může podat návrh na vydání příkazu podle tohoto paragrafu má-li za to, že u osoby, která dovršila deset let věku, jsou splněny následující podmínky:

- a) osoba po dni nabytí účinnosti jednala společensky škodlivým způsobem, tedy způsobem, který způsobil či mohl způsobit obtěžování, znepokojení či rozrušení jedné či více osob nenáležejících do téže domácnosti jako ona; a
- b) takový příkaz je nezbytný k ochraně osob v oblasti místní samosprávy, ve které bylo či mohlo být způsobeno obtěžování, znepokojení či rozrušení, před jejími dalšími společensky škodlivými činy;

příčemž v tomto paragrafu se „příslušným orgánem“ rozumí rada pro oblast místní samosprávy nebo ředitel každého policejního útvaru, jehož oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v uvedené oblasti.

(2) Příslušný orgán podá takový návrh jen po předchozím projednání s druhým příslušným orgánem.

(3) Návrh se podává nižšímu soudu (*magistrates' court*), v jehož obvodu se nachází místo, kde mělo či mohlo být způsobeno obtěžování, znepokojení či rozrušení.

(4) Pokud je na základě návrhu dokázáno, že jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 1, může nižší soud vydat příkaz podle tohoto paragrafu („příkaz proti společensky škodlivému jednání“), kterým zakáže odpůrci určitou činnost, uvedenou v příkazu.

(5) Pro účely zjištění, zda je splněna podmínka uvedená v odstavci 1 písm. a), nepřihlíží soud k takovému jednání odpůrce, o němž odpůrce prokáže, že bylo vzhledem k okolnostem přiměřené.

(6) Příkazem proti společensky škodlivému jednání mohou být uloženy zákazy, které jsou nezbytné proto, aby byly před dalším společensky škodlivým jednáním odpůrce chráněny

- a) osoby v oblasti místní samosprávy; a

b) osoby ve všech sousedních oblastech místní samosprávy vymezených v návrhu na vydání příkazu;
příčemž příslušný orgán v návrhu určitou sousední oblast místní samosprávy jen po předchozím projednání s radou pro tuto oblast a s ředitelem každého policejního útvaru, jehož oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v této oblasti.

(7) Příkaz proti společensky škodlivému jednání potrvá po dobu (nejméně dvou let) vymezenou v příkazu, nebo do vydání dalšího příkazu.

(8) S výhradou uvedenou v odstavci 9 mohou navrhovatel i odpůrce podat soudu, který příkaz proti společensky škodlivému jednání vydal, návrh na jeho změnu či zrušení formou dalšího příkazu.

(9) Příkaz proti společensky škodlivému jednání nemůže být zrušen před uplynutím dvou let ode dne doručení příkazu, ledaže s tím obě strany souhlasí.

(10) Pokud osoba bez dostatečné omluvy učiní cokoliv, co jí bylo příkazem proti společensky škodlivému jednání zakázáno činit, bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům; anebo
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na pět let nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

(11) Je-li osoba odsouzena za trestný čin podle odstavce 10, nemůže soud, který ji v tomto řízení odsoudil, učinit ohledně tohoto trestného činu rozhodnutí podle § 1A odst. 1 písm. b) (podmíněné propuštění) zákona o pravomoci trestních soudů (*Powers of Criminal Courts Act*) z roku 1973 („zákon z roku 1973“).

(12) V ustanovení tohoto paragrafu se:

„dnem nabytí účinnosti“ rozumí den, kdy nabyla účinnosti ustanovení tohoto paragrafu;
„oblastí místní samosprávy“ rozumí

- a) pokud jde o Anglii, okres či městský obvod v Londýně, Londýnská City, Ostrov Wight a Ostrov Scilly;
- b) pokud jde o Wales, hrabství či statutární město.

§ 2

Příkazy pro pachatele sexuálních trestných činů

(1) Má-li ředitel policejního útvaru za to, že jsou u určité osoby v oblasti místní příslušnosti jeho útvaru splněny následující podmínky:

- a) osoba je pachatelem sexuálního trestného činu; a
- b) osoba se po rozhodném dni dopustila jednání, které poskytuje dostatečný důvod se domnívat, že k ochraně veřejnosti před závažnou újmu způsobenou z její strany je nezbytný příkaz podle tohoto paragrafu,

může ředitel policejního útvaru podat návrh na vydání příkazu podle tohoto paragrafu vůči uvedené osobě.

(2) Návrh se podává nižšímu soudu, v jehož obvodu se nachází místo, kde měl odpůrce jednat způsobem uvedeným v odstavci 1 písm. b).

(3) Pokud je na základě návrhu dokázáno, že jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 1, může nižší soud vydat příkaz podle tohoto paragrafu („příkaz pro pachatele sexuálních trestných činů“), kterým zakáže odpůrci určitou činnost, uvedenou v příkazu.

(4) Příkazem pro pachatele sexuálních trestných činů mohou být uloženy zákazy, které jsou nezbytné pro účely ochrany veřejnosti před závažnou újmou způsobenou odpůrcem.

(5) Příkaz pro pachatele sexuálních trestných činů potrvá po dobu (nejméně pěti let) vymezenou v příkazu, nebo do vydání dalšího příkazu; přičemž po dobu trvání příkazu se použijí ustanovení Části I zákona o pachatelích sexuálních trestných činů (*Sex Offenders Act*) z roku 1997, jako kdyby

- a) odpůrce podléhal oznamovacím povinnostem podle uvedené Části; a
- b) byl ve vztahu k odpůrci rozhodným dnem (ve smyslu uvedené Části) den doručení příkazu.

(6) S výhradou uvedenou v odstavci 7 mohou návrh i odpůrce podat soudu, který příkaz pro pachatele sexuálních trestných činů vydal, návrh na jeho změnu či zrušení formou dalšího příkazu.

(7) Příkaz pro pachatele sexuálních trestných činů nemůže být zrušen před uplynutím pěti let ode dne doručení příkazu, ledaže s tím obě strany souhlasí.

(8) Pokud osoba bez dostatečné omluvy učiní cokoliv, co jí bylo příkazem pro pachatele sexuálních trestných činů zakázáno činit, bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům; anebo
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na pět let nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

(9) Je-li osoba odsouzena za trestný čin podle odstavce 8, nemůže soud, který ji v tomto řízení odsoudil, učinit ohledně tohoto trestného činu rozhodnutí podle § 1A odst. 1 písm. b) (podmíněné propuštění) zákona z roku 1973.

§ 3

Příkazy pro pachatele sexuálních trestných činů: doplňující ustanovení

(1) V ustanovení § 2 a v tomto paragrafu se pojmem „pachatel sexuálního trestného činu“ rozumí osoba, která

- a) byla odsouzena za sexuální trestný čin podle Části I zákona o pachatelích sexuálních trestných činů z roku 1997;
- b) byla shledána nevinnou takovým trestným činem z důvodu nepřičetnosti, nebo byla shledána nezpůsobilou k právním úkonům (*under disability*) při spáchání činu, z něhož byla obviněna a který by jinak byl takovým trestným činem;
- c) obdržela v Anglii a Walesu či v Severním Irsku od policisty (*constable*) výstrahu (*caution*) za takový trestný čin, k němuž se při udělení výstrahy doznala; nebo
- d) byla potrestána podle platného práva státu či území mimo Spojené království za čin, který

- (I) je podle tohoto práva trestným činem; a
- (II) pokud by byl spáchán v kterékoli části Spojeného království, byl by sexuálním trestným činem podle uvedené Části.

(2) V ustanovení § 2 odst. 1 se pojmem „rozhodný den“ ve vztahu k pachateli sexuálního trestného činu rozumí

- a) den, popřípadě poslední ze dnů, kdy byl odsouzen, shledán nevinným či nezpůsobilým, byla mu uložena výstraha nebo byl potrestán ve smyslu ustanovení odstavce 1; nebo
- b) den, kdy nabyla účinnosti ustanovení uvedeného paragrafu, pokud tento den nastal později.

(3) Na výklad pojmů v odstavcích 1 a 2 se použije ustanovení § 6 odst. 2 a 3 zákona o pachatelích sexuálních trestných činů z roku 1997 obdobně, jako se použije na výklad pojmů v ustanoveních Části I uvedeného zákona.

(4) V odstavcích 1 a 2 se pojem osoby, které byla uložena výstraha, vykládá tak, že se jedná i o dítě či mladistvého, kterým byla uložena důtka či výstraha (podle § 65).

(5) Čin, postižitelný trestem podle platného práva státu či území mimo Spojené království, se pro účely odstavce 1 pokládá za trestný čin podle tohoto práva bez ohledu na to, jak jej toto právo označuje.

(6) Kromě případu uvedeného v odstavci 7 se podmínka uvedená v odstavci 1 písm. d) bod (i) pokládá za splněnou, pokud odpůrce nejpozději ve lhůtě stanovené pravidly soudního řízení nedoručí navrhovateli vyjádření, v němž

- a) uvede, že na základě skutečností, tak jak jsou uváděny v souvislosti s daným činem, není podle jeho názoru tato podmínka splněna;
- b) uvede důvody pro tento svůj názor; a
- c) vyzve navrhovatele, aby dokázal, že tato podmínka je splněna.

(7) Pokládá-li to soud za vhodné, může dát odpůrci možnost vyzvat navrhovatele aby dokázal splnění této podmínky i bez předchozího doručení vyjádření podle odstavce 6.

§ 4

Opravné prostředky proti příkazům

(1) Odvolání proti rozhodnutí nižšího soudu, kterým byl vydán příkaz proti společensky škodlivému jednání či příkaz pro pachatele sexuálních trestných činů, se podává Korunnímu soudu (*Crown Court*).

(2) Na základě tohoto odvolání Korunní soud

- a) může vydat takové příkazy, jež jsou nezbytné k uskutečnění jeho rozhodnutí o odvolání; a
- b) může též vydat takové vedlejší či následné příkazy, jež pokládá za opodstatněné.

(3) Příkaz Korunního soudu, vydaný na základě odvolání podle tohoto paragrafu (kromě příkazu, kterým se nižšímu soudu ukládá věc znovu projednat), se pro účely § 1 odst. 8 nebo § 2 odst. 6 pokládá za příkaz nižšího soudu, proti jehož rozhodnutí odvolání směřuje, a nikoliv za příkaz Korunního soudu.

Strategie proti trestné činnosti a narušování veřejného pořádku

§ 5

Orgány odpovědné za strategii

(1) Kromě případů uvedených v tomto paragrafu plní úkoly stanovené v § 6 ve vztahu k jednotlivým oblastem místní samosprávy odpovědné orgány, tedy

- a) rada pro danou oblast, a pokud je oblast tvořena okresem, v němž působí více než jedna rada, rada pro hrabství v němž se nachází daný okres; a
- b) ředitel každého policejního útvaru, jehož oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v uvedené oblasti.

(2) Při plnění těchto úkolů jednají odpovědné orgány ve spolupráci s následujícími osobami a institucemi:

- a) policejní orgány, jejichž oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v uvedené oblasti;
- b) výbory pro probaci či orgány zdravotní péče, jejichž oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v uvedené oblasti; a
- c) všechny osoby a orgány, které jsou vymezeny rozhodnutím státního tajemníka (*Secretary of State*) podle tohoto odstavce;

příčemž tyto osoby a instituce jsou povinny s odpovědnými orgány při plnění těchto úkolů spolupracovat.

(3) Odpovědné orgány dále přizvou k účasti na plnění těchto úkolů nejméně jednu osobu či instituci, vymezenou rozhodnutím státního tajemníka podle tohoto odstavce.

(4) V ustanoveních tohoto paragrafu a § 6 a § 7 se pojmem „oblast místní samosprávy“ rozumí

- a) pokud jde o Anglii, každý okres či městský obvod v Londýně, Londýnská City, Ostrov Wight a Ostrovy Scilly;
- b) pokud jde o Wales, každé hrabství či statutární město.

§ 6

Tvorba a zavádění strategií

(1) Odpovědné orgány v oblasti místní samosprávy v souladu s ustanoveními § 5 a tohoto paragrafu formulují a zavádějí pro každé příslušné období strategii na snižování rozsahu trestné činnosti a narušování veřejného pořádku v dané oblasti.

(2) Před vypracováním strategie odpovědné orgány

- a) provedou průzkum míry a forem kriminality a narušování veřejného pořádku v oblasti (s náležitým přihlédnutím ke znalostem a zkušenostem osob v dané oblasti);
- b) připraví analýzu výsledků této zprávy;
- c) zveřejní v dané oblasti zprávu z této analýzy; a
- d) získají stanoviska k této zprávě od osob či institucí z dané oblasti (včetně těch vymezených v rozhodnutí podle § 5 odst. 3), a to formou pořádání veřejných schůzí nebo jinak.

(3) Při formulaci strategie zohlední odpovědné orgány analýzu zpracovanou podle odstavce 2 písm. b) a stanoviska získaná podle odstavce 2 písm. d).

(4) Strategie obsahuje

- a) úkoly, jež budou realizovat odpovědné orgány, spolupracující osoby či instituce, anebo na základě dohody s odpovědnými orgány jiné osoby či instituce; a
- b) dlouhodobé a krátkodobé realizační cíle pro zjištění míry dosažení stanovených úkolů.

(5) Po zpracování strategie zveřejní odpovědné orgány v oblasti dokument, obsahující podrobnosti o

- a) spolupracujících osobách a institucích;
- b) průzkumu provedeném podle odstavce 2 písm. a);
- c) zprávě zveřejněné podle odstavce 2 písm. c); a
- d) strategii, a to zejména
 - (I) o úkolech uvedených v odstavci 4 písm. a) a orgánech, osobách a institucích, jež je budou realizovat; a
 - (II) o realizačních cílech uvedených v odstavci 4 písm. b).

(6) V průběhu realizace strategie ji odpovědné orgány posuzují se zaměřením na sledování její účinnosti a provádění změn, jež se ukážou nezbytné či vhodné.

(7) V ustanoveních tohoto paragrafu se pojmem

„spolupracující osoby či instituce“ rozumí osoby či instituce spolupracující při plnění úkolů odpovědných orgánů podle tohoto paragrafu;

„příslušné období“ rozumí

- a) období tří let ode dne určeného nařízením státního tajemníka; a
- b) každé následné období tří let.

§ 7

Doplňující ustanovení

(1) Odpovědné orgány oblasti místní samosprávy předloží státnímu tajemníkovi na jeho žádost zprávu o záležitostech týkajících se plnění jejich úkolů podle ustanovení § 6, které budou vymezeny v žádosti.

(2) Žádost podle odstavce 1 může určit formu, v níž má být zpráva předložena.

(3) Státní tajemník může zprávu podle odstavce 1 zveřejnit způsobem, který uzná za vhodný, nebo o to může požádat odpovědný orgán.

§ 8

Příkazy k plnění rodičovských povinností (*parenting orders*)

- (1) Ustanovení tohoto paragrafu se použijí, pokud v rámci řízení před soudem
- a) je vůči dítěti vydán příkaz k zajištění bezpečnosti dítěte (*child safety order*);
 - b) je vůči dítěti nebo mladistvému vydán příkaz proti společensky škodlivému jednání nebo příkaz pro pachatele sexuálních trestných činů;
 - c) jsou dítě či mladistvý odsouzeni za trestný čin; nebo
 - d) je osoba odsouzena za trestný čin podle § 443 (porušení příkazu k plnění školní docházky (*school attendance order*)) nebo § 444 (nezajištění pravidelné školní docházky zapsaného žáka) školského zákona z roku (*Education Act*) 1996.

(2) S výhradami uvedenými v odstavci 3 a v § 9 odst. 1, pokud soud v řízení zjistí, že je splněna relevantní podmínka, může vydat příkaz k plnění rodičovských povinností vůči osobě, která je rodičem či poručníkem dítěte či mladistvého, popřípadě vůči osobě odsouzené za trestný čin podle § 443 nebo § 444 („rodič“).

(3) Soud vydá příkaz k plnění rodičovských povinností jen pokud státní tajemník oznámí, že v oblasti, kde podle soudu rodič má nebo bude mít bydliště, jsou podmínky pro výkon takových příkazů, a pokud toto oznámení nebude odvoláno.

- (4) Příkaz k plnění rodičovských povinností je příkaz, který ukládá rodiči povinnost
- a) plnit po dobu až 12 měsíců podmínky uvedené v příkazu; a
 - b) s výhradou uvedenou v odstavci 5 se účastnit současně po dobu až tří měsíců a nejvýše jednou týdně poradenských či podpůrných kursů, určených pokynem odpovědného úředníka;
- příčemž se v tomto odstavci pojmem „týden“ rozumí období sedmi dnů počínající nedělí.

(5) Příkaz k plnění rodičovských povinností může, ale nemusí obsahovat podmínku uvedenou v odstavci 4 písm. b) v případě, kdy byl již dříve vůči danému rodiči takový příkaz vydán.

- (6) Relevantní podmínkou je, aby byl příkaz k plnění rodičovských povinností vhodný za účelem zabránění
- a) v případě uvedeném v odstavci 1 písm. a) nebo b), opakování takového jednání, které vedlo k vydání příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte, příkazu proti společensky škodlivému jednání nebo příkazu pro pachatele sexuálních trestných činů;
 - b) v případě uvedeném v odstavci 1 písm. c), spáchání dalšího trestného činu dítětem či mladistvým;
 - c) v případě uvedeném v odstavci 1 písm. d), spáchání dalšího trestného činu podle § 443 či § 444 školského zákona z roku 1996.

(7) Podle odstavce 4 písm. a) lze uložit takové podmínky, které soud pokládá za vhodné v zájmu zabránění takového opakování, popřípadě spáchání dalšího takového trestného činu.

(8) V ustanovení tohoto paragrafu a § 9 se pojmem „odpovědný úředník“ ve vztahu k příkazu k plnění rodičovských povinností rozumí některá z následujících osob, určená v příkazu:

- a) probační úředník;
- b) sociální pracovník odboru sociální péče orgánu místní samosprávy; a
- c) člen týmu pro kriminalitu mládeže.

§ 9

Příkazy k plnění rodičovských povinností: doplňující ustanovení

(1) Jestliže je za trestný čin odsouzena osoba, která nedovršila 16. rok věku, soud, který ji odsoudil,

- a) pokud dojde k závěru, že je splněna relevantní podmínka, vydá příkaz k plnění rodičovských povinností; a
- b) pokud k takovému závěru nedojde, vyhlásí to ve veřejném zasedání a uvede důvody, proč k takovému závěru nedošel.

(2) Před vydáním příkazu k plnění rodičovských povinností

- a) v případě uvedeném v § 8 odst. 1 písm. a);
- b) v případě uvedeném v § 8 odst. 1 písm. b) nebo c), pokud daná osoba nedovršila 16. rok věku; nebo
- c) v případě uvedeném v § 8 odst. 1 písm. d), pokud osoba, které se trestný čin týkal, nedovršila 16. rok věku,

si soud vyžádá a posoudí informace o rodinných poměrech osoby a pravděpodobný dopad příkazu na tyto poměry.

(3) Před vydáním příkazu k plnění rodičovských povinností soud srozumitelným jazykem poučí rodiče

- a) o účincích příkazu a podmínek, jež má příkaz obsahovat;
- b) o následcích, které může mít (podle odstavce 7) nesplnění některé z těchto podmínek; a
- c) že je soud oprávněn (podle odstavce 5) příkaz přezkoumat na základě návrhu rodiče či odpovědného úředníka.

(4) Podmínky uvedené v příkazu k plnění rodičovských povinností a pokyny vydané na jeho základě musejí být, je-li to možné, takové povahy, aby bylo zabráněno

- a) zasahování do náboženského přesvědčení rodiče; a
- b) zasahování do doby, je-li taková, ve které rodič obvykle pracuje nebo navštěvuje vzdělávací zařízení.

(5) Pokud v průběhu trvání příkazu k plnění rodičovských povinností dojde soud, který jej vydal, na návrh odpovědného úředníka nebo rodiče k závěru, že je vhodné vydat rozhodnutí podle tohoto odstavce, může vydat rozhodnutí, kterým příkaz k plnění rodičovských povinností zruší nebo změní, a to

- a) zrušením některého z jeho ustanovení; nebo
- b) přidáním (buď vedle nebo místo některého z jeho ustanovení) jakéhokoliv ustanovení, které by mohlo být obsahem příkazu, pokud by byl k jeho vydání soud oprávněn a tohoto svého oprávnění využil.

(6) Pokud je návrh podle odstavce 5 na zrušení příkazu k plnění rodičovských povinností zamítnut, může kdokoliv podat další návrh na zrušení příkazu podle uvedeného odstavce pouze se souhlasem soudu, který příkaz vydal.

(7) Pokud v průběhu trvání příkazu k plnění rodičovských povinností rodič bez dostatečné omluvy nesplní některou z podmínek uvedených v příkazu, nebo vymezených v pokynech vydaných odpovědným úředníkem, bude odsouzen ve zkráceném řízení k peněžitému trestu až do výše úrovně 3 standardního tarifu (*level 3 on the standard scale*).

§ 10

Opravné prostředky proti příkazům k plnění rodičovských povinností

(1) Odvolání se podává

- a) Vrchnímu soudu (*High Court*) proti příkazu k plnění rodičovských povinností podle § 8 odst. 1 písm. a); a
- b) Korunnímu soudu proti příkazu k plnění rodičovských povinností podle § 8 odst. 1 písm. b).

(2) Na základě odvolání podle odstavce 1 Vrchní soud nebo Korunní soud

- a) může vydat takové příkazy, jež jsou nezbytné k uskutečnění jeho rozhodnutí o odvolání;
a
- b) může též vydat takové vedlejší či následné příkazy, jež pokládá za opodstatněné.

(3) Příkaz Vrchního soudu nebo Korunního soudu, vydaný na základě odvolání podle odstavce 1 (kromě příkazu, kterým se nižšímu soudu ukládá věc znovu projednat), se pro účely § 9 odst. 5 až 7 pokládá za příkaz nižšího soudu, proti jehož rozhodnutí odvolání směřuje, a nikoliv za příkaz Vrchního soudu nebo Korunního soudu.

(4) Osoba, vůči níž byl vydán příkaz k plnění rodičovských povinností podle § 8 odst. 1 písm. c) má právo podat odvolání proti příkazu, jako kdyby

- a) trestný čin, který vedl k vydání příkazu, spáchala ona; a
- b) příkaz byl trestem, uloženým jí za trestný čin.

(5) Osoba, vůči níž byl vydán příkaz k plnění rodičovských povinností podle § 8 odst. 1 písm. d) má právo podat odvolání proti příkazu, jako kdyby příkaz byl trestem uloženým jí za trestný čin, který vedl k vydání příkazu.

(6) Lord kancléř (*Lord Chancellor*) může nařízením upravit podmínky, za nichž lze podat odvolání podle odstavce 1 písm. a) proti rozhodnutím vydaným soudy v otázkách, jež se objeví v souvislosti s postoupením či navrhovaným postoupením věci v důsledku rozhodnutí vydaného podle odstavce 2 Přílohy 11 (soudní příslušnost) zákona o dětech (*Children Act*) z roku 1989.

(7) S výjimkou případů uvedených v nařízení vydaném podle odstavce 6 nelze podat odvolání proti rozhodnutí takového druhu, jaký je vymezen v uvedeném odstavci.

§ 11

Příkazy k zajištění bezpečnosti dítěte (*child safety orders*)

(1) S výhradou uvedenou v odstavci 2 pokud nižší soud na návrh orgánu místní samosprávy dojde k závěru, že je u dítěte, které nedovršilo 10. rok věku, splněna jedna či více podmínek uvedených v odstavci 3, může vydat příkaz („příkaz k zajištění bezpečnosti dítěte“), kterým

- a) svěří dítě na dobu (nepřesahující povolené maximum) stanovenou v příkazu pod dohled odpovědného úředníka; a
- b) uloží dítěti splnit podmínky, které jsou v něm stanoveny.

(2) Soud příkaz k zajištění bezpečnosti dítěte vydá jen pokud státní tajemník oznámí, že v oblasti, kde podle soudu dítě má nebo bude mít bydliště, jsou podmínky pro výkon takových příkazů, a pokud toto oznámení nebude odvoláno.

(3) Podmínky jsou:

- a) že dítě spáchalo čin, který by byl trestným činem, kdyby bylo pachateli 10 let či více;
- b) že je příkaz k zajištění bezpečnosti dítěte nezbytný za účelem zabránění dítěti ve spáchání činu, který je uveden v bodě a);
- c) že dítě porušilo zákaz uvedený v rozhodnutí o zákazu vycházení; a
- d) že dítě jednalo způsobem, který způsobil či mohl způsobit obtěžování, znepokojení či rozrušení jedné či více osob nenáležících do téže domácnosti jako dítě.

(4) Maximální povolenou dobou pro účely odstavce 1 písm. a) jsou tři měsíce nebo, pokud soud dojde k závěru, že okolnosti případu jsou výjimečné, 12 měsíců.

(5) Soud může v příkazu podle odstavce 1 písm. b) stanovit takové podmínky, které uzná za vhodné v zájmu

- a) zajištění toho, aby se dítěti dostalo řádné péče, ochrany a podpory a aby dítě podléhalo řádné kontrole; nebo
- b) zabránění opakování toho chování, které vedlo k vydání příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte.

(6) Řízení podle ustanovení tohoto paragrafu nebo § 12 je řízením rodinného práva ve smyslu zákona z roku 1989 nebo § 65 zákona o nižších soudech (*Magistrates' Courts Act*) z roku 1980 („zákon z roku 1980“); a v tomto řízení se použijí pravidla hodnocení důkazů (*standard of proof*) platná pro řízení ve věcech občanskoprávních.

(7) V ustanoveních tohoto paragrafu má pojem „orgán místní samosprávy“ stejný význam jako v zákoně z roku 1989.

(8) V ustanoveních tohoto paragrafu a § 12 se pojmem „odpovědný úředník“ ve vztahu k příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte rozumí některá z následujících osob, určená v příkazu:

- a) sociální pracovník odboru sociální péče orgánu místní samosprávy; a
- b) člen týmu pro kriminalitu mládeže.

§ 12

Příkazy k zajištění bezpečnosti dítěte: doplňující ustanovení

(1) Před vydáním příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte si nižší soud vyžádá a posoudí informace o rodinných poměrech dítěte a pravděpodobný dopad příkazu na tyto poměry.

(2) Před vydáním příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte nižší soud srozumitelným jazykem poučí rodiče nebo poručníka dítěte

- a) o účincích příkazu a podmínek, jež má příkaz obsahovat;
- b) o následcích, které mohou nastat (podle odstavce 6), pokud dítě nesplní některou z těchto podmínek; a
- c) že je soud oprávněn (podle odstavce 4) příkaz přezkoumat na základě návrhu rodiče či poručníka nebo odpovědného úředníka.

(3) Podmínky uvedené v příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte musejí být, je-li to možné, takové povahy, aby bylo zabráněno

- a) zasahování do náboženského přesvědčení rodiče; a
- b) zasahování do doby, je-li taková, ve které dítě obvykle navštěvuje školu.

(4) Pokud v průběhu trvání příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte dojde soud, který jej vydal, na návrh odpovědného úředníka nebo rodiče či poručníka dítěte k závěru, že je vhodné vydat rozhodnutí podle tohoto odstavce, může vydat rozhodnutí, kterým příkaz k zajištění bezpečnosti dítěte zruší nebo změní, a to

- zrušením některého z jeho ustanovení; nebo
přidáním (buď vedle nebo místo některého z jeho ustanovení) jakéhokoliv ustanovení, které by mohlo být obsahem příkazu, pokud by byl k jeho vydání soud oprávněn a tohoto svého oprávnění využil.

(5) Pokud je návrh podle odstavce 4 na zrušení příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte zamítnut, může kdokoliv podat další návrh na zrušení příkazu podle uvedeného odstavce pouze se souhlasem soudu, který příkaz vydal.

(6) Pokud je v průběhu trvání příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte soudu, který jej vydal, nebo jinému nižšímu soudu rozhodujícímu v téže oblasti ve zkráceném řízení (*petty sessions area*), na návrh odpovědného úředníka dostatečně prokázáno, že dítě nesplnilo kteroukoliv z podmínek stanovených v příkazu, soud

- a) může příkaz zrušit a vydat vůči dítěti příkaz k zajištění péče (*care order*) podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona z roku 1989; nebo
- b) může vydat rozhodnutí, kterým příkaz změní, a to
 - (I) zrušením některého z jeho ustanovení; nebo
 - (II) přidáním (buď vedle nebo místo některého z jeho ustanovení) jakéhokoliv ustanovení, které by mohlo být obsahem příkazu, pokud by byl k jeho vydání soud oprávněn a tohoto svého oprávnění využil.

(7) Ustanovení odstavce 7 písm. a) se použije bez ohledu na to, zda soud dojde k závěru, že jsou splněny podmínky uvedené v § 31 odst. 2 zákona z roku 1989, či nikoliv.

§ 13

Opravné prostředky proti příkazům k zajištění bezpečnosti dítěte

(1) Odvolání proti příkazu nižšího soudu k zajištění bezpečnosti dítěte se podává Vrchnímu soudu; přičemž na základě takového odvolání Vrchní soud

- a) může vydat takové příkazy, jež jsou nezbytné k uskutečnění jeho rozhodnutí o odvolání;
- a
- b) může též vydat takové vedlejší či následné příkazy, jež pokládá za opodstatněné.

(2) Příkaz Vrchního soudu, vydaný na základě odvolání podle tohoto paragrafu (kromě příkazu, kterým se nižšímu soudu ukládá věc znovu projednat), se pro účely § 12 odst. 4 až 6 pokládá za příkaz nižšího soudu, proti jehož rozhodnutí odvolání směřuje, a nikoliv za příkaz Vrchního soudu.

(3) Ustanovení § 10 odst. 6 a 7 se použijí pro účely odst. 1 tak, jako se používají pro účely ustanovení § 10 odst. 1 písm. a).

§ 14

Místní plány zákazu vycházení pro děti (*local child curfew schemes*)

(1) Orgán místní samosprávy může přijmout plán („místní plán zákazu vycházení pro děti“), který mu umožní

- a) za podmínek stanovených plánem a v souladu s ním; a
- b) pokud to po projednání způsobem stanoveným plánem orgán pokládá za nezbytné v zájmu zachování veřejného pořádku;

vydat vyhlášku, ukládající na určitou dobu (nejdéle 90 dní) zákaz, na který se použije ustanovení odstavce 2.

(2) Ustanovení tohoto odstavce se použije na zákaz zdržování se dětí určitého věku (do deseti let) na veřejném prostranství v určité oblasti

- a) v určitých hodinách (mezi 21. hodinou a 6. hodinou); a
- b) jinak než pod řádným dohledem rodiče či odpovědné osoby ve věku nejméně 18 let.

(3) Před přijetím místního plánu zákazu vycházení pro děti jej orgán místní samosprávy projedná s

- a) ředitelem každého policejního útvaru, jehož oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v této oblasti; a
- b) dalšími osobami a institucemi, u nichž to pokládá za vhodné.

(4) Místní plán zákazu vycházení pro děti se opatří razítkem orgánu místní samosprávy a nevstoupí v platnost, dokud jej neschválí státní tajemník.

(5) Státní tajemník

- a) může místní plán zákazu vycházení pro děti, předložený ke schválení podle ustanovení tohoto paragrafu, schválit nebo jeho schválení odmítnout; a
 - b) může stanovit datum účinnosti tohoto plánu;
- přičemž pokud datum účinnosti nestanoví, nabyde plán účinnosti uplynutím jednoho měsíce ode dne jeho schválení.

(6) Vyhláška vydaná podle místního plánu zákazu vycházení pro děti („vyhláška o zákazu vycházení“) může pro děti různého věku stanovit odlišné hodiny, kdy zákaz platí.

(7) Vyhláška o zákazu vycházení se vyhláší

- a) vyvěšením vyhlášky na dobře viditelném místě či místech v určené oblasti; a
- b) jiným způsobem, který případně orgán místní samosprávy shledá žádoucím pro zveřejnění vyhlášky.

(8) V ustanovení tohoto paragrafu

se „orgánem místní samosprávy“ rozumí

- a) pokud jde o Anglii, rada okresu či městského obvodu v Londýně, Obecní rada Londýnské City, Rada Ostrova Wight a Rada Ostrovů Scilly;
- b) pokud jde o Wales, rada hrabství či statutárního města; má pojem „veřejné prostranství“ stejný význam jako v Části II zákona o veřejném pořádku (*Public Order Act*) z roku 1986.

§ 15

Porušení vyhlášky o zákazu vycházení

(1) Ustanovení odstavců 2 a 3 se použijí v případech, kdy má policista dostatečný důvod se domnívat, že dítě porušuje zákaz stanovený vyhláškou o zákazu vycházení.

(2) Policista při nejbližší příležitosti oznámí orgánu místní samosprávy dané oblasti, že dítě porušilo zákaz.

(3) Policista může odvést dítě do jeho bydliště, pokud nemá dostatečný důvod se domnívat, že by dítě v takovém případě mohlo utrpět závažnou újmu.

(4) V ustanovení § 47 odst. 1 zákona z roku 1989 (povinnost orgánu místní samosprávy provést šetření)

- a) se v písmenu a) za bod (II) vkládá následující bod:
„(III) porušil zákaz stanovený vyhláškou o zákazu vycházení ve smyslu Hlavy I Části I zákona o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku z roku 1998; nebo“
- b) na konec se vkládá následující odstavec:
„V případě dítěte uvedeného pod písmenem a) bod (III) se šetření zahájí co nejdříve, a to vždy nejpozději do 48 hodin poté, co orgán obdrží oznámení.“

§ 16

Umístění záškoláků do určených prostor atd.

(1) Ustanovení tohoto paragrafu se použijí v případech, kdy orgán místní samosprávy

- a) vymezí určité prostory v rámci místní příslušnosti policejního útvaru („určené prostory“) jako prostory, do nichž mohou být děti a mladí lidé věkově podléhající povinné školní docházce umístěni podle tohoto paragrafu; a
- b) oznámí toto vymezení řediteli policejního útvaru působícího v dané oblasti.

(2) Policejní důstojník v hodnosti superintendanta či vyšší může nařídit, aby oprávnění policisty podle odstavce 3

- a) byla vykonávána na území ležícím v oblasti místní příslušnosti policejního útvaru a vymezeném v nařízení; a
 - b) byla takto vykonávána v tímto způsobem vymezeném období;
- příčemž pojmy vymezené území a vymezené období se v ustanovení uvedeného odstavce vykládají obdobně.

(3) Má-li policista dostatečný důvod se domnívat, že dítě nebo mladá osoba, zdržující se na veřejném prostranství ve vymezeném území a ve vymezeném období,

- a) jsou ve věku povinné školní docházky; a
 - b) bez řádného důvodu nejsou přítomny školnímu vyučování,
- může policista umístit dítě či mladou osobu do určených prostor nebo dovést do školy, jejíž vyučování se neúčastní.

(4) Nepřítomnost dítěte či mladé osoby na školním vyučování se pokládá za neodůvodněnou, pokud se nejedná o některý z případů uvedených v § 444 odst. 3 (uvolnění, nemoc, neodvratitelný důvod nebo den vyčleněný na plnění náboženských povinností) školského zákona z roku 1996.

(5) V ustanovení tohoto paragrafu

se „orgánem místní samosprávy“ rozumí

- a) pokud jde o Anglii, rada hrabství, rada okresu který není součástí území, na němž působí rada hrabství, rada městského obvodu v Londýně či Obecní rada Londýnské City;
 - b) pokud jde o Wales, rada hrabství či statutárního města;
- má pojem „veřejné prostranství“ stejný význam jako v ustanovení § 14;
má pojem „školní vyučování“ stejný význam jako ve školském zákoně z roku 1996.

Různá a doplňující ustanovení

§ 17

Povinnost zvažovat důsledky v oblasti trestné činnosti a narušování veřejného pořádku

(1) Každý orgán, na který se vztahuje ustanovení tohoto paragrafu, je povinen plnit veškeré své úkoly s náležitým ohledem na možné důsledky výkonu této své činnosti v oblasti trestné činnosti a narušování veřejného pořádku v rámci jeho místní příslušnosti, a na potřebu činit vše, co je v jeho silách, aby jim předcházel. Jiné povinnosti uložené tomuto orgánu tím nejsou dotčeny.

(2) Ustanovení tohoto paragrafu se vztahují na orgán místní samosprávy, společný orgán (*joint authority*), policejní orgán, orgán Národního parku (*National Park authority*) a na Úřad pro oblast Broads (*Broads Authority*).

(3) V ustanovení tohoto paragrafu

se pojmem „orgán místní samosprávy“ rozumí orgán místní samosprávy ve smyslu § 270 odst. 1 zákona o místní samosprávě (*Local Government Act*) z roku 1972 nebo Obecní rada Londýnské City;

má pojem „společný orgán“ stejný význam jako v zákoně o místní samosprávě z roku 1985;

se pojmem „orgán Národního parku“ rozumí orgán zřízený podle § 63 zákona o životním prostředí (*Environment Act*) z roku 1995.

§ 18

Výklad a další ustanovení k Hlavě I

(1) V ustanovení této Hlavy

má pojem „příkaz proti společensky škodlivému jednání“ význam uvedený v ustanovení § 1 odst. 4;

má pojem „ředitel policejního útvaru“ význam uvedený v ustanovení § 101 odst. 1 zákona o policii (*Police Act*) z roku 1996;

má pojem „příkaz k zajištění bezpečnosti dítěte“ význam uvedený v ustanovení § 11 odst. 1;

má pojem „vyhláška o zákazu vyházení“ význam uvedený v ustanovení § 14 odst. 6;

má pojem „místní plán zákazu vycházení pro děti“ význam uvedený v ustanovení § 14 odst. 1;

má pojem „příkaz k plnění rodičovských povinností“ význam uvedený v ustanovení § 8 odst. 4;

má pojem „oblast místní příslušnosti policejního útvaru“ význam uvedený v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o policii z roku 1996;

má pojem „policejní orgán“ význam uvedený v ustanovení § 101 odst. 1 uvedeného zákona;

má pojem „odpovědný úředník“

a) ve vztahu k příkazu k plnění rodičovských povinností význam uvedený v ustanovení § 8 odst. 8;

b) ve vztahu k příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte význam uvedený v ustanovení § 11 odst. 8;

má pojem „pachatel sexuálního trestného činu“ význam uvedený v ustanovení § 2 odst. 3.

(2) V ustanovení této Hlavy mají výrazy, používané též v Části I zákona o trestní justici (*Criminal Justice Act*) z roku 1991 („zákon z roku 1991“), stejný význam jako v ustanovení uvedené Části, pokud není uvedeno jinak.

(3) Pokud má vydávat pokyny na základě příkazu k plnění rodičovských povinností probační úředník, jedná se o úředníka ustanoveného či přiděleného pro tu oblast místní příslušnosti pro věci projednávané ve zkráceném řízení, v níž má nebo bude mít podle názoru soudu dítě, popřípadě rodič bydliště.

(4) Pokud má být na základě příkazu k zajištění bezpečnosti dítěte vykonáván dohled, nebo mají být na základě příkazu k plnění rodičovských povinností vydávány pokyny

a) sociálním pracovníkem odboru sociální péče orgánu místní samosprávy; nebo

b) členem týmu pro kriminalitu mládeže,

jedná se o sociálního pracovníka toho orgánu místní samosprávy nebo člena týmu pro kriminalitu mládeže zřízeného tím orgánem místní samosprávy, v jehož oblasti místní příslušnosti má nebo bude mít podle názoru soudu dítě, popřípadě rodič bydliště.

(5) Pro účely této Hlavy tvoří oblasti Inner Temple a Middle Temple součást Londýnské City.

HLAVA II SKOTSKO

§ 19

Příkazy proti společensky škodlivému jednání

(1) Orgán místní samosprávy může podat návrh na vydání příkazu podle ustanovení tohoto paragrafu, pokud dojde k závěru, že jsou u osoby, která dovršila 16. rok věku, splněny tyto podmínky

a) že osoba

(I) jednala společensky škodlivým způsobem, tedy způsobem, který způsobil či mohl způsobit znepokojení či rozrušení; nebo

(II) se soustavně dopouštěla společensky škodlivého jednání, tedy soustavně se dopouštěla jednání, které způsobil či mohlo způsobit znepokojení či rozrušení, u jedné či více osob, nenáležících do téže domácnosti jako ona, v oblasti místní příslušnosti daného orgánu (a v ustanovení tohoto paragrafu se pojmy „společensky škodlivé činy“ a „společensky škodlivé jednání“ vykládají obdobně); a

b) takový příkaz je nezbytný k ochraně osob v oblasti místní příslušnosti orgánu před jejími dalšími společensky škodlivými činy či jednáním.

(2) Návrh podle odstavce 1 se podává formou zjednodušeného návrhu (*summary application*) úředníku se soudní pravomocí (*sheriff*), v jehož obvodu se nachází místo, kde mělo či mohlo být způsobeno znepokojení či rozrušení.

(3) Dojde-li úředník se soudní pravomocí na základě návrhu podle odstavce 1 k závěru, že jsou splněny podmínky v citovaném odstavci uvedené, může vydat příkaz podle ustanovení tohoto paragrafu („příkaz proti společensky škodlivému jednání“), kterým v zájmu ochrany osob před dalšími společensky škodlivými činy nebo jednáním osoby, vůči níž je příkaz vydán, zakáže této osobě určitou činnost, uvedenou v příkazu.

(4) Pro účely zjištění, zda je splněna podmínka uvedená v odstavci 1 písm. a), nepřihlíží úředník se soudní pravomocí k takovému jednání osoby, proti níž návrh směřuje, o němž tato osoba prokáže, že bylo vzhledem k okolnostem přiměřené.

(5) Ustanovení tohoto paragrafu se nepoužije ve vztahu ke skutečnostem, k nimž došlo před nabytím účinnosti tohoto paragrafu.

(6) Žádné ustanovení tohoto paragrafu nebrání orgánu místní samosprávy zahájit proti jakékoliv osobě řízení z důvodu společensky škodlivého činu či jednání i jinak než podle tohoto paragrafu.

(7) V ustanovení tohoto paragrafu zahrnuje pojem „jednání“ též mluvený projev, a soustavné jednání musí představovat jednání při nejméně dvou příležitostech.

(8) V ustanovení tohoto paragrafu a § 21 se pojmem „orgán místní samosprávy“ rozumí rada zřízená podle ustanovení § 2 zákona o místní samosprávě a dalších záležitostech (Skotsko) (*Local Government etc. (Scotland) Act*) z roku 1994, a každý odkaz na oblast místní příslušnosti takového orgánu je odkazem na oblast místní samosprávy ve smyslu uvedeného zákona, pro kterou byl zřízen.

§ 20

Příkazy pro pachatele sexuálních trestných činů

(1) Návrh na vydání příkazu podle ustanovení tohoto paragrafu může podat velitel policejního útvaru (*chief constable*), pokud dojde k závěru, že jsou u osoby nacházející se v oblasti příslušnosti jeho policejního útvaru splněny podmínky uvedené v odstavci 2.

(2) Podmínkou je

- a) že osoba, proti níž je návrh na vydání příkazu podán,
 - (I) dovršila 16. rok věku; a
 - (II) je pachatelem sexuálního trestného činu; a
- b) že osoba se po rozhodném dni dopustila jednání, které poskytuje dostatečný důvod se domnívat, že k ochraně veřejnosti před závažnou újmou způsobenou z její strany je nezbytný příkaz podle tohoto paragrafu.

(3) Návrh podle odstavce 1 se podává formou zjednodušeného návrhu úředníku se soudní pravomocí, v jehož obvodu se měla osoba dopustit jednání uvedeného v odstavci 2 písm. b).

(4) Na základě návrhu podle odstavce 1 může úředník se soudní pravomocí

- a) před rozhodnutím o návrhu vydat předběžné opatření, které pokládá za vhodné; a
- b) dojde-li k závěru, že jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2, vydat příkaz podle ustanovení tohoto paragrafu („příkaz pro pachatele sexuálního trestného činu“), kterým zakáže osobě, vůči níž je příkaz vydán, určitou činnost, uvedenou v příkazu.

(5) Příkazem podle odstavce 4 lze uložit zákazy, které jsou nezbytné k ochraně veřejnosti před závažnou újmou způsobenou osobou, vůči níž je příkaz vydán.

(6) Po dobu trvání příkazu pro pachatele sexuálního trestného činu se použijí ustanovení Části I zákona o pachatelích sexuálních trestných činů z roku 1997, jako kdyby

- a) osoba, vůči níž byl příkaz vydán, podléhala oznamovacím povinnostem podle uvedené Části; a
- b) byl ve vztahu k této osobě rozhodným dnem (ve smyslu uvedené Části) den, kdy byl opis příkazu předán či doručen této osobě v souladu s ustanovením § 21 odst. 8 a 9.

(7) Na ustanovení tohoto paragrafu se použije ustanovení § 3 obdobně jako na ustanovení § 2, s následujícími rozdíly:

- a) pokud ustanovení uvedeného paragrafu hovoří o odpůrci, rozumí se jím osoba, vůči níž byl příkaz vydán; a
- b) odkaz v odstavci 2 uvedeného paragrafu na ustanovení § 2 odst. 1 se pokládá za odkaz na ustanovení odstavce 2 písm. b) tohoto paragrafu.

(8) Policista je oprávněn bez příkazu k zatčení zadržet osobu, kterou důvodně podezívá z toho, že se dopouští nebo dopustila jakéhokoliv jednání zakázaného předběžným opatřením podle odstavce 4 písm. a) nebo příkazem pro pachatele sexuálního trestného činu.

§ 21

Procesní ustanovení týkající se příkazů

(1) Před podáním návrhu podle

- a) § 19 odst. 1;
 - b) odstavce 7 písm. b) bod (i),
- projedná orgán místní samosprávy záležitost s příslušným velitelem policejního útvaru.

(2) Před podáním návrhu podle § 20 odst. 1 nebo podle odstavce 7 písm. b) bod (I) projedná velitel policejního útvaru záležitost s orgánem místní samosprávy, v jehož oblasti místní příslušnosti se v dané době nachází osoba, vůči níž má být příkaz vydán.

(3) Pojmem „příslušný velitel policejního útvaru“ se v odstavci 1 rozumí velitel útvaru policie působícího podle zákona o policii (Skotsko) (*Police (Scotland) Act*) z roku 1967, v jehož oblasti místní příslušnosti se nachází oblast místní příslušnosti orgánu místní samosprávy, který podal návrh.

(4) Nesplnění podmínek uvedených v odstavcích 1 nebo 2 nemá vliv na platnost příkazu vydaného na základě návrhu, na který se vztahuje ustanovení některého z uvedených odstavců.

(5) O všech zjednodušených návrzích podle ustanovení § 19 či § 20 nebo podle odstavce 7 písm. b) se uchovávají záznamy.

(6) Ustanovení odstavců 7 až 9 se použijí na příkazy proti společensky škodlivému jednání, a ustanovení odstavců 8 a 9 se použijí na předběžná opatření vydaná podle § 20 odst. 4.

(7) Příkaz, na který se použije ustanovení tohoto odstavce,

- a) potrvá po dobu stanovenou v příkazu nebo po dobu neurčitou; a
- b) může být kdykoliv změněn či zrušen na základě zjednodušeného návrhu
 - (I) orgánu místní samosprávy, popřípadě velitele policejního útvaru, jemuž byl příkaz doručen; nebo
 - (II) osoby, vůči níž byl příkaz vydán.

(8) Úředník soudu, který vydal nebo změnil rozhodnutí, na které se použije ustanovení tohoto odstavce, zajistí aby opis rozhodnutí tak, jak bylo vydáno či změněno, byl

- a) předán osobě uvedené v rozhodnutí; nebo

- b) zaslán osobě uvedené v rozhodnutí doporučenou poštovní zásilkou nebo prostřednictvím registrované dodávkové služby.

(9) Potvrzení přijetí písemnosti nebo doručení dopisu zaslání podle odstavce 8 písm. b) vydaná poštou se pokládá za dostatečný důkaz doručení zásilky v den uvedený na takovém potvrzení či doručence.

(10) Pokud je proti rozhodnutí o návrhu podle ustanovení § 19 či § 20 nebo podle odstavce 7 písm. b) podáno odvolání, trvají po dobu řízení o odvolání účinky všech rozhodnutí vydaných na základě takového návrhu, aniž by tím bylo dotčeno rozhodnutí o návrhu podle ustanovení odstavce 7 písm. b) vydané po podání odvolání.

§ 22

Trestné činy spáchané v souvislosti s porušením příkazů

(1) S výjimkou případů uvedených v odstavci 3, pokud osoba bez dostatečné omluvy poruší příkaz proti společensky škodlivému jednání tím, že se dopustí jednání zakázaného příkazem, proviní se trestným činem a bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům; anebo
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na pět let nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

(2) Ustanovení odstavce 3 se použije v případech, kdy

- a) porušení příkazu proti společensky škodlivému jednání ve smyslu odstavce 1 spočívá v tom, že se obviněný dopustil jednání zakázaného příkazem, které naplňuje skutkovou podstatu samostatného trestného činu (v ustanovení tohoto paragrafu označeného jako „samostatný trestný čin“); a
- b) obviněný byl ze samostatného trestného činu obviněn.

(3) V případech, kdy se použije ustanovení tohoto odstavce, nebude obviněný stíhán pro trestný čin podle odstavce 1, ale soud, odsuzující jej za samostatný trestný čin, vezme s výhradou uvedenou v odstavci 4 při určování vhodného trestu či opatření za tento trestný čin v úvahu

- a) skutečnost, že obviněný spáchal trestný čin v době, kdy podléhal příkazu proti společensky škodlivému jednání;
- b) počet takových příkazů, jímž obviněný v době spáchání trestného činu podléhal;
- c) každé předchozí odsouzení obviněného za trestný čin podle odstavce 1;
- d) míru, v níž se trest či opatření v případě každého takového předchozího odsouzení obviněného z důvodu použití tohoto odstavce lišily od trestu či opatření, jež by soud uložil bez použití ustanovení tohoto odstavce.

(4) Soud ve smyslu odstavce 3 nevezme v úvahu skutečnost, že obviněný spáchal trestný čin v době, kdy podléhal příkazu proti společensky škodlivému jednání, pokud tato skutečnost není v neprospěch obviněného zmíněna v obžalobě, popřípadě uvedena v trestním oznámení.

(5) Skutečnost, že obviněný spáchal trestný čin v době, kdy podléhal příkazu proti společensky škodlivému jednání, bude pokládána za jím doznanou, pokud nebude zpochybněna

- a) v případě řízení na základě obžaloby oznámením předběžné námitky podle ustanovení § 72 písm. b) zákona o trestním řízení (Skotsko) (*Criminal Procedure (Scotland) Act*) z roku 1995 („zákon z roku 1995“) nebo podle uvedeného ustanovení ve znění § 71 odst. 2 uvedeného zákona; nebo
- b) ve zkráceném řízení předběžnou námitkou podanou dříve, než je zaznamenáno jeho vyjádření k obvinění.

(6) S výjimkou uvedenou v odstavci 7 se ustanovení odstavců 1 až 5 použijí na předběžné opatření podle § 20 odst. 4 a na příkaz pro pachatele sexuálního trestného činu stejně, jako se použijí na příkaz proti společensky škodlivému jednání.

(7) V ustanovení odstavce 2 se pro účely použití podle odstavce 6 část věty „, které naplňuje skutkovou podstatu“ nahrazuje slovy „v době kdy se dopustil“.

§ 23

Společensky škodlivé jednání jako důvod pro vystěhování

(1) Příloha 3 zákona o bydlení (Skotsko) (*Housing (Scotland) Act*) z roku 1987 (důvody pro vystěhování ve vztahu ke chráněným nájůmům) se mění podle ustanovení odstavců 2 a 3.

(2) Ustanovení § 2 se nahrazuje paragrafem následujícího znění:

„§ 2

(1) Nájemce, osoba žijící či bydlící v domě s nájemcem, nebo osoba, která je v domě na návštěvě, byli odsouzeni pro

- a) využívání domu nebo umožnění jeho využívání k nemravným či protiprávním účelům; nebo
- b) trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody, spáchaný v domě nebo v místě, kde se dům nachází.

(2) V ustanovení odstavce 1 se „nájemcem“ rozumí i každý ze společných nájemců a každý podnájemce.“

(3) Ustanovení § 7 se nahrazuje paragrafem následujícího znění:

„§ 7

(1) Nájemce, osoba žijící či bydlící v domě s nájemcem, nebo osoba, která je v domě na návštěvě,

- a) jednali společensky škodlivým způsobem vůči osobě žijící, zdržující se či jinak v souladu s právem působící v daném místě; nebo
- b) se soustavně dopouštěli společensky škodlivého jednání vůči osobě uvedené pod písm. a).

(2) V ustanovení odstavce 1

se pojmem „společensky škodlivý“ ve vztahu k jednání či soustavnému jednání rozumí způsobení či možnost způsobení znepokojení, rozrušení, pohoršení či obtěžování; pojem „jednání“ zahrnuje též mluvený projev, a soustavné jednání musí představovat jednání při nejméně dvou příležitostech; a se pojmem „nájemce“ rozumí i každý ze společných nájemců a každý podnájemce.“

(4) Ustanovení Důvodu 15 Přílohy 5 zákona o bydlení (Skotsko) z roku 1988 (vystěhování z důvodu využívání prostor k nemravným či protiprávním účelům a další ustanovení) se nahrazuje textem následujícího znění:

„Důvod 15

Nájemce, osoba žijící či bydlící v domě s nájemcem, nebo osoba, která je v domě na návštěvě,

a) byli odsouzeni pro

(I) využívání domu nebo umožnění jeho využívání k nemravným či protiprávním účelům; nebo

(II) trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody, spáchaný v domě nebo v místě, kde se dům nachází; nebo

b) jednali společensky škodlivým způsobem vůči osobě žijící, zdržující se či jinak v souladu s právem působící v daném místě; nebo

c) se soustavně dopouštěli společensky škodlivého jednání vůči osobě uvedené pod písm. b).

V ustanovení tohoto Důvodu se pojmem „společensky škodlivý“ ve vztahu k jednání či soustavnému jednání rozumí způsobení či možnost způsobení znepokojení, rozrušení, pohoršení či obtěžování, pojem „jednání“ zahrnuje též mluvený projev, a soustavné jednání musí představovat jednání při nejméně dvou příležitostech, a pojmem „nájemce“ se rozumí i každý ze společných nájemců.“

(5) Žádná osoba nemůže být vystěhována podle odstavce 2 či 7 Přílohy 3 zákona o bydlení (Skotsko) z roku 1987 nebo podle Důvodu 15 Přílohy 5 zákona o bydlení (Skotsko) z roku 1988, ve znění odstavců 2, 3 a 4, z důvodu jakéhokoliv činu či jednání uskutečněného před účinností ustanovení tohoto paragrafu, ledaže by tato osoba mohla být vystěhována podle ustanovení uvedených odstavců či podle uvedeného Důvodu i ve znění platném před účinností tohoto paragrafu.

§ 24

Zařízení způsobující hluk: oprávnění policie k zabavení věci

(1) Zákon o místní veřejné správě (Skotsko) (*Civic Government (Scotland) Act*) z roku 1982 se mění podle ustanovení tohoto paragrafu.

(2) V ustanovení § 54 (trestný čin provozování hudebních nástrojů a další ustanovení) se za odstavec 2 vkládají odstavce následujícího znění:

„(2A) Pokud má policista důvodné podezření, že byl spáchán trestný čin podle odstavce 1 ve vztahu k hudebnímu nástroji či ve vztahu k zařízení uvedenému pod písmenem c) uvedeného odstavce, je oprávněn vstoupit do prostor, v nichž se podle jeho důvodného podezření nástroj či zařízení nachází, a zabavit každý takový nástroj či zařízení, které tam nalezne.

(2B) Policista je při výkonu oprávnění podle odstavce 2A oprávněn použít přiměřeného donucení.

(2C) Účinnosti nabývá Příloha 2A tohoto zákona (obsahující ustanovení týkající se úschovy a nakládání s majetkem, zabaveným podle odstavce 2A).“

ČÁST II

TRESTNÍ PRÁVO

Rasově motivované trestné činy: Anglie a Wales

§ 28

Definice „rasově motivovaného trestného činu“

(1) Trestný čin se pro účely ustanovení § 29 až § 32 pokládá za rasově motivovaný, pokud

- a) při páčání trestného činu nebo bezprostředně před ním či po něm pachatel projevuje vůči oběti trestného činu zášť vyplývající z příslušnosti (či domnělé příslušnosti) oběti k určité rasové skupině; nebo
- b) je důvodem trestného činu (zcela či zčásti) zášť vůči příslušníkům určité rasové skupiny, vyplývající z jejich příslušnosti k této skupině.

(2) V ustanovení odstavce 1 písm. a)

zahrnuje pojem „příslušnost“ ve vztahu k rasové skupině spojení s příslušníky této skupiny;

se pojmem „domnělá“ rozumí předpokládaná pachatelem.

(3) Pro účely ustanovení odstavce 1 písm. a) či b) je bez významu zda či nikoliv vyplývá pachatelova zášť rovněž, a to v jakékoliv míře,

- a) ze skutečnosti nebo předpokladu, že určitá osoba nebo skupina osob náleží k určité náboženské skupině; nebo
- b) z jakékoliv jiné okolnosti, neuvedené v citovaném ustanovení.

(4) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „rasová skupina“ rozumí skupina osob, vymezená na základě rasy, barvy pleti, národnosti (včetně státní příslušnosti) nebo etnického či národnostního původu.

§ 29

Rasově motivovaná napadení

(1) Osoba se dopustí trestného činu podle ustanovení tohoto paragrafu, pokud spáchá

- a) trestný čin podle § 20 zákona o trestných činech proti člověku (*Offences Against the Person Act*) z roku 1861 (úmyslné ublížení na zdraví (*malicious wounding*) či ublížení na zdraví s následkem těžké újmy na zdraví (*grievous bodily harm*));
- b) trestný čin podle § 47 uvedeného zákona (prosté ublížení na zdraví (*actual bodily harm*)); nebo
- c) prosté napadení (*common assault*),

které se pro účely tohoto paragrafu pokládají za rasově motivované.

(2) Osoba, která bude uznána vinnou z trestného činu podle odstavce 1 písm. a) nebo b), bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům;
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na sedm let nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

(3) Osoba, která bude uznána vinnou z trestného činu podle odstavce 1 písm. c), bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům;
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na dva roky nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

§ 30

Rasově motivované poškozování cizí věci

(1) Osoba se dopustí trestného činu podle ustanovení tohoto paragrafu, pokud spáchá trestný čin podle § 1 odst. 1 zákona o poškozování cizí věci (*Criminal Damage Act*) z roku 1971 (zničení či poškození majetku ve vlastnictví jiného), který se pro účely tohoto paragrafu pokládá za rasově motivovaný.

(2) Osoba, která bude uznána vinnou z trestného činu podle tohoto paragrafu, bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům;
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na čtrnáct let nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

(3) Pro účely tohoto paragrafu se použije ustanovení § 28 odst. 1 písm. a) tak, jako by osoba, která je vlastníkem majetku nebo se za jeho vlastníka pro účely uvedeného zákona pokládá, byla obětí trestného činu.

§ 31

Rasově motivované trestné činy proti veřejnému pořádku

(1) Osoba se dopustí trestného činu podle ustanovení tohoto paragrafu, pokud spáchá

- a) trestný čin podle § 4 zákona o veřejném pořádku z roku 1986 (vyvolání obav či provokování násilí);
- b) trestný čin podle § 4A uvedeného zákona (úmyslné obtěžování, vyvolání znepokojení či rozrušení); nebo
- c) trestný čin podle § 5 uvedeného zákona (obtěžování, vyvolání znepokojení či rozrušení), které se pro účely tohoto paragrafu pokládají za rasově motivované.

(2) Policista je oprávněn bez příkazu k zatčení zadržet osobu, kterou důvodně podezírá z toho, že se dopouští trestného činu podle odstavce 1 písm. a) nebo b).

(3) Policista je oprávněn bez příkazu k zatčení zadržet osobu, jestliže

- a) se dopouští jednání, které podle důvodného podezření policisty naplňuje skutkovou podstatu trestného činu podle odstavce 1 písm. c);
- b) je policistou vyzvána, aby tohoto jednání zanechala; a
- c) dopustí se dalšího takového jednání bezprostředně nebo krátce po této výzvě.

Jednání uvedené v tomto odstavci pod písm. a) a následné další jednání nemusejí být stejné povahy.

(4) Osoba, která bude uznána vinnou z trestného činu podle odstavce 1 písm. a) nebo b), bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům;
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na dva roky nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

(5) Osoba, která bude uznána vinnou z trestného činu podle odstavce 1 písm. c), bude odsouzena ve zkráceném řízení k peněžitému trestu až do výše úrovně 4 standardního tarifu.

(6) Pokud v řízení na základě obžaloby proti osobě obviněné z trestného činu podle odstavce 1 písm. a) nebo b) shledá porota tuto osobu nevinnou ohledně trestného činu, pro který je obžalována, může ji zároveň uznat vinnou ze základního trestného činu uvedeného v citovaném ustanovení.

(7) Pro účely odstavce 1 písm. c) se použije ustanovení § 28 odst. 1 písm. a) tak, jako by osoba, která měla být obtěžována, znepokojena či rozrušena, byla obětí trestného činu.

§ 32

Rasově motivované obtěžování a další ustanovení

(1) Osoba se dopustí trestného činu podle ustanovení tohoto paragrafu, pokud spáchá

- a) trestný čin podle § 2 zákona o ochraně před obtěžováním (*Protection from Harassment Act*) z roku 1997 (trestný čin obtěžování); nebo
- b) trestný čin podle § 4 uvedeného zákona (vyvolání strachu z násilí u obyvatel), které se pro účely tohoto paragrafu pokládají za rasově motivované.

(2) V ustanovení § 24 odst. 2 zákona z roku 1984 (trestné činy, pro které lze osobu zadržet i bez příkazu k zatčení (*arrestable offences*)) se za písm. o) vkládá ustanovení následujícího znění:

„p) trestný čin podle § 32 odst. 1 písm. a) zákona o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku z roku 1998 (rasově motivované obtěžování);“.

(3) Osoba, která bude uznána vinnou z trestného činu podle odstavce 1 písm. a), bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům;
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na dva roky nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

(4) Osoba, která bude uznána vinnou z trestného činu podle odstavce 1 písm. b), bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k trestu odnětí svobody až na šest měsíců nebo k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima, nebo k oběma těmto trestům;
- b) v řízení na základě obžaloby k trestu odnětí svobody až na sedm let nebo k peněžitému trestu, nebo k oběma těmto trestům.

(5) Pokud v řízení na základě obžaloby proti osobě obviněné z trestného činu podle odstavce 1 písm. a) shledá porota tuto osobu nevinnou ohledně trestného činu, pro který je obžalována, může ji zároveň uznat vinnou ze základního trestného činu uvedeného v citovaném ustanovení.

(6) Pokud v řízení na základě obžaloby proti osobě obviněné z trestného činu podle odstavce 1 písm. b) shledá porota tuto osobu nevinnou ohledně trestného činu, pro který je obžalována, může ji zároveň uznat vinnou z trestného činu podle odstavce 1 písm. a).

(7) Ustanovení § 5 zákona o ochraně před obtěžováním z roku 1997 (omezující příkazy (*restraining orders*)) se použije ve vztahu k osobě odsouzené za trestný čin podle ustanovení tohoto paragrafu tak, jako by odkaz v odstavci 1 uvedeného paragrafu na trestné činy podle § 2 nebo § 4 odkazoval též na trestný čin podle ustanovení tohoto paragrafu.

Rasově motivované trestné činy: Skotsko

§ 33

Rasově motivované trestné činy

Za ustanovení § 50 zákona o trestním právu (úplné znění) (Skotsko) (*Criminal Law (Consolidation) (Scotland) Act*) z roku 1995 se vkládá paragraf následujícího znění:

„Rasově motivované obtěžování

§ 50A

- (1) Osoba se dopustí trestného činu podle ustanovení tohoto paragrafu, jestliže
- a) se soustavně dopouští rasově motivovaného jednání, které jinou osobu obtěžuje, a
 - (i) je činěno s úmyslem tuto osobu obtěžovat; nebo
 - (ii) se děje za okolností, za nichž by bylo rozumně uvažující osobě zřejmé, že bude uvedenou osobu obtěžovat; anebo
 - b) jedná způsobem, který je rasově motivovaný a který vyvolává nebo má vyvolat u jiné osoby znepokojení či rozrušení.

(2) Pro účely ustanovení tohoto paragrafu jsou soustavné jednání nebo čin rasově motivované, jestliže

- a) bezprostředně před jednáním nebo činem, v jejich průběhu nebo bezprostředně po nich projevuje pachatel vůči osobě nepřírozenou nevráživost a zášť, vyplývající z příslušnosti (nebo domnělé příslušnosti) této osoby k určité rasové skupině; nebo
- b) je důvodem jednání nebo činu (zcela či zčásti) nevráživost a zášť vůči příslušníkům určité rasové skupiny, vyplývající z jejich příslušnosti k této skupině.

(3) V ustanovení odstavce 2 písm. a)

zahrnuje pojem „příslušnost“ ve vztahu k rasové skupině spojení s příslušníky této skupiny;

se pojmem „domnělá“ rozumí předpokládaná pachatelem.

(4) Pro účely ustanovení odstavce 2 písm. a) či b) je bez významu zda či nikoliv vyplývá pachatelova nevráživost a zášť rovněž, a to v jakékoliv míře,

- a) ze skutečnosti nebo předpokladu, že určitá osoba nebo skupina osob náleží k určité náboženské skupině; nebo
- b) z jakékoliv jiné okolnosti, neuvedené v citovaném ustanovení

(5) Osoba, která bude uznána vinnou z trestného činu podle ustanovení tohoto paragrafu, bude odsouzena

- a) ve zkráceném řízení k peněžitému trestu až do výše zákonného maxima nebo k trestu odnětí svobody až na šest měsíců, nebo k oběma těmto trestům; a
- b) v řízení na základě obžaloby k peněžitému trestu nebo k trestu odnětí svobody až na sedm let, nebo k oběma těmto trestům.

(6) V ustanovení tohoto paragrafu

zahrnuje pojem „jednání“ též mluvený projev;

se pojmem „rasová skupina“ rozumí skupina osob, vymezená na základě rasy, barvy pleti, národnosti (včetně státní příslušnosti) nebo etnického či národnostního původu;

se pojmem „obtěžování“ osoby rozumí i vyvolání znepokojení či rozrušení u této osoby; a soustavné jednání musí představovat jednání při nejméně dvou příležitostech.“

Různá ustanovení

§ 34

Zrušení vyvratitelné domněnky, že dítě je doli incapax

Vyvratitelná domněnka trestního práva, že dítě, které dovršilo 10. rok věku není způsobilé spáchat trestný čin, se zrušuje.

ČÁST III

SYSTEM TRESTNÍ JUSTICE

Soudnictví ve věcech mládeže

§ 37

Účel systému soudnictví ve věcech mládeže

(1) Základním účelem systému soudnictví ve věcech mládeže je předcházení trestné činnosti páchané dětmi a mladistvými.

(2) Všechny osoby a instituce, působící v oblasti systému soudnictví ve věcech mládeže mají vedle svých dalších úkolů povinnost k tomuto účelu přihlížet.

§ 38

Poskytování služeb soudnictví ve věcech mládeže na místní úrovni

(1) Každý orgán místní samosprávy je ve spolupráci s osobami a institucemi, uvedenými v odstavci 2, povinen zajistit, aby byly v oblasti jeho místní příslušnosti dostupné veškeré služby soudnictví ve věcech mládeže, a to v rozsahu, který je přiměřený této oblasti.

(2) Povinností

- a) každého ředitele policejního útvaru či policejního orgánu, jehož oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v oblasti místní příslušnosti orgánu místní samosprávy; a
- b) každého výboru pro probaci nebo orgánu zdravotní péče, jehož oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v uvedené oblasti,

je spolupracovat na plnění úkolů orgánu místní samosprávy podle odstavce 1.

(3) Orgán místní samosprávy a každá osoba či instituce uvedená v odstavci 2 jsou oprávněny provádět úhradu nákladů vzniklých při poskytování služeb soudnictví ve věcech mládeže, a to

- a) přímými platbami; nebo
- b) prostřednictvím příspěvků do fondu, zřízeného a spravovaného orgánem místní samosprávy, z něhož je úhrada prováděna.

(4) V ustanovení tohoto paragrafu a § 39 až § 41 se pojmem „služby soudnictví ve věcech mládeže“ rozumí každá z následujících činností:

- a) zajišťování osob, které budou vystupovat jako vhodné dospělé osoby na ochranu zájmů dětí a mladistvých zadržovaných či vyslychaných policejními orgány;
- b) hodnocení dětí a mladistvých a zajištění rehabilitačních programů pro ně, a to pro účely ustanovení § 66 odst. 2;
- c) zajišťování pomoci pro děti a mladistvé ve vazbě či propuštěné z vazby na peněžitou záruku před zahájením řízení před soudem nebo před vynesením rozsudku;

- d) umístování dětí a mladistvých, kteří jsou ve vazbě nebo jimž bylo takové umístění uloženo podle § 23 zákona o dětech a mladistvých (*Children and Young Persons Act*) z roku 1969 („zákon z roku 1969“), do zařízení orgánu místní samosprávy;
- e) podávání zpráv či jiných informací požadovaných soudy v rámci trestního řízení proti dětem a mladistvým;
- f) zajišťování osob, které budou vystupovat jako odpovědní úředníci pro účely příkazů k plnění rodičovských povinností, příkazů k zajištění bezpečnosti dítěte, příkazů k odškodnění (*reparation orders*) a příkazů k plnění akčního plánu (*action plan orders*);
- g) dohled nad mladistvými, vůči nimž byl vydán příkaz k probaci (*probation order*), příkaz k obecně prospěšným pracím (*community service order*) nebo kombinovaný příkaz (*combination order*);
- h) dohled nad dětmi a mladistvými, vůči nimž byl vydán příkaz k detenci a vzdělávání (*detention and training order*) nebo příkaz k dozoru (*supervision order*);
- i) dohled nad dětmi a mladistvými po propuštění podle § 37 odst. 4A nebo § 65 zákona z roku 1991 nebo podle § 31 zákona o trestné činnosti (tresty) (*Crime (Sentences) Act*) z roku 1997 („zákon z roku 1997“);
- j) plnění úkolů podle § 75 odst. 1 prostřednictvím osob, které k tomu mohou být pověřeny státním tajemníkem v souladu s uvedeným ustanovením.

(5) Státní tajemník může ustanovení odstavce 4 nařízením doplnit tak, že rozšíří, zúží či jinak pozmění definici „služeb soudnictví ve věcech mládeže“, dosud uvedenou v citovaném ustanovení.

§ 39

Týmy pro kriminalitu mládeže (*Youth Offending Teams*)

(1) S výhradou uvedenou v odstavci 2 je každý orgán místní samosprávy povinen ve spolupráci s osobami a institucemi, uvedenými v odstavci 3, zřídit v oblasti své místní příslušnosti nejméně jeden tým pro kriminalitu mládeže.

(2) Dva či více orgánů místní samosprávy může společně zřídit jeden či více týmů pro kriminalitu mládeže pro oblasti místní příslušnosti obou či všech těchto orgánů místní samosprávy; a pro takový případ

- a) se v následujících ustanoveních tohoto paragrafu (s výjimkou odstavce 4 písm. b)) všechny odkazy na orgán místní samosprávy nebo určitý orgán místní samosprávy či na oblast jejich místní příslušnosti, vykládají obdobně, a
- b) se v odstavci 4 písm. b) odkaz na orgán místní samosprávy vykládá jako odkaz na jeden z těchto orgánů.

(3) Povinností

- a) každého ředitele policejního útvaru, jehož oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v oblasti místní příslušnosti orgánu místní samosprávy; a
 - b) každého výboru pro probaci nebo orgánu zdravotní péče, jehož oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v uvedené oblasti,
- je spolupracovat na plnění úkolů orgánu místní samosprávy podle odstavce 1.

(4) Orgán místní samosprávy a každá osoba či instituce uvedená v odstavci 3 jsou oprávněny provádět úhradu nákladů vzniklých při poskytování služeb soudnictví ve věcech mládeže, a to

- a) přímými platbami; nebo
- b) prostřednictvím příspěvků do fondu, zřízeného a spravovaného orgánem místní samosprávy, z něhož je úhrada prováděna.

(5) V týmu pro kriminalitu mládeže působí nejméně po jednom zástupci z každé z následujících skupin osob:

- a) probační úředník;
- b) sociální pracovník odboru sociální péče orgánu místní samosprávy;
- c) policista;
- d) osoba určená orgánem zdravotní péče, jejíž oblast místní příslušnosti leží byť jen zčásti v oblasti místní příslušnosti orgánu místní samosprávy;
- e) osoba určená vrchním úředníkem pro školství, jmenovaným orgánem místní samosprávy podle § 532 školského zákona z roku 1996.

(6) V týmu pro kriminalitu mládeže mohou rovněž působit další osoby, u nich to orgán místní samosprávy po projednání s osobami a orgány uvedenými v odstavci 3 pokládá za vhodné.

(7) Tým nebo týmy pro kriminalitu mládeže, zřízené určitým orgánem místní samosprávy, jsou povinny

- a) koordinovat poskytování služeb soudnictví ve věcech mládeže pro všechny osoby v oblasti místní příslušnosti daného orgánu, které je potřebují; a
- b) plnit úkoly, které týmu nebo týmům pro kriminalitu mládeže ukládá plán soudnictví ve věcech mládeže vytvořený orgánem podle § 40 odst. 1.

§ 40

Plány soudnictví ve věcech mládeže

(1) Každý orgán místní samosprávy je po projednání s příslušnými osobami a institucemi povinen každoročně vytvářet a realizovat plán („plán soudnictví ve věcech mládeže“), který stanoví

- a) jak mají být v oblasti jeho místní příslušnosti poskytovány a financovány služby soudnictví ve věcech mládeže; a
- b) jak má být složen a financován jím zřízený (ať již samostatně nebo společně s jedním či více dalšími orgány místní samosprávy) tým nebo týmy pro kriminalitu mládeže, jak mají tyto týmy fungovat a jaké úkoly mají plnit.

(2) V ustanovení odstavce 1 se pojmem „příslušné osoby a instituce“ rozumí osoby a instituce uvedené v § 38 odst. 2, a pokud je orgánem místní samosprávy rada hrabství, též rady okresů, jejichž území leží v oblasti její místní příslušnosti.

(3) Týmu pro kriminalitu mládeže mohou být podle odstavce 1 písm. b) uloženy zejména úkoly uvedené v odstavci 7 písm. b) Přílohy 2 zákona z roku 1989 (povinnost orgánu místní samosprávy činit vhodná opatření k odrazování dětí a mladistvých od páchaní trestné činnosti).

(4) Orgán místní samosprávy předkládá svůj plán soudnictví ve věcech mládeže Radě zřízené podle § 41, a zveřejňuje jej způsobem a v termínu, které určí státní tajemník.

§ 41

Rada pro soudnictví ve věcech mládeže (*Youth Justice Board*)

(1) Zřizuje se právnická osoba s názvem Rada pro soudnictví ve věcech mládeže pro Anglii a Wales („Rada“).

(2) Rada se nepokládá za podřízený subjekt ani orgán Koruny, ani nepožívá žádného postavení, imunity či výsady Koruny; a majetek Rady se nepokládá za majetek Koruny ani majetek spravovaný v zastoupení Koruny.

(3) Radu tvoří 10, 11 nebo 12 členů jmenovaných státním tajemníkem.

(4) Členy Rady jsou osoby, které mají podle názoru státního tajemníka rozsáhlé a aktuální zkušenosti se systémem soudnictví ve věcech mládeže.

(5) Rada plní následující úkoly:

- a) sledovat činnost systému trestní justice a poskytování služeb soudnictví ve věcech mládeže;
- b) radit státnímu tajemníkovi v následujících záležitostech:
 - (I) činnost uvedeného systému a poskytování uvedených služeb;
 - (II) jak lze co nejúčinněji dosáhnout účelu uvedeného systému;
 - (III) obsah národních standardů, které může uznat za vhodné stanovit v oblasti poskytování uvedených služeb nebo zařízení, v nichž děti a mladiství vykonávají vazbu; a
 - (IV) opatření, jež lze přijmout za účelem předcházení páchaní trestné činnosti dětmi a mladistvými;
- c) sledovat míru, v níž je dosaženo uvedeného cíle a v níž jsou plněny uvedené standardy;
- d) pro účely činností uvedených pod písm. a), b) a c) získávat informace od příslušných orgánů;
- e) zveřejňovat takto získané informace;
- f) zjišťovat, uvádět ve známost a podporovat osvědčené postupy v následujících oblastech:
 - (I) činnost systému soudnictví ve věcech mládeže a poskytování služeb soudnictví ve věcech mládeže;
 - (II) prevence kriminality dětí a mladistvých;
 - (III) práce s dětmi a mladistvými, u nichž existuje nebezpečí, že se stanou pachateli trestné činnosti;
- g) se souhlasem státního tajemníka přidělovat orgánům místní samosprávy či jiným institucím granty, určené na rozvoj takových osvědčených postupů nebo na výzkum v oblasti těchto postupů; a
- h) provádět výzkum v oblasti těchto postupů.

(6) Státní tajemník může formou nařízení

- a) doplnit ustanovení odstavce 5 tak, že přidá, ubere nebo pozmění některý z úkolů Rady dosud uvedených v citovaném odstavci; nebo
- b) stanovit, že některý ze svých úkolů, který se týká systému soudnictví ve věcech mládeže, bude plnit souběžně s Radou.

(7) Při plnění svých úkolů Rada postupuje podle instrukcí státního tajemníka a jedná v souladu s jeho pokyny.

(8) Příslušný orgán

- a) poskytuje Radě veškeré informace požadované pro účely uvedené v odstavci 5 písm. a), b) nebo c); a
- b) je-li o to požádán Radou, předkládá Radě zprávu o záležitostech souvisejících s plněním jeho úkolů podle předchozích ustanovení této Části, jež jsou vymezeny v žádosti.

Žádost podle ustanovení písm. b) může určit formu, ve které má být zpráva podána.

(9) Rada může zajistit zveřejnění zprávy podle odstavce 8 písm. b) způsobem, který pokládá za vhodný, nebo o to požádat příslušný orgán.

(10) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „příslušný orgán“ rozumí orgán místní samosprávy, ředitel policejního útvaru, policejní orgán, výbor pro probaci a orgán zdravotní péče.

(11) Účinnosti nabývá Příloha 2 tohoto zákona (která obsahuje další ustanovení týkající se Rady).

§ 42

Doplňující ustanovení

(1) V předchozích ustanoveních této Části a v ustanovení tohoto paragrafu má pojem „ředitel policejního útvaru“ význam uvedený v § 101 odst. 1 zákona o policii z roku 1996;

se pojmem „orgán místní samosprávy“ rozumí:

- a) pokud jde o Anglii rada hrabství, rada okresu, který není součástí oblasti v níž působí rada hrabství, rada městského obvodu v Londýně nebo Obecní rada Londýnské City;
- b) pokud jde o Wales, rada hrabství nebo statutární město;

má pojem „policejní orgán“ význam uvedený v § 101 odst. 1 zákona o policii z roku 1996;

se pojmem „systém soudnictví ve věcech mládeže“ rozumí systém trestní justice, pokud se týká dětí a mladistvých.

(2) Pro účely uvedených ustanovení se Ostrovy Scilly pokládají za součást Cornwallu a Inner Temple a Middle Temple za součást Londýnské City.

(3) Při plnění svých úkolů podle uvedených ustanovení postupují orgán místní samosprávy, policejní orgán, výbor pro probaci či orgán zdravotní péče v souladu s pokyny státního tajemníka.

Činnost soudů a další ustanovení

§ 47

Kompetence soudů pro mládež

(1) Pokud osoba, která se dostaví nebo je předvedena k soudu pro mládež a je obviněna z trestného činu, následně dovrší 18 let věku, může soud pro mládež kdykoliv

- a) před zahájením soudního jednání; nebo
 - b) po rozhodnutí o vině a před rozhodnutím o trestu,
- předat osobu k řízení, popřípadě k rozhodnutí o trestu nižšímu soudu (odlišnému od soudu pro mládež), který rozhoduje ve zkráceném řízení ve stejné oblasti jako soud pro mládež.

V ustanovení tohoto odstavce se pojem „zahájení soudního jednání“ vykládá v souladu s § 22 odst. 11B zákona z roku 1985.

(2) Jestliže je osoba předána podle ustanovení odstavce 1

- a) nemá opravné prostředky proti rozhodnutí o předání;
- b) předávající soud odročí řízení ve věci daného trestného činu; a
- c) použijí se ustanovení odstavců 3 a 4.

(3) Ustanovení

- a) § 128 zákona z roku 1980; a
 - b) všech dalších právních předpisů (přijatých kdykoliv) týkajících se vazby nebo propuštění na peněžitou záruku v trestním řízení,
- se použijí na oprávnění či povinnost předávajícího soudu vzít při odročení řízení osobu do vazby tak, jako by veškeré odkazy na soud, k němuž má být osoba ve vazbě po vzetí do vazby předvedena, byly odkazy na soud, jemuž je osoba předána („druhý soud“).

(4) Druhý soud může v řízení postupovat tak, jak by postupovat mohl, kdyby celé řízení týkající se daného trestného činu, jež proběhlo u předávajícího soudu, proběhlo u soudu druhého.

(5) Za ustanovení § 10 odst. 3 zákona z roku 1980 (odročení řízení) se vkládá odstavec následujícího znění:

„(3A) Soud pro mládež není povinen odročit řízení o trestném činu v kterémkoliv stadiu pouze z důvodu,

- a) že soud předává obžalovaného k řízení pro jiný trestný čin; nebo
- b) že obžalovaný je obviněn z jiného trestného činu.“

(6) Za ustanovení § 24 odst. 1 zákona z roku 1980 (zkrácené řízení na základě návrhu na potrestání (*information*) proti dítěti nebo mladistvému pro trestný čin, o němž rozhoduje Korunní soud (*indictable offence*)) se vkládá odstavec následujícího znění:

„(1A) Jestliže nižší soud

- a) předá osobu mladší 18 let k řízení před soudem pro trestný čin vraždy; nebo
- b) v případě uvedeném v odstavci 1 písm. a) takovou osobu předá k řízení před soudem pro trestný čin,

může soud tuto osobu předat k řízení před soudem rovněž pro jakýkoliv jiný trestný čin o němž rozhoduje Korunní soud, ze kterého je současně obviněna, pokud je možno obvinění z obou trestných činů spojit do jediné obžaloby.“

49

Kompetence nižších soudů jež může vykonávat samosoudce a další ustanovení

(1) Následující kompetence nižších soudů všech oblastí mohou být vykonávány smířícím soudcem, rozhodujícím jako samosoudce (*single justice of the peace*) v dané oblasti:

- a) prodloužit podmíněné ponechání obviněného na svobodě na základě peněžitě záruky nebo stanovit či pozměnit podmínky záruky;
- b) vyhlásit zpětvzetí návrhu na potrestání;
- c) odmítnout projednání návrhu na potrestání, nebo zprostit obviněného návrhu na potrestání, pokud státní zástupce nepředloží žádné důkazy;
- d) rozhodnout o úhradě nákladů na obhajobu ze státních prostředků;
- e) vyžádat si zprávu před rozhodnutím o trestu (*pre-sentence report*) poté, co obviněný přizná vinu, a pro tyto účely stanovit míru závažnosti trestného činu;
- f) vyžádat si lékařskou zprávu a pro tyto účely vzít obviněného do vazby nebo přijmout peněžitou záruku;
- g) předat pachatele jinému soudu k vynesení rozsudku;
- h) pokud byla osoba policií ponechána na svobodě s podmínkou, že se dostaví k nižšímu soudu, stanovit jí dřívější termín pro dostavení se k soudu;
- i) se souhlasem obviněného prodloužit dobu trvání vazby nebo celkovou dobu trvání řízení;
- j) jestliže je o věci vedeno řízení na základě obžaloby, ustanovit právního zástupce podle Části V zákona o právní pomoci (*Legal Aid Act*) z roku 1988 pro účely řízení u Korunního soudu;
- k) jestliže byl obviněný odsouzen za trestný čin, nařídit mu aby předložil svůj řidičský průkaz;
- l) rozhodnout o zákazu zveřejnění informací, jež byly u soudu zpřístupněny nebo z povinnosti zpřístupnění vyňaty;
- m) vydat, změnit či zrušit rozhodnutí upravující průběh řízení, včetně rozhodnutí o
 - (I) časovém rozvrhu řízení;
 - (II) přítomnosti stran;
 - (III) doručování písemností (včetně shrnutí právní argumentace stran);
 - (IV) způsobu, jakým mají být prováděny důkazy; a
- n) vydat, změnit či zrušit rozhodnutí o vyloučení či spojení věci v případě dvou či více spoluobviněných nebo dvou či více návrhů na potrestání.

(2) Aniž by bylo dotčeno ustanovení § 144 odst. 1 zákona z roku 1980 (předpisy o řízení)

- a) mohou předpisy podle uvedeného odstavce s výhradou uvedenou v odstavci 3 stanovit, že kterékoliv z oprávnění, které může podle odstavce 1 vykonávat samosoudce v určité oblasti, může být ve stanovených mezích či za stanovených podmínek vykonáváno též soudním úředníkem v dané oblasti; a
- b) mohou předpisy podle uvedeného odstavce, které stanoví podmínky uvedené pod písm. a), stanovit pro různé oblasti různé podmínky.

(3) Předpisy podle tohoto paragrafu, které stanoví podmínky uvedené v odstavci 2, neopravňují soudního úředníka

- a) bez souhlasu státního zástupce a obviněného prodloužit podmíněné ponechání obviněného na svobodě na základě peněžitě zaručené za jiných než již dříve uložených podmínek (pokud byly nějaké podmínky uloženy), nebo stanovit či pozměnit podmínky záruky;
- b) stanovit míru závažnosti trestného činu pro účely zprávy před rozhodnutím o trestu;
- c) vzít obviněného do vazby za účelem zpracování lékařské zprávy, nebo bez souhlasu státního zástupce a obviněného za tímto účelem přijmout peněžitou záruku obviněného za jiných podmínek než jaké již byly dříve uloženy (pokud byly nějaké podmínky uloženy);
- d) rozhodnout o zákazu zveřejnění informací, jež byly u soudu zpřístupněny nebo z povinnosti zpřístupnění vyňaty; nebo
- e) bez souhlasu stran vydat, změnit či zrušit rozhodnutí o vyloučení či spojení věci v případě dvou či více spoluobviněných nebo dvou či více návrhů na potrestání.

(4) Před vydáním předpisů podle tohoto paragrafu, které stanoví podmínky uvedené v odstavci 2 ve vztahu k určité oblasti, projedná Lord kancléř záležitost se smířícími soudci a soudními úředníky dané oblasti.

(5) V ustanovení tohoto paragrafu a § 50 má pojem „soudní úředník“ význam uvedený v § 144 zákona z roku 1980.

§ 50

Předběžné administrativní řízení

(1) Jestliže je osoba („obviněný“) obviněna z trestného činu na policejní služebně, může u nižšího soudu, k němuž se v důsledku tohoto obvinění dostaví nebo je předvedena, rozhodovat samosoudce, pokud se na obviněného nevztahuje ustanovení § 51.

(2) V řízení, které vede samosoudce podle tohoto paragrafu,

- a) je obviněný dotázán, zda požaduje právní pomoc; a
- b) jestliže uvede, že ano, je rozhodnuto o jeho nároku na ni; a
- c) jestliže je rozhodnuto, že na ni má nárok, učiní se nezbytná opatření, aby mu byla poskytnuta.

(3) V uvedeném řízení samosoudce

- a) může za podmínek uvedených v odstavci 2 vykonávat taková svá oprávnění, která pokládá za vhodná; a
- b) při odročení řízení vzít obviněného do vazby nebo jej ponechat na svobodě a přijmout jeho peněžitou záruku.

(4) Ustanovení tohoto paragrafu se použije na soudního úředníka obdobně jako na samosoudce; nicméně ustanovení odstavce 3 písm. b) neopravňuje tohoto úředníka vzít obviněného do vazby nebo bez souhlasu státního zástupce a obviněného přijmout peněžitou záruku obviněného za jiných podmínek než jaké již byly dříve uloženy (pokud byly nějaké podmínky uloženy).

(5) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „právní pomoc“ rozumí právní zastoupení podle Části V zákona o právní pomoci z roku 1988.

§ 51

Nemožnost vést řízení ve věcech trestných činů vyžadujících obžalobu

(1) Jestliže se dospělá osoba dostaví nebo je předvedena k nižšímu soudu („soud“) s obviněním z trestného činu, o němž soud může rozhodovat pouze na základě obžaloby („trestný čin vyžadující obžalobu“ („*indictable-only offence*“)), může ji soud předat k řízení u Korunního soudu

- a) pro daný trestný čin, a
- b) pro jakýkoliv trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud (*either-way offence*), nebo pro trestný čin, o němž rozhoduje nižší soud (*summary offence*), z něhož je obviněna, pokud jsou splněny nezbytné podmínky (uvedené v ustanovení odstavce 11).

(2) Jestliže se dospělá osoba, která byla předána k soudnímu řízení podle odstavce 1, později dostaví nebo je předvedena k nižšímu soudu s obviněním z trestného činu, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, nebo z trestného činu, o němž rozhoduje nižší soud, a které splňují nezbytné podmínky, může ji soud předat Korunnímu soudu k řízení pro trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, nebo pro trestný čin, o němž rozhoduje nižší soud.

(3) Jestliže

- a) soud předá dospělou osobu k soudnímu řízení podle odstavce 1;
- b) jiná dospělá se osoba dostaví nebo je předvedena k soudu ve stejnou dobu nebo následně s obviněním z téhož trestného činu; o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, a
- c) tento trestný čin podle názoru soudu souvisí s trestným činem vyžadujícím obžalobu, pak soud, pokud se dostaví nebo je předvedena ve stejnou dobu, předá tuto další dospělou osobu Korunnímu soudu k řízení pro trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, a pokud se dostaví nebo je předvedena následně, tak tímto způsobem postupovat může.

(4) Jestliže soud předá dospělou osobu k soudnímu řízení podle ustanovení odstavce 3, předá ji zároveň Korunnímu soudu k řízení pro každý trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, nebo trestný čin, o němž rozhoduje nižší soud, z nichž je obviněna a které splňují nezbytné podmínky.

(5) Jestliže

- a) soud předá dospělou osobu podle ustanovení odstavce 1 nebo 3; a
- b) k soudu se ve stejnou dobu nebo následně dostaví nebo jsou předvedeni dítě nebo mladistvý, kteří jsou obviněni společně s dospělou osobou z trestného činu, o němž rozhoduje Korunní soud, pro který byla dospělá osoba předána k soudnímu řízení, soud, pokud to shledá nezbytným v zájmu spravedlnosti, předá dítě nebo mladistvého Korunnímu soudu k řízení pro trestný čin, o němž rozhoduje Korunní soud.

(6) Jestliže soud předá dítě nebo mladistvého k soudnímu řízení podle ustanovení odstavce 5, může je zároveň předat Korunnímu soudu k řízení pro každý trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, nebo trestný čin, o němž rozhoduje nižší soud, z nichž jsou obviněni a které splňují nezbytné podmínky.

(7) Soud v rozhodnutí vymezení trestný čin či trestné činy, pro který či které je osoba předávána k soudnímu řízení podle ustanovení tohoto paragrafu a místo, kde má být řízení provedeno; přičemž se opis rozhodnutí doručí obviněnému a předá Korunnímu soudu působícímu v tomto místě.

(8) V případě, kdy se jedná o více trestných činů vyžadujících obžalobu a soud do rozhodnutí podle odstavce 7 zahrne trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, nebo trestný čin, o němž rozhoduje nižší soud, soud v rozhodnutí vymezení trestný čin vyžadující obžalobu, s nímž podle názoru soudu souvisí trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, nebo trestný čin, o němž rozhoduje nižší soud.

(9) V řízení před soudem na základě návrhu na potrestání, obsahujícího obvinění z trestného činu, o němž rozhoduje nižší soud, a pro který je osoba předána k soudnímu řízení podle ustanovení tohoto paragrafu, se postupuje tak, jako by soud řízení odročil podle § 10 zákona z roku 1980 a přitom nestanovil termín a místo jeho pokračování.

(10) Při určování místa konání soudního řízení pro účely odstavce 7 vezme soud v úvahu

- a) potřeby obhajoby, obžaloby a svědků;
- b) zájem na rychlosti řízení; a
- c) pokyny vydané předsedou trestního kolegia Odvolacího soudu (*Lord Chief Justice*) nebo jeho jménem se souhlasem Lorda kancléře podle § 75 odst. 1 zákona o Nejvyšším soudu (*Supreme Court Act*) z roku 1981.

(11) Trestný čin splňuje nezbytné podmínky, jestliže

- a) podle názoru soudu souvisí s trestným činem vyžadujícím obžalobu; a
- b) v případě trestného činu, o němž rozhoduje nižší soud, za něj může být uložen trest odnětí svobody nebo vede či může vést k zákazu řízení motorových vozidel.

(12) Pro účely tohoto paragrafu

- a) se pojmem „dospělá osoba“ rozumí osoba, která dovršila 18. rok věku, přičemž odkazy na dospělou osobu zahrnují též osobu právnickou;
- b) se pojmem „trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud“ rozumí trestný čin, který pokud je spáchán dospělou osobou, může být stíhán ve zkráceném řízení nebo na základě obžaloby;
- c) trestný čin, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud souvisí s trestným činem vyžadujícím obžalobu pokud obvinění z trestného činu, o němž může rozhodovat nižší nebo Korunní soud, lze spojit v téže obžalobě s obviněním z trestného činu vyžadujícího obžalobu;
- d) trestný čin, o němž rozhoduje nižší soud, souvisí s trestným činem vyžadujícím obžalobu, pokud vyplynul z okolností, které jsou stejné jako okolnosti, z nichž vyplynul trestný čin vyžadující obžalobu, nebo s těmito okolnostmi souvisejí.

§ 52 Ustanovení doplňující § 51

(1) S výhradou ustanovení § 4 zákona o záruce v trestním řízení (*Bail Act*) z roku 1976, § 41 zákona z roku 1980, § 22 zákona z roku 1985 a § 25 zákona z roku 1994, může soud předat osobu k soudnímu řízení podle § 51

- a) ve vazbě, to jest tak, že ji vezme do vazby, v níž zůstane než bude předvedena k soudnímu jednání; nebo
- b) na svobodě s přijetím záruky podle zákona o záruce v trestním řízení z roku 1976, to jest tak, že jí nařídí, aby se dostavila k soudnímu jednání u Korunního soudu.

(2) Jestliže

- a) je propuštění osoby s přijetím záruky podle ustanovení odstavce 1 písm. b) podmíněno tím, že poskytne jeden či více předmětů záruky; a
 - b) v souladu s ustanovením § 8 odst. 3 zákona o záruce v trestním řízení z roku 1976 soud stanoví výši záruky, která bude závazná pro účely následného přijetí závazku osobou podle odstavců 4 a 5 či 6 uvedeného paragrafu,
- vydá soud v mezidobí rozhodnutí uvedené v odstavci 1 písm. a).

(3) V řízení o trestném činu uvedeném v prvním oddílu Přílohy 2 zákona z roku 1980 (trestné činy, u nichž má zahrnutá hodnota význam pro učení formy řízení před soudem), se pro účely § 51 postupuje jako v řízení o trestném činu, o němž se rozhoduje na základě obžaloby, pokud soud nedojde s ohledem na vyjádření státního zástupce a obviněného k přesvědčení, že zahrnutá hodnota nepřevyšuje rozhodnou částku.

(4) V ustanovení odstavce 3 mají pojmy „zahrnutá hodnota“ a „rozhodná částka“ význam, uvedený v § 22 zákona z roku 1980 (některé trestné činy, o kterých má být vedeno zkrácené řízení vzhledem k nízké zahrnuté hodnotě, ačkoliv jinak mohou být stíhány různou formou).

(5) Nižší soud může odročit každé řízení podle § 51 a v takovém případě vezme obviněného do vazby.

(6) Účinnosti nabývá Příloha 3 tohoto zákona (obsahující další ustanovení o osobách předaných Korunnímu soudu k řízení podle ustanovení § 51).

Různá ustanovení

§ 56

Peněžitá záruka: omezení v některých případech vraždy či znásilnění

V ustanovení § 25 odst. 1 zákona z roku 1994 (nepřípustnost záruky u osob obviněných nebo odsouzených za vraždu či znásilnění po předchozím odsouzení za takový trestný čin) se slova „nepřijme v takovém řízení záruku“ nahrazují slovy „přijme v takovém řízení záruku pouze tehdy, pokud soud, popřípadě policista rozhodující o přijetí záruky dojde k závěru, že jsou dány výjimečné okolnosti, které to odůvodňují“.

§ 57

Využití televizního spojení při předběžných jednáních

(1) V řízení o trestném činu může soud poté, co vyslechne vyjádření stran rozhodnout, že se obviněný při některém soudním jednání před zahájením hlavního líčení bude pokládat za přítomného, pokud

- a) vykonává vazbu ve věznici či jiném zařízení; a
- b) prostřednictvím přímého televizního přenosu nebo jinak má možnost vidět a slyšet soud a být soudem viděn a slyšen.

(2) Soud rozhodnutí podle odstavce 1 vydá jen tehdy,

- a) jestliže mu státní tajemník oznámil, že je k dispozici vybavení umožňující osobám ve vazbě vykonávané v zařízení, v němž obviněný je nebo má být umístěn, vidět a slyšet soud a být soudem viděn a slyšen; a
- b) toto oznámení nebylo odvoláno.

(3) Pokud nižší soud v případech, kdy tak může učinit, rozhodnutí podle odstavce 1 nevydává, uvede důvody tohoto postupu.

(4) V ustanovení tohoto paragrafu má pojem „zahájení hlavního líčení“ význam uvedený v § 22 odst. 11A nebo 11B zákona z roku 1985.

ČÁST IV ZACHÁZENÍ S PACHATELI

HLAVA I ANGLIE A WALES

Pachatelé sexuálních či násilných trestných činů

§ 58

Tresty zvýšené pro účely podmíněného propuštění

(1) Ustanovení tohoto paragrafu se použije v případech, kdy soud při ukládání trestu spojeného s odnětím svobody dojde k závěru, že zkušební doba (je-li stanovena), na kterou by pachatel bez použití tohoto paragrafu mohl být podmíněně propuštěn, by nebyla přiměřená z hlediska předcházení páchaní dalších trestných činů a zajištění nápravy pachatele.

(2) Za podmínek uvedených v odstavcích 3 až 5 může soud uložit pachateli zvýšený trest (*extended sentence*), což je trest spojený s odnětím svobody o výměře, odpovídající součtu

- a) výměry trestu spojeného s odnětím svobody, jež by soud uložil pokud by ukládal trest spojený s odnětím svobody bez použití tohoto paragrafu („doba odnětí svobody“); a
- b) další doby („doba prodloužení“), po kterou má být pachatel ve zkušební době a jejíž délka je taková, kterou soud pokládá za nezbytnou z hlediska uvedeného v odstavci 1.

(3) Pokud se jedná o násilný trestný čin, uloží soud zvýšený trest, u něhož doba odnětí svobody činí nejméně čtyři roky.

(4) Doba prodloužení může činit nejvýše

- a) deset let v případě sexuálního trestného činu; a
- b) pět let v případě násilného trestného činu.

(5) Výměra zvýšeného trestu uloženého za trestný čin nesmí přesáhnout nejvyšší výměru stanovenou pro daný trestný čin.

(6) Ustanovení § 2 odst. 2 zákona z roku 1991 (délka trestů spojených s odnětím svobody) se použije tak, jako by výměra zvýšeného trestu nezahrnovala dobu prodloužení.

(7) Státní tajemník může nařízením změnit ustanovení odstavce 4 písm. b) tak, že stanoví odlišnou výměru, nepřesahující deset let, místo výměry dosud uvedené v citovaném ustanovení.

(8) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „zkušební doba“ rozumí zkušební doba podle Části II zákona z roku 1991; mají pojmy „sexuální trestný čin“ a „násilný trestný čin“ význam uvedený v Části I citovaného zákona.

Pachatelé závislí atd. na drogách

§ 61

Příkazy k protitoxikomanickému léčení a testování (*drug treatment and testing orders*)

(1) Ustanovení tohoto paragrafu se použije v případech, kdy je osoba, která dovršila 16. rok věku odsouzena pro jiný trestný čin, než za který

- a) je zákonem stanoven pevný trest; nebo
- b) má být trest uložen podle § 2 odst. 2, § 3 odst. 2 nebo § 4 odst. 2 zákona z roku 1997.

(2) Za podmínek uvedených v tomto paragrafu soud, který odsuzuje pachatele, může vydat příkaz („příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování“), který

- a) trvá po dobu, která je uvedena v příkazu a činí nejméně šest měsíců a nejvýše tři roky („doba léčení a testování“); a
- b) obsahuje požadavky a podmínky uvedené v ustanovení § 62.

(3) Soud vydá příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování jen pokud mu státní tajemník oznámí, že v oblasti, jež má být uvedena v příkazu, jsou k dispozici podmínky pro plnění takových příkazů, přičemž toto oznámení nebylo odvoláno.

(4) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování se pro účely Části I zákona z roku 1991 pokládá za příkaz k alternativnímu opatření (*community order*); a ustanovení uvedené Části, která obsahuje ustanovení týkající se omezení při ukládání alternativních trestů a souvisejících procesních podmínek (§ 6 a § 7), se použijí obdobně.

(5) Soud vydá příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování vůči pachateli jen pokud dojde k závěru,

- a) že je závislý na drogách nebo má sklon k jejich zneužívání; a
- b) že jeho závislost nebo sklon je takové povahy, že vyžaduje a umožňuje léčení.

(6) Ke zjištění pro účely odstavce 5, zda se v těle pachatele nachází droga, může soud přikázat pachateli, aby poskytl vzorek takového druhu, který určí; soud však takový příkaz vydá jen pokud pachatel vyjádří vůli jeho podmínkám vyhovět.

(7) Státní tajemník může nařízením změnit ustanovení odstavce 2 tak, že stanoví odlišnou minimální nebo maximální délku, místo délky dosud uvedené v citovaném ustanovení.

§ 62

Podmínky a ustanovení obsažená v příkazech

(1) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování obsahuje podmínku („podmínka léčení“), že se pachatel podrobí v průběhu celé doby léčení a testování léčbě vedené určenou osobou s nezbytnou odborností či zkušenostmi („poskytovatel léčby“) za účelem snížení či odstranění pachatelovy závislosti nebo sklonu k užívání drog.

(2) Požadovaným léčením v každém příslušném období je

- a) ústavní léčení v takovém zařízení či na takovém místě, které jsou vymezeny v příkazu; nebo
- b) ambulantní léčení v takovém zařízení či na takovém místě a v takových intervalech, které jsou tímto způsobem vymezeny;

ovšem způsob léčení příkaz nevynezuje jinak než je uvedeno pod písm. a) nebo b).

(3) Soud vydá příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování jen pokud dojde k závěru, že jsou nebo mohou být vytvořeny podmínky pro léčení, jež má být vymezeno v příkazu (včetně podmínek pro přijetí pachatele, pokud se má podrobit léčení v ústavní formě).

(4) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování obsahuje podmínku („podmínka testování“), aby pachatel pro účely zjištění, zda se v jeho těle v průběhu doby léčení a testování nachází droga, poskytoval v průběhu této doby vzorky určené poskytovatelem léčby, a to tak často či při takových příležitostech, jak (za podmínek uvedených v příkazu) určí poskytovatel léčby.

(5) Podmínka testování stanoví pro každý měsíc minimální počet případů, kdy budou vzorky poskytnuty.

(6) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování obsahuje ustanovení vymezující oblast místní příslušnosti pro věci projednávané ve zkráceném řízení, v níž podle názoru soudu vydávajícího příkaz má nebo bude mít pachatel bydliště.

(7) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování

- a) stanoví, že po dobu léčení a testování bude pachatel pod dohledem odpovědného úředníka, to jest probačního úředníka ustanoveného či přiděleného pro oblast místní příslušnosti pro věci projednávané ve zkráceném řízení, vymezenou v příkazu;
- b) ukládá pachateli povinnost zůstat ve styku s odpovědným úředníkem, řídit se pokyny, které mu tento úředník může vydávat, a oznámit mu každou změnu adresy; a
- c) stanoví, že výsledky testů provedených ze vzorků poskytnutých pachatelem na základě podmínky testování se sdělují odpovědnému úředníkovi.

(8) Dohled odpovědného úředníka probíhá jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby mu umožnil

- a) podávat soudu odpovědnému za příkaz zprávy o pokroku pachatele;
- b) podávat tomuto soudu zprávy o každém případě porušení podmínek příkazu ze strany pachatele; a
- c) určit, zda okolnosti odůvodňují, aby navrhl tomuto soudu zrušení nebo změnu příkazu.

(9) V ustanovení tohoto paragrafu a § 63 a § 64 se pojmem soud odpovědný za příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování rozumí

- a) soud, který příkaz vydal; nebo
- b) jestliže je v příkazu uveden jiný soud podle odstavce 10, pak tento soud.

(10) Pokud oblast, vymezená v příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování vydaném nižším soudem není oblastí místní příslušnosti tohoto soudu, může soud, pokládá-li to za vhodné, uvést v příkazu ustanovení určující pro účely odstavce 9 nižší soud, který je v dané oblasti místně příslušný.

§ 63

Pravidelná přezkoumání

(1) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování

- a) stanoví, že bude pravidelně přezkoumáván v intervalech nejméně jednoho měsíce;
- b) stanoví, že každé přezkoumání bude s výhradou uvedenou v odstavci 7 provedeno při soudním jednání, které se za tím účelem uskuteční u soudu odpovědného za příkaz („přezkumné jednání“);
- c) uloží pachateli povinnost se ke všem přezkumným jednáním dostavit;
- d) stanoví, že odpovědný úředník podá soudu před každým přezkoumáním písemnou zprávu o plnění příkazu ze strany pachatele; a
- e) stanoví, že každá taková zpráva musí obsahovat výsledky testů sdělené odpovědnému úředníkovi podle § 62 odst. 7 písm. c), a názor poskytovatele léčby na léčení a testování pachatele.

(2) V přezkumném jednání může soud po zvážení zprávy odpovědného úředníka změnit jakoukoliv podmínku či ustanovení příkazu.

(3) Soud

- a) změní podmínku léčení či testování jen pokud pachatel vyjádří vůli vyhovět novému znění podmínky;
- b) nezmění žádné ustanovení příkazu tak, že by se zkrátila doba léčení a testování pod minimální dobu uvedenou v § 61 odst. 2, nebo že by se tato doba prodloužila nad maximální dobu uvedenou tamtéž; a
- c) nezmění žádnou podmínku nebo ustanovení příkazu před rozhodnutím o odvolání proti příkazu, ledaže by s tím pachatel souhlasil.

(4) Jestliže pachatel nevyjádří vůli vyhovět soudem zamýšlenému novému znění podmínky léčení nebo testování, může soud

- a) zrušit příkaz; a
- b) pokud jde o trestný čin, v jehož důsledku byl příkaz vydán, postupovat vůči pachateli způsobem, kterým by postupoval kdyby byl pachatel právě soudem odsouzen za uvedený trestný čin.

(5) Při postupu vůči pachateli podle odstavce 4 písm. b) soud

- a) vezme v úvahu míru, v níž pachatel plnil podmínky příkazu; a
- b) může uložit trest spojený s odnětím svobody bez ohledu na ustanovení § 1 odst. 2 zákona z roku 1991.

(6) Jestliže nižší soud vydal příkaz v případě pachatele, který nedovršil 18. rok věku, v souvislosti s trestným činem, o kterém lze v případě dospělého pachatele rozhodnout jen na základě obžaloby, může soud podle ustanovení odstavce 4 písm. b) učinit některé z následujících opatření nebo obě tato opatření:

- a) uložit peněžitý trest až do výše 5.000 GBP za trestný čin v jehož důsledku byl příkaz vydán;
- b) postupovat vůči pachateli tohoto trestného činu způsobem, kterým by postupoval, kdyby pachatele právě odsoudil za trestný čin, za který může být uložen trest odnětí svobody až do výše šesti měsíců;

příčemž odkaz pod písm. b) na trestný čin, za který může být uložen trest odnětí svobody, se vykládá bez ohledu na jakýkoliv zákaz či omezení stanovené právními předpisy nebo na jejich základě v oblasti trestu odnětí svobody u mladistvých pachatelů.

(7) Jestliže soud v přezkumném jednání po zvážení zprávy odpovědného úředníka dojde k názoru, že je pokrok pachatele z hlediska příkazu uspokojivý, může změnit příkaz tak, že stanoví, že každé další přezkoumání bude provedeno soudem bez jednání.

(8) Jestliže soud při přezkoumání prováděném bez jednání po zvážení zprávy odpovědného úředníka dojde k názoru, že pokrok pachatele z hlediska příkazu již nadále není uspokojivý, může uložit pachateli, aby se dostavil k soudnímu jednání ve stanoveném termínu a na stanovené místo.

(9) Při tomto jednání může soud po zvážení uvedené zprávy

- a) postupovat způsobem podle tohoto paragrafu tak, jako by vedl přezkumné jednání; a
- b) změnit příkaz tak, že stanoví, že každé další přezkoumání bude provedeno v přezkumném jednání.

(10) V ustanovení tohoto paragrafu se veškeré odkazy na soud, pokud jde o přezkoumání prováděné bez jednání, vykládají

- a) v případě Korunního soudu jako odkaz na soudce tohoto soudu;
- b) v případě nižšího soudu jako odkaz na smírčího soudce působícího v oblasti, v níž je místně příslušný daný soud.

§ 64

Doplňující ustanovení o příkazech

(1) Před vydáním příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování soud srozumitelným jazykem poučí pachatele

- a) o účincích příkazu a podmínkách, které má příkaz obsahovat;
- b) o následcích, které pro něj (podle Přílohy 2 zákona z roku 1991) může mít nesplnění některé z těchto podmínek;
- c) že příkaz může být přezkoumán (podle uvedené Přílohy) na návrh pachatele nebo odpovědného úředníka; a
- d) že příkaz bude pravidelně přezkoumáván v intervalech stanovených v příkazu (na základě § 63);

příčemž soud vydá příkaz jen pokud pachatel vyjádří vůli jeho podmínkám vyhovět.

(2) Jestliže je v případě příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování vydaného nižším soudem za příkaz odpovědný jiný nižší soud, zašle soud, který příkaz vydal, ihned opisy příkazu tomuto jinému soudu.

(3) Jestliže je vydán příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování nebo je tento příkaz změněn podle ustanovení § 63 odst. 2, předá soud odpovědný za příkaz ihned, nebo v případě uvedeném v odstavci 2 co nejdříve, opisy příkazu nebo změněného příkazu probačnímu úředníkovi přidělenému k soudu, který předá opis

- a) pachateli;
- b) poskytovateli léčby; a
- c) odpovědnému úředníkovi.

(4) Jestliže byl příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování vydán na základě odvolání projednávaného Korunním soudem nebo trestním kolegiem Odvolacího soudu, má se pro účely § 62 a § 63 za to, že jej vydal Korunní soud.

(5) Ustanovení přílohy 2 zákona z roku 1991 (výkon příkazů k alternativnímu opatření a další ustanovení) se mění podle ustanovení uvedených v Příloze 4 tohoto zákona, která představují změny pro použití citované Přílohy na příkazy k protitoxikomanickému léčení a testování.

Mladí pachatelé: důtky a varování

§ 65 Důtky a varování

(1) Ustanovení odstavců 2 až 5 se použijí v případech, kdy

- a) má policista důkaz, že dítě nebo mladistvý („pachatel“) spáchal trestný čin;
- b) policista se domnívá, že důkaz je takové povahy, že kdyby byl pachatel pro trestný čin trestně stíhán, byl by reálný předpoklad, že bude odsouzen;
- c) pachatel se policistovi ke spáchání trestného činu doznal;
- d) pachatel nebyl dosud odsouzen za trestný čin; a
- e) policista dojde k závěru, že by nebylo ve veřejném zájmu pachatele trestně stíhat.

(2) S výhradou uvedenou v odstavci 4 může policista uložit důtku pachateli, kterému dosud nebyly důtky nebo varování uloženy.

(3) Policista může pachateli uložit varování, jestliže

- a) pachateli dosud nebylo uloženo varování; nebo
 - b) pokud již pachateli dříve bylo varování uloženo, byl trestný čin spáchán více než dva roky ode dne předchozího varování a policista se domnívá, že trestný čin není natolik závažný, aby vyžadoval sdělení obvinění;
- ovšem nikdo nemůže být varován podle písm. b) více než jednou.

(4) Jestliže pachateli dosud nebyla uložena důtka, uloží mu policista spíše varování než důtku, pokud se domnívá, že je trestný čin natolik závažný, že vyžaduje varování.

(5) Policista

- a) uloží důtku nebo varování na policejní služebně a pokud pachatel nedovršil 17. rok věku též za přítomnosti vhodné dospělé osoby; a
- b) poučí srozumitelným jazykem pachatele, a pokud pachatel nedovršil 17. rok věku, též vhodnou dospělou osobu
 - (I) v případě důtky o účincích ustanovení § 66 odst. 5 písm. a);
 - (II) v případě varování o účincích ustanovení odstavců 1, 2, 4 a 5 písm. b) a c) citovaného paragrafu, jakož i o účincích jakéhokoliv pokynu vydaného podle odstavce 3 citovaného paragrafu.

(6) Státní tajemník zveřejní způsobem, který pokládá za vhodný, směrnici o

- a) okolnostech, za kterých je vhodné uložit důtku nebo varování, včetně kritérií určujících
 - (I) zda určitý trestný čin není pro účely odstavce 3 písm. b) natolik závažný, aby vyžadoval sdělení obvinění; a
 - (II) zda určitý trestný čin není pro účely odstavce 4 natolik závažný, že vyžaduje varování;
- b) kategorii policistů, oprávněných ukládat důtky a varování; a
- c) formě, jakou mají důtky a varování mít, a způsobu, jakým mají být ukládány a zaznamenávány.

(7) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „vhodná dospělá osoba“ ve vztahu k dítěti či mladistvému rozumí

- a) jeho rodič či poručník nebo, jestliže je umístěn v péči místní instituce či dobrovolnické organizace, osoba zastupující tuto instituci či organizaci;
- b) sociální pracovník odboru sociální péče orgánu místní samosprávy;
- c) pokud není osoby uvedené pod písm. a) nebo b), jakákoliv osoba způsobilá k právním úkonům ve věku nejméně 18 let, jež není policistou ani osobou v zaměstnaneckém poměru k policii.

(8) Ode dne nabytí účinnosti ustanovení tohoto paragrafu nelze dítěti či mladistvému uložit výstrahu (*caution*).

(9) Každý odkaz (jakkoliv vyjádřený) na osobu, které je uložena výstraha, ve všech právních předpisech přijatých ve stejném parlamentním roce jako tento zákon či dříve, se pro období po nabytí účinnosti ustanovení tohoto paragrafu vykládá tak, že zahrnuje odkaz na dítě či mladistvého, kterým je uložena důtku nebo varování.

§ 66

Účinky důtek a varování

(1) Jestliže policista uloží osobě varování podle ustanovení § 65, předá ji bez zbytečného odkladu týmu pro kriminalitu mládeže.

(2) Tým pro kriminalitu mládeže

- a) provede hodnocení osoby, která mu byla předána podle odstavce 1; a
- b) zajistí pro ni účast v nápravném programu, pokud takový postup neshledá nevhodným.

- (3) Státní tajemník zveřejní způsobem, který pokládá za vhodný, směrnici o
- a) činnostech, jež by měly být zahrnuty do nápravného programu zajišťovaného pro osobu podle odstavce 2;
 - b) způsobu, jakým mají být zaznamenávány případy, kdy osoba zanedbá účast v takovém programu; a
 - c) osobách, jimž mají být tyto případy oznamovány.

(4) Jestliže je osoba, které bylo uloženo varování podle § 65, odsouzena pro trestný čin spáchaný do dvou let ode dne uložení varování, soud, který ji odsuzuje

- a) nevydá v dané věci rozhodnutí podle ustanovení § 1A odst. 1 písm. b) (podmíněné upuštění od potrestání (*conditional discharge*)) zákona z roku 1973, pokud nedojde k názoru, že jsou dány výjimečné okolnosti týkající se trestného činu nebo pachatele, které takový postup odůvodňují; a
- b) pokud takové rozhodnutí vydá, uvede ve veřejném zasedání, že k takovému názoru došel a proč.

(5) Následující skutečnosti:

- a) důtku uloženou osobě podle § 65;
- b) varování uložené osobě podle uvedeného paragrafu; a
- c) zprávu o případu, kdy osoba zanedbala účast v nápravném programu zajištěném pro ni podle odstavce 2,

lze v rámci trestního řízení uvádět za stejných podmínek, za jakých lze uvádět odsouzení osoby.

(6) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „nápravný program“ rozumí program, jehož účelem je napravit účastníky a zabránit jim v opětovném páčení trestné činnosti.

Mladí pachatelé: příkazy nespojené s odnětím svobody

§ 67

Příkazy k odškodnění (*reparation orders*)

(1) Ustanovení tohoto paragrafu se použije, jestliže jsou dítě nebo mladistvý odsouzeni za trestný čin, na který zákon nestanoví pevný trest.

(2) Za podmínek uvedených v ustanovení tohoto paragrafu a § 68 může soud, který odsuzuje pachatele, vydat příkaz („příkaz k odškodnění“), kterým uloží pachateli povinnost odškodnit způsobem uvedeným v příkazu.

- a) určenou osobu nebo osoby; nebo
- b) společnost obecně;

příčemž osobou určenou v příkazu musí být osoba, která je podle soudu obětí trestného činu nebo osobou jinak postiženou trestným činem.

(3) Soud vydá příkaz k odškodnění jen pokud mu státní tajemník oznámil, že v oblasti, jež má být vymezena v příkazu, jsou podmínky pro výkon takových příkazů, příčemž toto oznámení nebylo odvoláno.

- (4) Soud vůči pachateli nevydává příkaz k odškodnění, jestliže má v úmyslu
- uložit mu trest spojený s odnětím svobody nebo trest podle § 53 odst. 1 zákona z roku 1933; nebo
 - vydat vůči němu příkaz k obecně prospěšným pracím, kombinovaný příkaz, příkaz k doзору obsahující podmínky uložené podle § 12 až § 12C zákona z roku 1969, nebo příkaz k plnění akčního plánu.

- (5) Příkaz k odškodnění nemůže pachateli ukládat povinnost
- vykonávat práce v celkovém rozsahu přesahujícím 24 hodin; nebo
 - odškodnit určitou osobu bez jejího souhlasu.

(6) S výhradou uvedenou v odstavci 5 obsahuje příkaz k odškodnění podmínky, které jsou podle názoru soudu přiměřené závažnosti daného trestného činu, případně tohoto trestného činu a jednoho či více s ním souvisejících trestných činů.

(7) Podmínky uvedené v příkazu musejí být, je-li to možné, takové povahy, aby bylo zabráněno

- zasahování do náboženského přesvědčení pachatele nebo do podmínek příkazu k alternativnímu opatření, který byl vůči němu vydán; a
- zasahování do doby, je-li taková, ve které pachatel obvykle pracuje nebo navštěvuje vzdělávací zařízení.

- (8) Odškodnění uložené příkazem k odškodnění
- se provede pod dohledem odpovědného úředníka; a
 - se provede ve lhůtě tří měsíců ode dne vydání příkazu.

(9) Příkaz k odškodnění obsahuje ustanovení vymezující oblast místní příslušnosti pro věci projednávané ve zkráceném řízení, v níž podle názoru soudu vydávajícího příkaz nebo soudu měnícího některé z jeho ustanovení podle tohoto odstavce má nebo bude mít pachatel bydliště.

(10) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „odpovědný úředník“ ve vztahu k příkazu k odškodnění rozumí některá z následujících osob, určená v příkazu:

- probační úředník;
- sociální pracovník odboru sociální péče orgánu místní samosprávy; a
- člen týmu pro kriminalitu mládeže.

(11) Jestliže soud nevydává příkaz k odškodnění v případě, kdy je k tomu oprávněn, uvede důvody takového rozhodnutí.

§ 68

Příkazy k odškodnění: doplňující ustanovení

(1) Před vydáním příkazu k odškodnění si soud vyžádá a posoudí písemnou zprávu probačního úředníka, sociálního pracovníka odboru sociální péče orgánu místní samosprávy nebo člena týmu pro kriminalitu mládeže, v níž je uveden

- druh práce, který je vhodný pro pachatele; a
- postoj oběti či obětí trestného činu k podmínkám, které mají být obsaženy v příkazu.

- (2) Před vydáním příkazu k odškodnění soud srozumitelným jazykem poučí pachatele
- o účincích příkazu a podmínek, jež má příkaz obsahovat;
 - o následcích, které může mít (podle Přílohy 5 tohoto zákona) nesplnění některé z těchto podmínek; a
 - že je soud oprávněn (podle uvedené Přílohy) příkaz přezkoumat na základě návrhu pachatele či odpovědného úředníka.

(3) Ustanovením Přílohy 5 tohoto zákona se řídí postup při porušení podmínek příkazů k odškodnění, změně takových příkazů a jejich zrušení a nahrazení jinou sankcí nebo jejich zrušení bez náhrady.

§ 69

Příkazy k plnění akčního plánu (*action plan orders*)

(1) Ustanovení tohoto paragrafu se použije, jestliže jsou dítě nebo mladistvý odsouzeni za trestný čin, na který zákon nestanoví pevný trest.

(2) Za podmínek uvedených v ustanovení tohoto paragrafu a § 70 může soud, který odsuzuje pachatele, pokud dojde k názoru, že je toho třeba v zájmu zajištění nápravy pachatele nebo pro zabránění jeho další trestné činnosti, vydat příkaz („příkaz k plnění akčního plánu“), kterým

- uloží pachateli povinnost po dobu tří měsíců ode dne vydání příkazu plnit akční plán, to jest soubor podmínek týkajících se jeho chování a pobytu v průběhu této doby;
- svěří na tuto dobu pachatele dohledu odpovědného úředníka; a
- uloží pachateli povinnost plnit veškeré pokyny vydané tímto úředníkem s ohledem na plnění uvedeného plánu.

(3) Soud vydá příkaz k plnění akčního plánu jen pokud mu státní tajemník oznámil, že v oblasti, jež má být vymezena v příkazu, jsou podmínky pro výkon takových příkazů, přičemž toto oznámení nebylo odvoláno.

(4) Soud vůči pachateli příkaz k plnění akčního plánu nevydá, jestliže

- pachatel již podléhá jinému takovému příkazu; nebo
- soud má v úmyslu uložit mu trest spojený s odnětím svobody nebo trest podle § 53 odst. 1 zákona z roku 1933, anebo vůči němu vydat příkaz k probaci, příkaz k obecně prospěšným pracím, kombinovaný příkaz, příkaz k dozoru nebo příkaz k docházení do prezenčního centra (*attendance centre order*).

(5) Podmínky obsažené v příkazu k plnění akčního plánu nebo pokyny vydané odpovědným úředníkem mohou pachateli ukládat povinnost k následujícím činnostem:

- účastnit se aktivit uvedených v podmínkách nebo pokynech, a to ve stanoveném termínu či termínech;
- hlásit se osobě či osobám uvedeným v podmínkách či pokynech, a to na stanoveném místě či místech a ve stanoveném termínu či termínech;
- docházet do prezenčního centra uvedeného v podmínkách či pokynech na stanovený počet hodin;
- nenavštěvovat místo či místa stanovená v podmínkách či pokynech;
- plnit veškerá opatření týkající se jeho vzdělání, uvedená v podmínkách či pokynech;

- f) provést v podmínkách či pokynech uvedené odškodnění určené osoby či osob nebo společnosti jako celku; a
- g) dostavit se k soudnímu jednání nařízenému podle § 70 odst. 3.

(6) Takové podmínky a pokyny musejí být, je-li to možné, takové povahy, aby bylo zabráněno

- a) zasahování do náboženského přesvědčení pachatele nebo do podmínek příkazu k alternativnímu opatření, který byl vůči němu vydán; a
- b) zasahování do doby, je-li taková, ve které pachatel obvykle pracuje nebo navštěvuje vzdělávací zařízení.

(7) Ustanovení odstavce 5 písm. c) se použije jen pokud by za trestný čin spáchaný pachatelem v případě, že by se jej dopustila osoba, která dovršila 21. rok věku, bylo možno uložit trest odnětí svobody.

(8) Osoba podle odstavce 5 písm. f) bude v podmínkách či pokynech určena jen pokud

- a) je podle zjištění soudu, popřípadě odpovědného úředníka, obětí trestného činu nebo osobou jinak postiženou trestným činem; a
- b) souhlasí s tím, aby byla odškodněna.

(9) Příkaz k plnění akčního plánu obsahuje ustanovení vymezující oblast místní příslušnosti pro věci projednávané ve zkráceném řízení, v níž podle názoru soudu vydávajícího příkaz nebo soudu měnícího některé z jeho ustanovení podle tohoto odstavce má nebo bude mít pachatel bydliště.

(10) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „odpovědný úředník“ ve vztahu k příkazu k plnění akčního plánu rozumí některá z následujících osob, určená v příkazu:

- a) probační úředník;
- b) sociální pracovník odboru sociální péče orgánu místní samosprávy; a
- c) člen týmu pro kriminalitu mládeže.

(11) Příkaz k plnění akčního plánu se pro účely Části I zákona z roku 1991 pokládá za příkaz k alternativnímu opatření; a ustanovení uvedené Části, která obsahuje ustanovení týkající se omezení při ukládání alternativních trestů a souvisejících procesních podmínek (§ 6 a § 7), se použijí obdobně.

§ 70

Příkazy k plnění akčního plánu: doplňující ustanovení

(1) Před vydáním příkazu k plnění akčního plánu si soud vyžádá a posoudí

- a) písemnou zprávu probačního úředníka, sociálního pracovníka odboru sociální péče orgánu místní samosprávy nebo člena týmu pro kriminalitu mládeže, v níž jsou uvedeny
 - (i) podmínky, které mají být podle návrhu této osoby obsaženy v příkazu;
 - (ii) přínos, který by navrhované podmínky měly pro pachatele mít; a
 - (iii) postoj rodiče či poručníka pachatele k navrhovaným podmínkám; a
- b) pokud pachatel nedovršil 16. rok věku, údaje o rodinných poměrech pachatele a předpokládaném dopadu příkazu na tyto poměry.

(2) Před vydáním příkazu k plnění akčního plánu soud srozumitelným jazykem poučí pachatele

- a) účincích příkazu a podmínek, jež má příkaz obsahovat;
- b) následcích, které může mít (podle Přílohy 5 tohoto zákona) nesplnění některé z těchto podmínek; a
- c) že je soud oprávněn (podle uvedené Přílohy) příkaz přezkoumat na základě návrhu pachatele či odpovědného úředníka.

(3) Bezprostředně po vydání příkazu k plnění akčního plánu může soud

- a) nařídit další jednání v termínu nikoliv později než 21 dní ode dne vydání příkazu; a
- b) uložit odpovědnému úředníkovi, aby při tomto jednání podal zprávu o účinnosti příkazu a míře, v níž je plněn.

(4) Při jednání nařízeném podle odstavce 3 soud

- a) posoudí zprávu odpovědného úředníka; a
- b) může na návrh odpovědného úředníka nebo pachatele změnit příkaz
 - (I) tak, že zruší některé jeho ustanovení; nebo
 - (II) tak, že do něj vloží (buď vedle dosavadních ustanovení nebo namísto některého z nich) jakékoliv ustanovení, které do něj mohl soud zařadit i původně.

(5) Ustanovením Přílohy 5 tohoto zákona se řídí postup při porušení podmínek příkazů k plnění akčního plánu, změně takových příkazů a jejich zrušení a nahrazení jinou sankcí nebo jejich zrušení bez náhrady.

§ 71

Příkazy k doзору (*supervision orders*)

(1) V ustanovení § 12A odst. 3 zákona z roku 1969 (mladiství pachatelé) se za písm. a) vkládá písm. aa) následujícího znění:

„aa) provést stanovené odškodnění určené osoby či osob nebo společnosti jako celku;“.

(2) V ustanovení odstavce 5 uvedeného paragrafu se slova „odst. 3 písm. a) nebo b)“ nahrazují slovy „odst. 3 písm. a), aa) nebo b)“.

(3) V ustanovení odstavce 7 uvedeného paragrafu se za písm. a) vkládá písm. aa) následujícího znění:

„aa) povinnost odškodnit určitou osobu jen pokud tato osoba

- (I) je podle zjištění soudu obětí trestného činu, nebo osobou jinak postiženou trestným činem; a
- (II) souhlasí se zařazením této povinnosti; nebo“.

§ 72 Porušení podmínek příkazů k dozoru

(1) V ustanovení § 15 odst. 3 zákona z roku 1969 (změna a zrušení příkazů k dozoru) se ustanovení písm. a) a b) nahrazuje ustanoveními písm. a) až c) následujícího znění:

- „a) bez ohledu na to, zda zároveň vydá příkaz podle odstavce 1, jí může uložit povinnost zaplatit peněžitý trest ve výši až 1.000 GBP, nebo vůči ní vydat
 - (I) za podmínek § 16A odst. 1 tohoto zákona příkaz podle § 17 zákona o trestní justici (*Criminal Justice Act*) z roku 1982 (příkazy k docházení do prezenčního centra); nebo
 - (II) za podmínek § 16B tohoto zákona příkaz podle § 12 zákona o trestní justici z roku 1991 (příkazy ukládající zákaz vycházení (*curfew orders*));
- b) jestliže byl příkaz k dozoru vydán příslušným soudem, může příkaz zrušit a ohledně trestného činu, v souvislosti s nímž byl příkaz vydán, vůči ní postupovat tak, jak by vůči ní ohledně tohoto trestného činu mohl soud postupovat, kdyby příkaz vydán nebyl; nebo
- c) jestliže byl příkaz vydán Korunním soudem, může ji vzít do vazby nebo ponechat na svobodě na základě peněžité záruky, než bude předvedena nebo se dostaví ke Korunnímu soudu.“

(2) Ustanovení odstavců 4 až 6 uvedeného paragrafu se nahrazují odstavci následujícího znění:

- „(4) Pokud soud vede řízení s osobou podrobenou dozoru podle odstavce 3 písm. c), zašle Korunnímu soudu potvrzení podepsané smírčím soudcem, v němž uvede
 - a) podrobnosti o případech, kdy osoba podrobená dozoru neplní příslušnou podmínku; a
 - b) další vhodné podrobnosti o případu;příčemž tímto způsobem podepsané potvrzení může být použito jako důkaz neplnění podmínky v řízení před Korunním soudem.

- (5) Pokud
 - a) je osoba podrobená dozoru podle ustanovení odstavce 3 písm. c) předvedena nebo se dostaví ke Korunnímu soudu; a
 - b) soud má za prokázané, že nesplnila příslušnou podmínku,může soud vůči ní ohledně trestného činu, v souvislosti s nímž byl příkaz vydán, postupovat tak, jak by vůči ní ohledně tohoto trestného činu mohl postupovat, kdyby příkaz nevydal.

(6) Pokud Korunní soud postupuje vůči osobě podrobené dozoru podle ustanovení odstavce 5, zruší příkaz k dozoru, pokud je stále účinný.“

(3) V ustanovení odstavců 7 a 8 uvedeného paragrafu se slova „nebo 4“ nahrazují slovy „nebo 5“.

Mladí pachatelé: příkazy k detenci a vzdělávání

§ 73

Příkazy k detenci a vzdělávání (*detention and training orders*)

(1) S výhradami uvedenými v ustanovení § 53 zákona z roku 1933, § 8 zákona o trestní justici (*Criminal Justice Act*) z roku 1982 („zákon z roku 1982“) a odstavce 2, jestliže

- a) dítě nebo mladistvý („pachatel“) jsou odsouzeni za trestný čin, za který lze v případě osoby, která dovršila 21. rok věku, uložit trest odnětí svobody; a
- b) soud dojde k názoru, že se na projednávanou věc vztahuje ustanovení § 1 odst. 2 písm. a) nebo b), nebo že věc spadá pod ustanovení odstavce 3 uvedeného paragrafu, uloží soud jako trest příkaz k detenci a vzdělávání.

(2) Soud nevydává příkaz k detenci a vzdělávání

- a) v případě pachatele, který v době vynesení odsuzujícího rozsudku nedovršil 15. rok věku, ledaže dojde k názoru, že se jedná o chronického pachatele (*persistent offender*);
- b) v případě pachatele, který v době vynesení odsuzujícího rozsudku nedovršil 12. rok věku, ledaže
 - (I) dojde k názoru, že ochranu společnosti před další trestnou činností pachatele zajistí pouze trest spojený s odnětím svobody; a
 - (II) trestný čin byl spáchán nejdříve v den, uvedený v nařízení státního tajemníka.

(3) Příkaz k detenci a vzdělávání je příkaz, podrobuující pachatele vůči němuž byl vydán na dobu uvedenou v příkazu detenci a vzdělávání, a následnému dohledu.

(4) Pro účely Části I zákona z roku 1991 je příkaz k detenci a vzdělávání trestem spojeným s odnětím svobody; a ustanovení § 1 až 4 uvedeného zákona se použijí obdobně.

(5) S výhradou uvedenou v odstavci 6 činí doba trvání příkazu k detenci a vzdělávání 4, 6, 8, 10, 12, 18 nebo 24 měsíců.

(6) Doba trvání příkazu k detenci a vzdělávání nesmí přesáhnout horní hranici trestu odnětí svobody, který by mohl Korunní soud (v případě pachatele, který dovršil 21. rok věku) za daný trestný čin uložit.

(7) Zrušují se ustanovení

- a) § 1B zákona z roku 1982 (umístění v zařízení pro mladistvé pachatele: zvláštní ustanovení pro pachatele, kteří nedovršili 18. rok věku); a
 - b) § 1 až 4 zákona z roku 1994 (příkaz k zabezpečenému vzdělávání (*secure training order*)),
- a nahrazují se ustanovením tohoto paragrafu a § 74 až 78.

§ 74 Povinnosti a oprávnění soudu

(1) Při vydávání příkazu k detenci a vzdělávání v případě uvedeném v § 73 odst. 2 je soud povinen (vedle povinnosti podle § 1 odst. 4 zákona z roku 1991) veřejně vyhlásit, že došel k názoru uvedenému pod písm. a), popřípadě písm. a), b) bod (i) uvedeného odstavce.

(2) S výhradou uvedenou v odstavci 3, jestliže

a) je pachatel odsouzen za více než jeden trestný čin, za který lze uložit příkaz k detenci a vzdělávání; nebo
b) je pachatel, který vykonává příkaz k detenci a vzdělávání, odsouzen za jeden nebo více trestných činů, za které lze uložit takový příkaz,
soud může vydat konsektivní (*consecutive*) příkaz k detenci a vzdělávání za stejných podmínek, jako kdyby se jednalo o trest odnětí svobody.

(3) Soud nevydá vůči pachateli příkaz k detenci a vzdělávání, jestliže by v důsledku toho celková doba, po kterou by pachatel příkaz k detenci a vzdělávání nepřetržitě vykonával, přesáhla 24 měsíců.

(4) Jestliže by doba trvání příkazu k detenci a vzdělávání měla přesáhnout 24 měsíců, pokládá se část příkazu tuto dobu přesahující za prominutou.

(5) Při rozhodování o délce příkazu k detenci a vzdělávání za daný trestný čin vezme soud v úvahu dobu, po kterou byl pachatel ve vazbě v souvislosti s tímto trestným činem nebo s jiným trestným činem, u něhož je obvinění založeno na stejných skutečnostech či důkazech.

(6) Pokud se v ustanovení odstavce 5 hovoří o pachateli ve vazbě, rozumí se tím pachatel

- a) zadržený a umístěný v policejní cele;
- b) vzatý do vazby rozhodnutím soudu;
- c) přijatý či předaný do zařízení orgánu místní samosprávy podle § 23 zákona z roku 1969 a umístěný a držený v zabezpečeném zařízení; nebo
- d) předaný, přijatý či převedený do zdravotnického zařízení podle § 35, § 36, § 38 nebo § 48 zákona o duševním zdraví (*Mental Health Act*) z roku 1983.

(7) Pro účely odstavce 6 je osoba zadržena a umístěna v policejní cele

a) vždy, když je zadržena a umístěna v policejní cele ve smyslu zákona z roku 1984; a
b) vždy, když je zadržována podle § 14 zákona o prevenci terorismu (přechodná ustanovení) (*Prevention of Terrorism (Temporary Provisions) Act*) z roku 1989;
příčemž pojem „zabezpečené zařízení“ má v citovaném odstavci význam uvedený v ustanovení § 23 zákona z roku 1969.

(8) Pokud se v ustanovení tohoto paragrafu nebo § 75 až § 78 hovoří o době trvání příkazu k detenci a vzdělávání, pokládají se po sobě následující doby trvání takových příkazů a doby trvání takových příkazů zcela či zčásti souběžné za dobu trvání jedinou, jestliže

- a) příkazy byly vydány současně; nebo
- b) pokud nebyly vydány současně, pachatel nebyl propuštěn (podle § 75 odst. 2, 3, 4 nebo 5) v době mezi vydáním prvního z příkazů a vydáním posledního z příkazů.

§ 75

Doba trvání detence a vzdělávání

(1) Pachatel na základě příkazu k detenci a vzdělávání vykonává detenci a vzdělávání v zabezpečeném zařízení určeném státním tajemníkem nebo jinou jím k tomu zmocněnou osobou.

(2) S výhradami uvedenými v ustanovení odstavců 3 až 5 činí doba trvání detence a vzdělávání na základě příkazu k detenci a vzdělávání polovinu doby trvání příkazu.

(3) Státní tajemník může pachatele propustit kdykoliv, dojde-li k závěru, že jsou dány výjimečné okolnosti odůvodňující propuštění pachatele na základě milosti.

(4) Státní tajemník může pachatele propustit

- a) v případě příkazu na dobu nejméně 8 měsíců avšak kratší než 18 měsíců, jeden měsíc před uplynutím poloviny doby trvání příkazu; a
- b) v případě příkazu na dobu nejméně 18 měsíců, jeden měsíc či dva měsíce před uplynutím poloviny doby trvání příkazu.

(5) Nařídí-li to soud na základě příslušného návrhu státního tajemníka, propustí státní tajemník pachatele

- a) v případě příkazu na dobu nejméně 8 měsíců avšak kratší než 18 měsíců, jeden měsíc po uplynutí poloviny doby trvání příkazu; a
- b) v případě příkazu na dobu nejméně 18 měsíců, jeden měsíc či dva měsíce po uplynutí poloviny doby trvání příkazu.

(6) Pachatel, jehož osobní svoboda byla omezena na základě příkazu k detenci a vzdělávání, se pokládá za osobu, jejíž svoboda byla omezena v souladu se zákonem.

(7) V ustanovení tohoto paragrafu a § 77 a § 78 se pojmem „zabezpečené zařízení“ rozumí

- a) zabezpečené vzdělávací středisko (*secure training centre*);
- b) zařízení pro mladistvé pachatele;
- c) zařízení orgánu místní samosprávy pro účely omezení svobody dětí a mladistvých;
- d) zařízení pro tyto účely podle ustanovení § 82 odst. 5 zákona z roku 1989 (finanční podpora státního tajemníka); nebo
- e) jiné zařízení pro účely omezení svobody podle nařízení státního tajemníka.

§ 76

Doba trvání dohledu

(1) Doba trvání dohledu nad pachatelem, vůči němuž byl vydán příkaz k detenci a vzdělávání

- a) začíná běžet propuštěním pachatele bez ohledu na to, zda k němu došlo v polovině doby trvání příkazu nebo jindy; a
- b) s výhradou uvedenou v odstavci 2 končí uplynutím doby trvání příkazu.

(2) Státní tajemník může nařízením podle tohoto ustanovení stanovit den v průběhu doby trvání příkazu k detenci a vzdělávání, kdy doba trvání dohledu skončí.

(3) Po dobu trvání dohledu je pachatel podroben dohledu

- a) probačního úředníka;
- b) sociálního pracovníka odboru sociální péče orgánu místní samosprávy; nebo
- c) člena týmu pro kriminalitu mládeže;

příčemž druh osoby, která nad pachatelem vykonává dohled, stanoví státní tajemník.

(4) Jestliže dohled vykonává probační úředník, jedná se o úředníka ustanoveného či přiděleného pro tu oblast místní příslušnosti pro věci projednávané ve zkráceném řízení, v níž má pachatel v dané době bydliště.

(5) Jestliže dohled vykonává

- a) sociální pracovník odboru sociální péče orgánu místní samosprávy; nebo
- b) člen týmu pro kriminalitu mládeže,

jedná se o sociálního pracovníka toho orgánu místní samosprávy nebo člena týmu pro kriminalitu mládeže zřízeného tím orgánem místní samosprávy, v jehož oblasti místní příslušnosti má pachatel v dané době bydliště.

(6) Pachateli se doručí oznámení státního tajemníka, uvádějící

- a) druh osoby, která je v dané době odpovědná za výkon dohledu nad ním; a
- b) podmínky, které musí v dané době plnit.

(7) Oznámení podle odstavce 6 se pachateli doručí

- a) před začátkem doby trvání dohledu; a
- b) vždy před tím, než nabudou účinnosti jakékoliv změny skutečností uvedených v ustanovení odstavce 6 písm. a) nebo b).

§ 77

Porušení podmínek dohledu

(1) Jestliže za doby trvání příkazu k detenci a vzdělávání zjistí na základě oznámení smírčí soudce místně příslušný k projednávání věcí ve zkráceném řízení pro danou oblast, že pachatel neplní podmínky podle § 76 odst. 6 písm. b),

- a) může pachatele předvolat, aby se v určený čas a na určené místo dostavil k soudu pro mládež příslušnému pro tuto oblast; nebo
- b) jestliže je oznámení učiněno písemně a pod přísahou, může vydat příkaz k zatčení pachatele, jímž nařídí, aby byl k tomuto soudu předveden.

(2) Pro účely tohoto odstavce se za oblast místní příslušnosti pro projednávání věcí ve zkráceném řízení rozumí určitá oblast pro projednávání věcí ve zkráceném řízení související s příkazem k detenci a vzdělávání, jestliže

- a) byl příkaz vydán soudem pro mládež místně příslušným pro tuto oblast; nebo
- b) v této oblasti má pachatel v dané době bydliště.

(3) Jestliže soud pro mládež, k němuž se pachatel dostaví nebo je předveden, dojde k závěru, že porušil podmínky podle ustanovení § 76 odst. 6 písm. b), může

- a) rozhodnout o umístění pachatele do zabezpečeného zařízení určeného státním tajemníkem na stanovenou dobu, která nepřesáhne tři měsíce nebo dosud nevykonanou dobu příkazu k detenci a vzdělávání, pokud je kratší než tři měsíce; nebo
- b) uložit pachateli peněžité trest až do úrovně 3 standardního tarifu.

(4) Pachatel, jehož osobní svoboda byla omezena podle odstavce 3, se pokládá za osobu, jejíž svoboda byla omezena v souladu se zákonem; a peněžitý trest uložený podle uvedeného odstavce se pro účely právních předpisů pokládá za částku, k jejíž úhradě byla osoba odsouzena.

§ 78

Trestné činy v průběhu trvání příkazu

(1) Ustanovení tohoto paragrafu se použije na osobu vykonávající příkaz k detenci a vzdělávání, jestliže

- a) po propuštění a před dnem ukončení doby trvání příkazu spáchá trestný čin, za který lze v případě osoby, která dovršila 21. rok věku, uložit trest odnětí svobody; a
- b) je za tento trestný čin („nový trestný čin“) odsouzena, a to před nebo po dni ukončení doby trvání příkazu.

(2) S výhradou uvedenou v § 7 odst. 8 zákona z roku 1969 soud odsuzující osobu, na kterou se vztahuje ustanovení tohoto paragrafu, za nový trestný čin, může samostatně nebo vedle jiného trestu rozhodnout o umístění osoby do zabezpečeného zařízení určeného státním tajemníkem, a to na celou nebo část doby

- a) počínající dnem vydání soudního rozhodnutí; a
- b) rovnající se délkou době mezi dnem spáchání nového trestného činu a dnem uvedeným v odstavci 1.

(3) Výkon umístění osoby, na kterou se vztahuje ustanovení tohoto paragrafu, v zabezpečeném zařízení na základě rozhodnutí podle odstavce 2,

- a) může podle rozhodnutí soudu předcházet výkonu jiného trestu uloženého za nový trestný čin, nebo může probíhat souběžně s ním; a
- b) v obou případech se nebere v úvahu při rozhodování o výměře uvedeného trestu.

(4) Jestliže byl nový trestný čin spáchán ve dvou či více dnech, nebo v určitém okamžiku v průběhu dvou či více dnů, pokládá se pro účely tohoto paragrafu za den jeho spáchání poslední z těchto dnů.

(5) Osoba, jejíž osobní svoboda byla omezena podle ustanovení odstavce 2, se pokládá za osobu, jejíž svoboda byla omezena v souladu se zákonem.

§ 79

Souběh s trestem umístění v zařízení pro mladistvé pachatele

(1) Jestliže soud ukládá trest umístění v zařízení pro mladistvé pachatele v případě pachatele, vůči němuž byl vydán příkaz k detenci a vzdělávání, nabude rozhodnutí o trestu účinnosti

- a) pokud je pachatel propuštěn podle ustanovení § 75 odst. 2, 3, 4 nebo 5, dnem, kdy bylo vydáno;
- b) pokud ne, buď jak je uvedeno v ustanovení písm. a) nebo, pokud tak soud rozhodne, dnem, kdy by pachatel byl na základě uvedeného odstavce jinak propuštěn.

(2) Jestliže soud vydá příkaz k detenci a vzdělávání v případě pachatele, jemuž byl uložen trest umístění v zařízení pro mladistvé pachatele, nabude příkaz účinnosti

- a) pokud byl příkaz vydán podle Části II zákona z roku 1991, dnem, kdy byl vydán;
- b) pokud ne, buď jak je uvedeno v ustanovení písm. a) nebo, pokud tak soud rozhodne, dnem, kdy by pachatel byl na základě uvedené Části jinak propuštěn.

(3) S výhradou uvedenou v odstavci 4, jestliže má pachatel vykonat souběžně

- a) příkaz k detenci a vzdělávání; a
- b) trest umístění v zařízení pro mladistvé pachatele,

postupuje se pro účely § 75 až § 78 tohoto zákona, § 1C zákona z roku 1982 a Části II zákona z roku 1991 tak, jako by měl vykonat pouze tu sankci, která mu byla uložena později.

(4) Na základě ustanovení odstavce 3 nelze pachatele propustit z výkonu příkazu nebo trestu dříve, než z výkonu každé z obou sankcí propuštěn být má.

(5) Jestliže je příkaz k detenci a vzdělávání v jakémkoliv délce vydán vůči osobě, která dovršila 18. rok věku, a to na základě ustanovení umožňujícího soudu postupovat vůči osobě tak, jak mohl postupovat soud při předchozím projednání věci, postupuje se vůči této osobě jako by jí byl uložen trest umístění v zařízení pro mladistvé pachatele v téže výměře.

Ukládání trestů: obecná ustanovení

§ 81

Poradní výbor pro ukládání trestů (*Sentencing Advisory Panel*)

(1) Lord kancléř po projednání se státním tajemníkem a předsedou trestního kolegia Odvolacího soudu zřizuje výbor pro ukládání trestů pod názvem Poradní výbor pro ukládání trestů („Výbor“) a jednoho z členů Výboru jmenuje jeho předsedou.

(2) Jestliže v případě uvedeném v § 80 odst. 1 písm. a) trestní kolegium Odvolacího soudu („Soud“) rozhodne o vytvoření či úpravě směrnic podle uvedeného ustanovení pro určitý druh trestných činů, oznámí to Výboru.

(3) Výbor kdykoliv může a na základě nařízení státního tajemníka je povinen navrhnout Soudu, aby vytvořil či upravil směrnice podle § 80 pro určitý druh trestných činů.

(4) Jestliže Výbor obdrží oznámení podle odstavce 2 nebo podá návrh podle odstavce 3,

- a) vyžádá si a posoudí stanoviska k věci od osob či institucí, jež po projednání se státním tajemníkem a předsedou trestního kolegia Odvolacího soudu určí Lord kancléř;
- b) zpracuje vlastní stanovisko k dané věci a sdělí je Soudu; a
- c) zašle soudu informace o skutečnostech uvedených v § 80 odst. 3 písm. b) a c).

(5) Lord kancléř může každému členovi Výboru platit odměnu, kterou sám určí.

Různá a doplňující ustanovení

§ 85

Výklad Hlavy I a další ustanovení

(1) V ustanovení této Hlavy

má pojem „příkaz k plnění akčního plánu“ význam uvedený v § 69 odst. 2;

má pojem „příkaz k detenci a vzdělávání“ význam uvedený v § 73 odst. 3;

má pojem „příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování“ význam uvedený v § 61 odst. 2;

se pojmem „poskytnout odškodnění“ ve vztahu k pachateli rozumí poskytnout odškodnění za trestný čin jiným způsobem než zaplacením náhrady škody;

má pojem „příkaz k odškodnění“ význam uvedený v § 67 odst. 2;

má pojem „odpovědný úředník“

a) ve vztahu k příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování význam uvedený v § 62 odst. 7;

b) ve vztahu k příkazu k odškodnění význam uvedený v § 67 odst. 10;

c) ve vztahu k příkazu k plnění akčního plánu význam uvedený v § 69 odst.10.

(2) Jestliže má dohled v rámci příkazu k odškodnění nebo příkazu k plnění akčního plánu vykonávat probační úředník, jedná se o probačního úředníka ustanoveného nebo přiděleného pro oblast místní příslušnosti pro věci projednávané ve zkráceném řízení, uvedenou v příkazu.

(3) Jestliže má dohled v rámci příkazu k odškodnění nebo příkazu k plnění akčního plánu vykonávat

a) sociální pracovník odboru sociální péče orgánu místní samosprávy; nebo

b) člen týmu pro kriminalitu mládeže,

jedná se o sociálního pracovníka toho orgánu místní samosprávy nebo člena týmu pro kriminalitu mládeže zřízeného tím orgánem místní samosprávy, v jehož oblasti místní příslušnosti má nebo bude mít podle poznatků soudu dítě nebo mladistvý bydliště.

(4) V ustanovení této Hlavy, pokud jde o příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování

má pojem „doba léčení a testování“ význam uvedený v § 61 odst. 2;

mají pojmy „poskytovatel léčby“ a „podmínka léčení“ významy uvedené v § 62 odst. 1;

má pojem „podmínka testování“ význam uvedený v § 62 odst. 4.

(5) V ustanovení této Hlavy, pokud z daného ustanovení nevyplývá něco jiného, mají pojmy užívané též v Části I zákona z roku 1991 význam uvedený v citované Části.

(6) Pro účely této Hlavy se trest ukládá podle ustanovení § 2 odst. 2, § 3 odst. 2 nebo § 4 odst. 2 zákona z roku 1997, pokud to příslušné ustanovení stanoví a soud nedojde k názoru v něm uvedenému.

HLAVA II SKOTSKO

Pachatelé sexuálních či násilných trestných činů

§ 86

Zvýšené tresty pro pachatele sexuálních a násilných trestných činů

(1) Za ustanovení § 210 zákona z roku 1995 se vkládá ustanovení následujícího znění:

„§ 210A

Zvýšené tresty pro pachatele sexuálních a násilných trestných činů

(1) Jestliže je osoba na základě obžaloby odsouzena za sexuální či násilný trestný čin, soud může, pokud

a) má v úmyslu, pokud jde o

(I) sexuální trestný čin, uložit absolutně určitý trest (*determinate sentence*) odnětí svobody; nebo

(II) násilný trestný čin, uložit takový trest v délce nejméně čtyř let; a

b) dojde k závěru, že zkušební doba (je-li stanovena), na kterou by pachatel bez použití tohoto paragrafu mohl být podmíněně propuštěn, by nebyla přiměřená z hlediska ochrany společnosti před závažnou újmou ze strany pachatele, pachateli uložit zvýšený trest.

(2) Zvýšený trest je trest odnětí svobody o výměře, odpovídající součtu

a) výměry trestu odnětí svobody („doba odnětí svobody“), jež by soud pachateli uložil bez použití tohoto paragrafu; a

b) další doby („doba prodloužení“), po kterou má být pachatel ve zkušební době a jejíž délka je za podmínek tohoto paragrafu taková, kterou soud pokládá za nezbytnou z hlediska uvedeného v odstavci 1 písm. b).

(3) Doba prodloužení může činit nejvýše

a) deset let v případě sexuálního trestného činu; a

b) pět let v případě násilného trestného činu.

(4) Před uložením zvýšeného trestu vezme soud v úvahu zprávu příslušného úředníka orgánu místní samosprávy o pachateli a jeho poměrech, a pokud to pokládá za nezbytné, úředníka vyslechně.

(5) Výměra zvýšeného trestu uloženého za trestný čin stanovený zákonem nesmí přesáhnout nejvyšší výměru stanovenou zákonem pro daný trestný čin.

(6) S výhradou uvedenou v odstavci 5 může úředník se soudní pravomocí uložit zvýšený trest o výměře, odpovídající součtu doby odnětí svobody nepřesahující nejvyšší výměru trestu odnětí svobody, kterou lze uložit, a doby prodloužení nepřesahující tři roky.

(7) Státní tajemník může nařízením

- a) změnit ustanovení odstavce 3 písm. b) tak, že dobu dosud stanovenou v uvedeném ustanovení nahradí dobou jinou, nepřesahující deset let; a
- b) vydat přechodné ustanovení, které pokládá za nezbytné či vhodné v souvislosti se změnou.

(8) Oprávnění vydat nařízení podle odstavce 7 lze vykonat formou prováděcího předpisu; ovšem takové nařízení nelze vydat bez toho, aby byl jeho návrh předložen oběma komorám Parlamentu a schválen jejich usnesením.

(9) Pro účely ustanovení tohoto paragrafu

mají pojmy „zkušební doba“ a „příslušný úředník“ význam uvedený v Části I zákona o věznicích a trestním řízení (Skotsko) (*Prisoners and Criminal Proceedings (Scotland) Act*) z roku 1993;

se pojmem „sexuální trestný čin“ rozumí

(I) znásilnění;

(II) utajené ubližování ženám (*clandestine injury to women*);

(III) únos ženy či dívky s úmyslem ji znásilnit či svést k pohlavnímu styku;

(IV) napadení s úmyslem znásilnit či svést k pohlavnímu styku;

(V) nemravné napadení;

(VI) obscénní, nemravné či chlípné chování či praktiky;

(VII) nestoudná obscénnost;

(VIII) sodomie;

(IX) trestný čin podle § 170 zákona o správě cel a daní (*Customs and Excise Management Act*) z roku 1979, týkající se zboží, jež je zakázáno dovážet podle § 42 zákona o clech (*Customs Consolidation Act*) z roku 1876, pokud ovšem zakázané zboží zahrnuje nemravné fotografie osob;

(X) trestný čin podle § 52 zákona o místní veřejné správě (Skotsko) z roku 1982 (pořizování a šíření nemravných vyobrazení dětí);

(XI) trestný čin podle § 52A uvedeného zákona (přechovávání nemravných vyobrazení dětí);

(XII) trestný čin podle § 1 zákona o trestním právu (úplné znění) (Skotsko) z roku 1995 (incest);

(XIII) trestný čin podle § 2 uvedeného zákona (pohlavní styk s nevlastním dítětem);

(xiv) trestný čin podle § 3 uvedeného zákona (pohlavní styk s dítětem mladším 16 let s využitím vzájemné důvěry);

(XV) trestný čin podle § 5 uvedeného zákona (nezákonný pohlavní styk s dívkou mladší 16 let);

(XVI) trestný čin podle § 6 uvedeného zákona (nemravné chování vůči dívce ve věku mezi 12 a 16 lety);

(XVII) trestný čin podle § 8 uvedeného zákona (únos dívky mladší 18 let za účelem nezákonného pohlavního styku);

(XVIII) trestný čin podle § 10 uvedeného zákona (vyvolávání či podněcování sexuální aktivity u dívky mladší 16 let ze strany osoby s rodičovskou zodpovědností); a

(XIX) trestný čin podle § 13 odst. 5 uvedeného zákona (homosexuální trestné činy);

pojem „trest odnětí svobody“ zahrnuje

(I) odnětí svobody podle § 207 tohoto zákona; a

(II) odnětí svobody podle § 208 tohoto zákona; a

pojmem „násilný trestný čin“ se rozumí jakýkoliv trestný čin (s výjimkou sexuálních trestných činů ve smyslu tohoto paragrafu), představující násilí vůči osobě.

(11) Pokud se v odstavci 10 hovoří o sexuálním trestném činu, zahrnuje tento pojem

- a) pokus, spolčení či návod ke spáchání takového trestného činu; a
- b) s výjimkou trestných činů podle bodů (i) až (viii) z definice „sexuálního trestného činu“ uvedené v citovaném odstavci, pomoc a podporu, radu či zprostředkování spáchání takového trestného činu.“

(2) V ustanovení § 209 zákona z roku 1995 (příkazy k propuštění a dohledu (*supervised release orders*)) se v odstavci 1

- a) za slovo „odsouzená“ vkládají slova „na základě obžaloby“;
- b) za slova „trestný čin“ vkládají slova „, s výjimkou sexuálních trestných činů ve smyslu § 210A tohoto zákona“; a
- c) slova „nejméně dvanáct měsíců, ale“ zrušují.

Pachatelé závislí atd. na drogách

§ 89

Příkazy k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Za ustanovení § 234A zákona z roku 1995 se vkládá ustanovení následujícího znění:

„§ 234B

Příkazy k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Ustanovení tohoto paragrafu se použije, jestliže se osoba, která dovršila 16. rok věku, odsuzuje za trestný čin, na který zákon nestanoví pevný trest, a spáchaný nejdříve v den, kdy nabylo účinnosti ustanovení § 89 zákona o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku z roku 1998.

(2) S výjimkami uvedenými v ustanovení tohoto paragrafu soud, který odsuzuje pachatele může, dojde-li k názoru, že je takový postup vhodný namísto uložení trestu, vydat příkaz („příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování“), který

- a) trvá po dobu, která je uvedena v příkazu a činí nejméně šest měsíců a nejvýše tři roky („doba léčení a testování“); a
- b) obsahuje požadavky a podmínky uvedené v ustanovení § 234C tohoto zákona.

- (3) Soud vydá příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování jen pokud
- a) mu státní tajemník oznámí, že v oblasti místní příslušnosti orgánu místní samosprávy, jenž má být stanoven v příkazu podle § 234C odst. 6 tohoto zákona, jsou k dispozici podmínky pro výkon takových příkazů, a toto oznámení nebylo odvoláno;
 - b) obdržel zprávu o pachateli a jeho poměrech od úředníka orgánu místní samosprávy, v jehož oblasti místní příslušnosti má pachatel bydliště, a v případě potřeby tohoto úředníka vyslechl; a
 - c) došel k závěru, že
 - (i) pachatel je závislý na drogách nebo má sklon k jejich zneužívání;
 - (ii) jeho závislost nebo sklon je takové povahy, že vyžaduje a umožňuje léčení; a
 - (iii) je osobou vhodnou pro vydání takového příkazu.

(4) Ke zjištění pro účely odstavce 3 písm. c), zda se v těle pachatele nachází droga, může soud přikázat pachateli, aby poskytl vzorek takového druhu, který určí.

(5) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování nebo příkaz podle odstavce 4 lze vydat jen pokud pachatel vyjádří vůli jeho podmínkám vyhovět.

- (6) Státní tajemník může nařízením
- a) změnit ustanovení odstavce 2 písm. a) tak, že stanoví odlišnou minimální nebo maximální délku, místo délky dosud uvedené v citovaném ustanovení; a
 - b) upravit taková přechodná ustanovení, která se mu jeví v souvislosti s touto změnou nezbytná či vhodná.

(7) Oprávnění vydat příkaz podle odstavce 6 lze vykonat formou prováděcího předpisu; ovšem takové nařízení nelze vydat bez toho, aniž by byl jeho návrh předložen oběma komorám Parlamentu a schválen jejich usnesením.

(8) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování se vydává, je-li to možné, ve formě stanovené zákonem o trestním řízení soudním (*Act of Adjournal*).“

§ 90

Podmínky a ustanovení obsažená v příkazech k protitoxikomanickému léčení a testování

Za ustanovení § 234B zákona z roku 1995 se vkládá ustanovení následujícího znění:

§ 234C

Podmínky a ustanovení příkazů k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování obsahuje podmínku („podmínka léčení“), že se pachatel podrobí v průběhu celé doby léčení a testování léčbě vedené určenou osobou s nezbytnou odborností či zkušenostmi („poskytovatel léčby“) za účelem snížení či odstranění pachatelovy závislosti nebo sklonu k užívání drog.

(2) Požadovaným léčením v každém příslušném období je

- a) ústavní léčení v takovém zařízení či na takovém místě, které jsou vymezeny v příkazu; nebo
- b) ambulantní léčení v takovém zařízení či na takovém místě a v takových intervalech, které jsou tímto způsobem vymezeny;

ovšem způsob léčení příkaz nevymezuje jinak než je uvedeno pod písm. a) nebo b).

(3) Soud vydá příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování jen pokud dojde k závěru, že jsou nebo mohou být vytvořeny podmínky pro léčení, jež by mělo být vymezeno v příkazu (včetně podmínek pro přijetí pachatele, pokud se má podrobit léčení v ústavní formě).

(4) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování obsahuje podmínku („podmínka testování“), aby pachatel pro účely zjištění, zda se v jeho těle v průběhu doby léčení a testování nachází droga, poskytoval v průběhu této doby vzorky určené poskytovatelem léčby, a to tak často či při takových příležitostech, jak (za podmínek uvedených v příkazu) určí poskytovatel léčby.

(5) Podmínka testování stanoví pro každý měsíc minimální počet případů, kdy budou vzorky poskytnuty.

(6) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování stanoví orgán místní samosprávy, v jehož oblasti místní příslušnosti bude mít pachatel bydliště v době trvání příkazu, a uloží tomuto orgánu, aby ustanovil či přidělil úředníka („dohlížející úředník“) pro účely odstavců 7 a 8.

(7) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování

- a) stanoví, že po dobu léčení a testování bude pachatel pod dohledem dohlížejícího úředníka;
- b) ukládá pachateli povinnost zůstat ve styku s dohlížejícím úředníkem, řídit se pokyny, které mu tento úředník může vydávat, a oznámit mu každou změnu adresy; a
- c) stanoví, že výsledky testů provedených ze vzorků poskytnutých pachatelem na základě podmínky testování se sdělují dohlížejícímu úředníkově.

(8) Dohled dohlížejícího úředníka probíhá jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby mu umožnil

- a) podávat příslušnému soudu zprávy o pokroku pachatele;
- b) podávat tomuto soudu zprávy o každém případě porušení podmínek příkazu ze strany pachatele; a
- c) určit, zda okolnosti odůvodňují, aby navrhl tomuto soudu zrušení nebo změnu příkazu.“

§ 91

Procesní ustanovení týkající se příkazů k protitoxikomanickému léčení a testování

Za ustanovení § 234C zákona z roku 1995 se vkládá ustanovení následujícího znění:

„§ 234D

Procesní otázky týkající se příkazů k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Před vydáním příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování soud srozumitelným jazykem poučí pachatele

- a) o účincích příkazu a podmínkách, které má příkaz obsahovat;
- b) o následcích, které pro něj podle ustanovení § 234G tohoto zákona může mít nesplnění některé z těchto podmínek;
- c) že soud je podle ustanovení § 234E tohoto zákona oprávněn příkaz na návrh pachatele nebo dohlížejího úředníka změnit nebo zrušit; a
- d) že příkaz bude pravidelně přezkoumáván v intervalech stanovených v příkazu.

(2) Po vydání příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování soud

- a) předá, nebo zašle doporučenou poštovní zásilkou nebo prostřednictvím registrované dodávkové služby opis příkazu pachateli;
- b) zašle opis příkazu poskytovateli léčby;
- c) zašle opis příkazu vedoucímu sociálnímu pracovníkovi orgánu místní samosprávy stanoveného v příkazu podle § 234C odst. 6 tohoto zákona; a
- d) není-li sám příslušným soudem, zašle opis příkazu (spolu s dokumenty a informacemi, týkajícími se případu, které uzná za vhodné) úředníkovi příslušného soudu.

(3) Jestliže byl opis příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování zaslán podle odstavce 2 písm. a) doporučenou poštovní zásilkou nebo prostřednictvím registrované dodávkové služby, pokládají se potvrzení přijetí písemnosti nebo doručení zásilky obsahující příkaz vydané poštou za dostatečný důkaz doručení zásilky v den uvedený na takovém potvrzení či doručence.“

„§ 92

Změna a pravidelná přezkoumání příkazů k protitoxikomanickému léčení a testování

Za ustanovení § 234D zákona z roku 1995 se vkládají ustanovení následujícího znění:

„§ 234E

Změna příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Jakmile příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování nabyde právní moci, mohou pachatel nebo dohlížejí úředník navrhnout příslušnému soudu, aby příkaz změnil nebo zrušil.

(2) Jestliže dohlízející úředník podá návrh podle odstavce 1, soud předvolá pachatele, aby se dostavil k soudu.

(3) Na návrh podle odstavce 1 a poté, co vyslechne pachatele i dohlízejícího úředníka, může soud, domnívá-li se, že je to v zájmu spravedlnosti, rozhodnutím

- a) změnit příkaz tak, že
 - (i) doplní nebo zruší některé z jeho podmínek či ustanovení;
 - (ii) do něj zařadí další podmínky či ustanovení; nebo
 - (iii) s výhradou uvedenou v odstavci 4 prodlouží či zkrátí dobu léčení a testování; nebo
- b) zrušit příkaz.

(4) V rámci oprávnění podle odstavce 3 písm. a) bodu (iii) nelze prodloužit dobu léčení a testování nad nejdelší přípustnou dobu dosud uvedenou v ustanovení § 234B odst. 2 písm. a) tohoto zákona, nebo ji zkrátit pod tamtéž uvedenou nejkratší přípustnou dobu.

(5) Jestliže soud na návrh dohlízejícího úředníka hodlá změnit (jinak než zrušením podmínky či ustanovení) příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování, použijí se na změnu tohoto příkazu § 234B odst. 5 a § 234D odst. 1 tohoto zákona obdobně jako na jeho vydání.

(6) Jestliže se pachatel nedostaví k soudu poté, co byl předvolán podle odstavce 2, může soud vydat příkaz k jeho zatčení.

§ 234F

Pravidelná přezkoumání příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování

- a) stanoví, že bude pravidelně přezkoumáván v intervalech nejméně jednoho měsíce;
- b) stanoví, že každé přezkoumání bude s výhradou uvedenou v odstavci 5 provedeno při soudním jednání, které se za tím účelem uskuteční u příslušného soudu („přezkumné jednání“);
- c) uloží pachateli povinnost se ke všem přezkumným jednáním dostavit;
- d) stanoví, že dohlízející úředník podá soudu před každým přezkoumáním písemnou zprávu o plnění příkazu ze strany pachatele; a
- e) stanoví, že každá taková zpráva musí obsahovat výsledky testů sdělené dohlízejícímu úředníkovi podle § 234C odst. 7 písm. c), a názor poskytovatele léčby na léčení a testování pachatele.

(2) V přezkumném jednání může soud po zvážení zprávy dohlízejícího úředníka změnit jakoukoliv podmínku či ustanovení příkazu.

(3) Soud

- a) změní podmínku léčení či testování jen pokud pachatel vyjádří vůli vyhovět novému znění podmínky;
- b) nezmění žádné ustanovení příkazu tak, že by se zkrátila doba léčení a testování pod nejkratší přípustnou dobu uvedenou v § 234B odst. 2 písm. a) tohoto zákona, nebo že by se tato doba prodloužila nad nejdelší přípustnou dobu uvedenou tamtéž; a

- c) nezmění žádnou podmínku nebo ustanovení příkazu před rozhodnutím o odvolání proti příkazu, ledaže by s tím pachatel souhlasil.

(4) Jestliže pachatel nevyjádří vůli vyhovět soudem zamýšlenému novému znění podmínky léčení nebo testování, může soud příkaz zrušit.

(5) Jestliže soud v přezkumném jednání po zvážení zprávy dohlízejícího úředníka dojde k názoru, že je pokrok pachatele při plnění příkazu uspokojivý, může změnit příkaz tak, že stanoví, že každé další přezkoumání bude provedeno soudem bez jednání.

(6) Přezkoumání bez jednání probíhá v neveřejném zasedání bez účasti stran.

(7) Jestliže soud při přezkoumání prováděném bez jednání po zvážení zprávy dohlízejícího úředníka dojde k názoru, že pokrok pachatele již nadále není uspokojivý, může vydat příkaz k zatčení pachatele, nebo pokud to pokládá za vhodné, může před vydáním příkazu k zatčení nejprve pachatele předvolat, aby se dostavil k soudu v termínu uvedeném v předvolání.

(8) Jestliže se pachatel nedostaví

- a) k přezkumnému jednání v souladu s povinností uloženou v příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování; nebo
 - b) k soudu v termínu uvedeném v předvolání podle odstavce 7,
- může soud vydat příkaz k jeho zatčení.

(9) Jestliže se pachatel dostaví k soudu v termínu uvedeném v předvolání podle odstavce 7,

- a) může soud postupovat způsobem podle tohoto paragrafu tak, jako by vedl přezkumné jednání; a
- b) změnit příkaz tak, že stanoví, že každé další přezkoumání bude provedeno v přezkumném jednání.“

§ 93

Důsledky porušení příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování

Za ustanovení § 234F zákona z roku 1995 se vkládají ustanovení následujícího znění:

„§ 234G

Porušení příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Jestliže se kdykoliv za trvání příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování příslušný soud domnívá, že pachatel neplní některou z podmínek příkazu, může pachatele předvolat, aby se dostavil k soudu v termínu uvedeném v předvolání, nebo, pokládá-li to za vhodné, může vydat příkaz k zatčení pachatele.

(2) Jestliže příslušný soud dojde k závěru, že pachatel bez dostatečné omluvy nesplnil některou z podmínek příkazu, může rozhodnutím

- a) uložit pachateli peněžitý trest až do výše úrovně 3 standardního tarifu, aniž by tím byla dotčena účinnost příkazu;

- b) změnit příkaz; nebo
- c) zrušit příkaz.

(3) Pro účely odstavce 2 se důkaz výpovědi jednoho svědka pokládá za dostatečný důkaz.

(4) Peněžitý trest, uložený podle tohoto paragrafu v souvislosti s neplněním podmínek příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování, se pro účely právních předpisů pokládá za částku, k jejíž úhradě byla osoba odsouzena, nebo za trest uložený osobě ve zkráceném řízení.

§ 234H

Postup po zrušení příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Jestliže soud zruší příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování podle § 234E odst. 3 písm. b), § 234F odst. 4, nebo § 234G odst. 2 písm. c) tohoto zákona, může vůči pachateli postupovat způsobem, jakým mohl postupovat v době vydání příkazu.

(2) Při postupu vůči pachateli podle odstavce 1 soud vezme v úvahu dobu, po kterou byl příkaz vykonáván.

(3) Jestliže soud zruší příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování tak, jak je uvedeno v odstavci 1, a vůči pachateli byl vydán

- a) příkaz k probaci podle § 234J tohoto zákona; nebo
- b) příkaz k omezení osobní svobody (*restriction of liberty order*) podle § 245D tohoto zákona; nebo
- c) příkaz k omezení osobní svobody a příkaz k probaci podle citovaného ustanovení § 245D,

soud před tím, než vůči pachateli začne postupovat podle odstavce 1,

(I) pokud byl vůči pachateli vydán příkaz k probaci, tento příkaz ukončí;

(II) pokud byl vůči pachateli vydán příkaz k omezení osobní svobody, tento příkaz zruší;a

(III) pokud byly vůči pachateli vydány oba tyto příkazy, ukončí příkaz k probaci a zruší příkaz k omezení osobní svobody.“

§ 94

Kombinace příkazů

(1) Za ustanovení § 234H zákona z roku 1995 se vkládá ustanovení následujícího znění:

„§ 234J

Souběh příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování a příkazu k probaci

(1) Bez ohledu na ustanovení § 228 odst. 1 a 234B odst. 2 tohoto zákona, jestliže soud pokládá za vhodné, aby pachatel vykonával příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování i příkaz k probaci, může vůči pachateli vydat oba tyto příkazy.

(2) Při rozhodování, zda je vhodné postupovat způsobem uvedeným v odstavci 1, vezme soud v úvahu okolnosti, jako je charakteristika trestného činu a osobnost pachatele a zpráva předložená podle § 234B odst. 3 písm. b) tohoto zákona.

(3) Jestliže soud vydá příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování i příkaz k probaci podle odstavce 1, soudní úředník zašle opis obou příkazů

- a) poskytovateli léčby ve smyslu ustanovení § 234C odst. 1;
- b) úředníkovi orgánu místní samosprávy, který je ustanovený či přidělený jako dohlížející úředník podle § 234C odst. 6 tohoto zákona; a
- c) pokud mu opis příkazu nebyl doručen jinak, úředníkovi orgánu místní samosprávy, který má vykonávat dohled nad pachatelem.

(4) Jestliže pachatel konáním či opomenutím poruší podmínku příkazu vydaného podle odstavce 1

- a) pokud se porušení týká podmínky uložené v příkazu k probaci a vede k postupu podle ustanovení § 232 odst. 2 písm. c) tohoto zákona, může soud vedle toho využít své oprávnění uvedené v § 234G odst. 2 písm. b) tohoto zákona ve vztahu k příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování; a
- b) pokud se porušení týká podmínky uložené v příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování a vede k postupu podle ustanovení § 234G odst. 2 písm. b) tohoto zákona, může soud vedle toho využít své oprávnění uvedené v § 232 odst. 2 písm. c) tohoto zákona ve vztahu k příkazu k probaci.

(5) Jestliže pachatel konáním či opomenutím poruší podmínky uložené příkazem k protitoxikomanickému léčení a testování i příkazem k probaci, jež byly vůči němu vydány podle odstavce 1, lze vůči němu postupovat, pokud jde o toto konání či opomenutí, buď podle § 232 odst. 2 tohoto zákona, nebo podle § 234G odst. 2 tohoto zákona, aniž by tím bylo dotčeno ustanovení odstavce 4, ovšem jiným způsobem vůči němu, pokud jde o toto konání či opomenutí, postupovat nelze.“

(2) Účinnosti nabývá Příloha 6 tohoto zákona (jejíž Část I obsahuje další ustanovení o kombinaci příkazu k protitoxikomanickému léčení a testování s jinými příkazy, a jejíž Část II obsahuje ustanovení o opravných prostředcích).

§ 95

Výkladová ustanovení týkající se příkazů k protitoxikomanickému léčení a testování

(1) Za ustanovení § 234J zákona z roku 1995 se vkládá ustanovení následujícího znění:

„§ 234K

Příkazy k protitoxikomanickému léčení a testování: výklad

V ustanoveních § 234B až § 234J tohoto zákona se pojmem „příslušný soud“ rozumí

- a) jestliže příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování vydal Vrchní soud, tento soud;

- b) v ostatních případech soud místně příslušný pro oblast místní příslušnosti orgánu místní samosprávy, stanoveného v příkazu podle § 234C odst. 6 tohoto zákona, a to soud hrabství (*sheriff court*) nebo okresní soud (*district court*) podle toho, zda příkaz vydal soud hrabství nebo okresní soud, nicméně v případě, kdy příkaz vydal okresní soud a v dané oblasti okresní soud není, je příslušným soudem soud hrabství; a se pojmem „orgán místní samosprávy“ rozumí rada zřízená podle ustanovení § 2 zákona o místní samosprávě a dalších záležitostech (Skotsko) z roku 1994, a každý odkaz na oblast místní příslušnosti takového orgánu je odkazem na oblast místní samosprávy ve smyslu uvedeného zákona, pro kterou byl zřízen.“

(2) V ustanovení § 307 odst. 1 zákona z roku 1995 (výklad) se za definici pojmu „předepsaná strava“ vkládá následující definice:

pojem „příkaz k protitoxikomanickému léčení a testování“ má význam uvedený v ustanovení § 234B odst. 2 tohoto zákona;“.

Rasová motivace

§ 96

Rasově motivované trestné činy

(1) Ustanovení tohoto paragrafu se použijí, jestliže se

- uvádí v obžalobě; nebo
- tvrdí v trestním oznámení,

a v obou případech je prokázáno, že trestný čin byl rasově motivován.

(2) Trestný čin se pro účely tohoto paragrafu pokládá za rasově motivovaný, jestliže

- při páchání trestného činu nebo bezprostředně před ním či po něm pachatel projevuje vůči oběti (je-li taková) trestného činu nevraživost a zášť, vyplývající z příslušnosti (nebo domnělé příslušnosti) této osoby k určité rasové skupině; nebo
- je důvodem trestného činu (zcela či zčásti) nevraživost a zášť vůči příslušníkům určité rasové skupiny, vyplývající z jejich příslušnosti k této skupině,

přičemž pro účely tohoto odstavce se důkaz z jediného zdroje pokládá za důkaz dostatečný k určení, že trestný čin je rasově motivovaný.

(3) V ustanovení odstavce 2 písm. a) zahrnuje pojem „příslušnost“ ve vztahu k rasové skupině spojení s příslušníky této skupiny; se pojmem „domnělá“ rozumí předpokládaná pachatelem.

(4) Pro účely ustanovení odstavce 2 písm. a) či b) je bez významu zda či nikoliv vyplývá pachatelova nevraživost a zášť rovněž, a to v jakémkoliv míře,

- ze skutečnosti nebo předpokladu, že určitá osoba nebo skupina osob náleží k určité náboženské skupině; nebo
- z jakéhokoliv jiné okolnosti, neuvedené v citovaném ustanovení.

(5) Jestliže se použije ustanovení tohoto paragrafu, vezme soud, který osobu odsuzuje, přitěžující okolnost spočívající v rasové motivaci v úvahu při rozhodování o vhodném trestu.

(6) V ustanovení tohoto paragrafu se pojmem „rasová skupina“ rozumí skupina osob, vymezená na základě rasy, barvy pleti, národnosti (včetně státní příslušnosti) nebo etnického či národnostního původu.

ČÁST V

RŮZNÁ A DOPLŇUJÍCÍ USTANOVENÍ

Doplňující ustanovení

§ 117

Výklad základních pojmů

(1) V ustanovení tohoto zákona

se pojmem „zákon z roku 1933“ rozumí zákon o dětech a mladistvých z roku 1933 (*Children and Young Persons Act*);
se pojmem „zákon z roku 1969“ rozumí zákon o dětech a mladistvých z roku 1969 (*Children and Young Persons Act*);
se pojmem „zákon z roku 1973“ rozumí zákon o pravomoci trestních soudů z roku 1973 (*Powers of Criminal Courts Act*);
se pojmem „zákon z roku 1980“ rozumí zákon o nižších soudech z roku 1980 (*Magistrates' Courts Act*);
se pojmem „zákon z roku 1982“ rozumí zákon o trestní justici z roku 1982 (*Criminal Justice Act*);
se pojmem „zákon z roku 1984“ rozumí zákon o policii a důkazech v trestním řízení (*Police and Criminal Evidence Act*) z roku 1984;
se pojmem „zákon z roku 1985“ rozumí zákon o stíhání trestných činů z roku 1985 (*Prosecution of Offences Act*);
se pojmem „zákon z roku 1989“ rozumí zákon o dětech z roku 1989 (*Children Act*);
se pojmem „zákon z roku 1991“ rozumí zákon o trestní justici z roku 1991 (*Criminal Justice Act*);
se pojmem „zákon z roku 1994“ rozumí zákon o trestní justici a veřejném pořádku z roku 1994 (*Criminal Justice and Public Order Act*);
se pojmem „zákon z roku 1997“ rozumí zákon o trestné činnosti (tresty) z roku 1997 (*Crime (Sentences) Act*);
má pojem „výstraha“ význam uvedený v Části V zákona o policii z roku 1997 (*Police Act*);
se pojmem „dítě“ rozumí osoba, která nedovršila 14 rok věku;
má pojem „oblast místní příslušnosti úřadu smírčího soudce (*commission area*)“ význam uvedený v zákoně o smírčích soudcích (*Justices of the Peace Act*) z roku 1997;
má pojem „trest spojený s odnětím svobody“ význam uvedený v Části I zákona z roku 1991;
má pojem „poručník“ význam uvedený v zákoně z roku 1933;
se pojmem „předepsaný“ rozumí stanovený nařízením státního tajemníka;
se pojmem „mladistvý“ rozumí osoba, která dovršila 14 let věku a nepřekročila 18. rok věku;

se pojmem „tým pro kriminalitu mládeže“ rozumí tým zřízený podle ustanovení § 39.

(2) V ustanovení tohoto zákona

se pojmem „zákon z roku 1993“ rozumí zákon o vězních a trestním řízení (Skotsko) z roku 1993 (*Prisoners and Criminal Proceedings Act*);

se pojmem „zákon z roku 1995“ rozumí zákon o trestním řízení (Skotsko) z roku 1995 (*Criminal Procedure Act*).

(3) Pro účely tohoto zákona se za věk osoby pokládá takový věk, který podle názoru soudu po zvážení všech dostupných důkazů skutečně je věkem této osoby.

PŘÍLOHA:

RADA PRO SOUDNICTVÍ VE VĚCECH MLÁDEŽE: DALŠÍ USTANOVENÍ

Členství

§ 1

Státní tajemník jmenuje jednoho z členů Rady jejím předsedou.

§ 2

(1) Člen Rady či předseda Rady vykonává a ztrácí svou funkci v souladu s podmínkami svého jmenování, a to za podmínek uvedených v tomto paragrafu.

(2) Člen Rady může být jmenován na plný či částečný úvazek.

(3) Člen Rady či předseda Rady je jmenován na dobu určitou, která nepřesáhne pět let.

(4) S výhradou uvedenou v odstavci 5 může být osoba, jejíž funkční období člena Rady nebo předsedy Rady uplynulo, jmenována znovu.

(5) Funkci člena Rady nelze vykonávat bez přerušení po dobu delší deseti let.

(6) Člen Rady či předseda Rady může kdykoliv ze své funkce odstoupit písemným oznámením určeným státnímu tajemníkovi.

(7) Podmínky jmenování člena Rady či předsedy Rady mohou zahrnovat možnost jeho odvolání z funkce (bez uvedení důvodu) oznámením státního tajemníka s lhůtou stanovenou v uvedených podmínkách, přičemž (pokud tak stanoví podmínky) mu náleží od státního tajemníka odstupné; a v každém takovém případě je státní tajemník oprávněn odvolat tohoto člena z funkce v souladu s uvedenými podmínkami.

(8) Jestliže

a) podmínky jmenování člena Rady či předsedy Rady stanoví pro případ jeho odvolání z funkce odstupné podle odstavce 7; a

b) člen nebo předseda je odvolán z funkce podle uvedeného odstavce,

Rada mu vyplatí odstupné v takové výši a za takových podmínek, jaké určí státní tajemník se souhlasem ministerstva financí.

(9) Státní tajemník je rovněž oprávněn kdykoliv odvolat člena Rady z jeho funkce, pokud dojde k závěru,

- a) že bez dostatečné omluvy nevykonával v období předchozích šesti měsíců svou funkci člena Rady nepřetržitě po dobu tří měsíců;
- b) že byl odsouzen pro trestný čin;
- c) že na jeho majetek byl prohlášen konkurs, nebo byl jeho majetek obstaven, nebo uzavřel se svými věřiteli dohodu o vyrovnání či vypořádání nebo jim poskytl majetkovou záruku; anebo
- d) že není schopen či způsobilý vykonávat funkci člena.

(10) Státní tajemník odvolá člena Rady či předsedu Rady z funkce podle ustanovení tohoto paragrafu prohlášením, že se jeho funkce člena Rady uvolnila, a oznámením této skutečnosti formou, kterou státní tajemník pokládá za vhodnou; a tím se uvedená funkce stává volnou.

(11) Se zánikem funkce člena Rady zaniká u předsedy Rady též jeho funkce předsedy.

Členové a zaměstnanci

§ 3

(1) Rada

- a) vyplácí členům Rady takovou odměnu;
- b) hradí členům Rady nebo v souvislosti s nimi takové dávky, poplatky, náklady a příspěvky; a
- c) vyplácí pro důchodové účely členům Rady nebo v souvislosti s nimi takové částky, jež jí ukládají vyplácet či hradit pokyny vydané státním tajemníkem.

(2) Jestliže byl člen Rady bezprostředně před vznikem svého členství účastníkem pojištění podle článku 1 zákona o penzijním pojištění (*Superannuation Act*) z roku 1972, může ministr pro státní službu (*Minister for the Civil Service*) rozhodnout, že se období výkonu jeho funkce člena pro účely pojištění pokládá za období výkonu zaměstnání či funkce, které zakládaly jeho účast na pojištění; a jeho nároky z pojištění nejsou dotčeny ustanovením odstavce 1 písm. c).

(3) Jestliže

- a) osoba přestane vykonávat funkci člena Rady z jiného důvodu než po uplynutí funkčního období; a
 - b) podle názoru státního tajemníka jsou dány zvláštní okolnosti, které jí dávají nárok na odstupné,
- může státní tajemník nařídít Radě, aby této osobě vyplatila částku, kterou státní tajemník určí.

§ 4

(1) Rada může přijmout výkonného ředitele a další zaměstnance, které uzná za vhodné, pokud státní tajemník vysloví souhlas s jejich počtem a podmínkami jejich zaměstnání.

(2) Rada

- a) vyplácí zaměstnancům Rady takovou mzdu; a
 - b) hradí zaměstnancům Rady nebo v souvislosti s nimi takové dávky, poplatky, náklady a příspěvky,
- které určí Rada se souhlasem státního tajemníka.

(3) Zaměstnání v Radě patří mezi druhy zaměstnání, na které se může vztahovat pojištění podle článku 1 zákona o penzijním pojištění z roku 1972.

§ 5

Rada uhradí ministru pro státní službu v termínech jí určených částky ve výši, kterou jí určí s ohledem na nárůst částky, jež má být vyplacena z prostředků stanovených Parlamentem podle zákona o penzijním pojištění z roku 1972, vzniklý v důsledku ustanovení § 3 odst. 2 nebo § 4 odst. 3.

Nezpůsobilost pro Dolní sněmovnu

§ 6

Do Části II Přílohy 1 zákona o nezpůsobilosti pro Dolní sněmovnu (*House of Commons Disqualification Act*) z roku 1975 (instituce, jejichž členové jsou nezpůsobilí) se na vhodné místo vkládá následující položka: „Rada pro soudnictví ve věcech mládeže pro Anglii a Wales“.

Řízení

§ 7

(1) Jednací řád Rady (včetně počtu členů nezbytného k jednání) stanoví Rada.

(2) Platnost jednání Rady (nebo některého z výborů Rady) není dotčena

- a) tím, že funkce některého z členů Rady nebo předsedy Rady není obsazena; nebo
- b) vadným jmenováním některého z členů Rady nebo předsedy Rady.

Výroční zprávy a účetnictví

§ 8

(1) Po skončení účetního roku Rady zašle Rada v co nejkratším termínu státnímu tajemníkovi zprávu o plnění jejích úkolů v daném roce.

(2) Státní tajemník opis zprávy zaslané mu podle tohoto paragrafu předloží oběma komorám Parlamentu a zajistí jeho zveřejnění.

§ 9

(1) Rada

- a) vede řádné účetnictví a řádnou dokumentaci týkající se účetnictví; a
- b) za každý účetní rok Rady vyhotovuje zprávu o hospodaření.

(2) Informace, které má zpráva o hospodaření obsahovat, a její formu stanoví státní tajemník se souhlasem ministerstva financí.

(3) Rada zašle opis zprávy o hospodaření státnímu tajemníkovi a vrchnímu auditorovi (*Comptroller and Auditor General*) po skončení účetního roku jehož se zpráva týká ve lhůtě, kterou stanoví státní tajemník.

(4) Vrchní auditor

- a) přezkoumá a schválí zprávu o hospodaření a vyhotoví o ní hlášení; a
- b) předloží opis zprávy o hospodaření a svého hlášení oběma komorám Parlamentu.

§ 10

Pro účely této Přílohy se za účetní rok Rady pokládá období dvanácti měsíců končící 31. března; prvním účetním rokem Rady však je období počínající dnem zřízení Rady a končící prvním dnem s označením 31. březen, který nastane po šesti měsících ode dne zřízení Rady.

Náklady

§ 11

Státní tajemník poskytuje Radě z prostředků stanovených Parlamentem na úhradu jejich nákladů částku ve výši, kterou sám stanoví.

Stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru k prevenci kriminality mládeže.

Způsoby řešení kriminality mládeže a role systému soudnictví ve věcech mládeže v Evropské unii

(2006/C 110/13)

Dne 10. února 2005 se Evropský hospodářský a sociální výbor, v souladu s článkem 29 odst. 2 svého jednacího řádu (*Rules of Procedure*), rozhodl zpracovat stanovisko k problematice: *Prevence kriminality mládeže. Způsoby řešení kriminality mládeže a role systému soudnictví ve věcech mládeže v Evropské unii.*

Sekce pro zaměstnanost, sociální věci a občanství, která odpovídala za přípravu podkladů k této problematice pro Výbor, přijala stanovisko dne 22. února 2006. Zpravodajem byl pan Zufiaur Narvaiza.

Na svém 425. plenárním zasedání, které se konalo ve dnech 15. a 16. března 2006 (jednání ze dne 15. března), přijal Evropský hospodářský a sociální výbor následující stanovisko, přičemž 98 hlasů bylo pro, žádný hlas nebyl proti a jeden hlasující se zdržel hlasování:

1. Úvod

1.1 Kriminalita mládeže je v současné době aspektem trestné činnosti, který vyvolává rostoucí znepokojení v evropské společnosti, a od minulého století je předmětem trvalého zkoumání na mezinárodní úrovni. Je však třeba upozornit na to, že chování mladých lidí vyvolává často větší účinek než chování dospělých, zejména pokud je negativní, a tím vede společnost k tomu, aby zaujímala především k mladistvým pachatelům nepříznivý postoj. Je vhodné uvést, že v mnoha případech jsou oběťmi kriminality mladistvých (*juvenile*) právě mladí lidé. Z toho důvodu význam, který evropská společnost připisuje kriminalitě mládeže znamená, že je třeba nalézt účinnou odpověď, jež bude muset být budována především na trojí základě: prevenci, represivně-výchovných opatřeních a sociální integraci či reintegraci nezletilých (*minors*) a mladistvých pachatelů.

1.2 EHSV věří, že formulace společné strategie pro boj s kriminalitou mládeže by měla být součástí cílů Evropské unie, jimž je věnována ta největší pozornost, a to nejen proto, že postihuje obzvláště zranitelnou část populace (nezletilé a mladé osoby, jež často náleží do skupin ohrožených sociálním vyloučením), ale rovněž proto, že přijetí preventivních opatření vůči dnešním mladistvým pachatelům neznamená jen snahu o jejich sociální rehabilitaci, ale též prevenci budoucí kriminality dospělých. Ačkoliv již existuje řada projektů a evropských strategií, jež mohou mít nepřímý vliv na prevenci kriminality mládeže (evropská strategie zaměstnanosti přijatá Evropskou radou v Lucemburku v listopadu 1997, evropská sociální agenda přijatá Evropskou radou v Nice v prosinci 2000, Evropský pakt mládeže podporující aktivní občanství přijatý Evropskou radou v Bruselu v březnu 2005 atd.), jakož i množství dohod a usnesení týkajících se problematiky mládeže², které také podporují běžný proces integrace této části populace do společnosti, stále panuje nedostatek nástrojů a opatření zaměřených výlučně na kriminalitu mládeže.

1.3 Není vůbec jednoduché provést analýzu situace v této oblasti v zemích EU, protože každá země má svou vlastní definici kriminality mládeže, založenou na různých faktorech. V některých zemích tento pojem zahrnuje jednání nezletilých osob, které odpovídá některému z typů jednání uvedených v jejich právních předpisech nebo v trestním zákoně. V jiných zemích, kde je systém soudnictví ve věcech mládeže založen na výchovném či sociálním modelu, je okruh činů, které jsou, pokud je spáchají nezletilí, řešeny v rámci justičního systému, rozšířen též o činy, které by byly, pokud by je spáchali dospělí, předmětem správního nebo občanskoprávního řízení a vůbec by nevyústily v trestní stíhání³. Dále panují značné rozdíly v jednotlivých sankčních systémech, v jejichž rámci některé země vytvořily pro mladistvé pachatele právní úpravu trestních sankcí, jež zahrnuje specifický sankční systém, zatímco jiné uplatňují vůči nezletilým stejné sankce jako vůči dospělým s tím, že stanoví určitým způsobem omezené a snížené tresty. Kromě toho existují rozdíly ve věku trestní odpovědnosti mladistvých: zatímco větší shoda panuje, pokud jde o horní věkovou

² Usnesení Rady a představitelů vlád členských států, jednajících v Radě, ze dne 14. prosince 2000, o sociálním začlenění mladých lidí (Úř. věst. C 374 ze dne 28. 12. 2000); Usnesení Rady a představitelů vlád členských států, jednajících v Radě, ze dne 27. června 2002, týkající se rámce evropské spolupráce v oblasti mládeže (Úř. věst. C 168 ze dne 13. 7. 2002); Bílá kniha Evropské komise o nových podnětech pro evropskou mládež (COM(2001) 681, konečné znění); Sdělení Komise Radě o evropských politikách týkajících se mládeže. (COM(2005) 206, konečné znění).

³ To se týká zejména tzv. „trestných činů s omezeným okruhem pachatelů“ („*status offences*“), jako jsou útěk z domova, potulka atd.

hranici (18 let, i když v některých nových členských zemích může být zvýšena na 21 let), dolní věkové hranice se výrazně liší, a to od 7 do 16 let⁴.

1.4 S vědomím omezení, způsobených těmito rozdíly, je třeba poukázat na to, že podle srovnávací statistiky členských států EU představuje kriminalita mládeže v průměru 15 % z celkového objemu trestné činnosti, přičemž v některých zemích může dosahovat až 22 %. V každém případě je třeba upozornit na skutečnost, že míra tzv. „neregistrované“ kriminality (procento nebo počet trestných činů, které nejsou oznámeny oficiálním orgánům sociální kontroly, tj. polici a soudům) je tvořena z větší části právě trestnými činy spáchanými nezletilými pachatelí. Způsobeno je to především tím, že tyto trestné činy obecně nejsou závažné a jejich obětí jsou často také nezletilé osoby, u nichž je méně pravděpodobné, že se obrátí na příslušné orgány.

1.5 Bez ohledu na obraz, jaký v různých obdobích nabízejí statistiky, panuje mezi evropskými zeměmi zcela zjevně široce rozšířený dojem, že kriminalita mládeže roste a že tyto trestné činy jsou stále závažnější. Za těchto okolností veřejnost žádá efektivnější kontrolní mechanismy, což v mnoha zemích vede ke zpřísnění právních předpisů, jež se týkají mládeže. Tyto skutečnosti jen zdůrazňují potřebu přijmout opatření pro koordinaci a vedení, která by usnadnila řešení uvedeného jevu na evropské úrovni, a také potřebu dobře plánované informační politiky, jež by pomohla přehnaně dramatické vnímání tohoto problému, zmíněné v prvním bodě tohoto stanoviska, uvést na pravou míru.

1.6 Aniž by měl být jakkoliv zlehčován význam zkoumání příčin kriminality mládeže (o nichž pojednává následující část stanoviska, i když jen stručnou formou) nebo potřeby podrobného zkoumání preventivních strategií (jež jsou v tomto dokumentu rovněž průběžně zmiňovány, ovšem které musejí být v každém případě navrhovány k řešení příčin), **je hlavním cílem tohoto stanoviska analýza situace nezletilých osob, které se z důvodu svého jednání, které porušuje trestněprávní předpisy, stávají předmětem působení různých systémů soudnictví ve věcech mládeže a dostupných intervenčních mechanismů určených k jejich ochraně, převýchově a reintegraci do společnosti s cílem zabránit jejich recidivě.**

2. Příčiny kriminality mládeže

2.1 Nezletilou osobu může ke spáchání trestného činu vést mnoho různých důvodů a okolností, o nichž se odborníkům na tuto problematiku ještě nepodařilo dosáhnout obecné shody. Budeme-li nicméně vycházet z nejčastěji uznávaných příčin a zaměříme-li se podrobněji na příčiny související s ekonomickými a sociálně environmentálními faktory

⁴ Mezi zeměmi EU panuje největší shoda v otázce horní věkové hranice, kdy se systém soudnictví ve věcech mládeže uplatňuje ve všech případech do věkové hranice 18 let, i když některé země umožňují jeho použití v různé míře a v závislosti na okolnostech případu i v případech mladých osob do 21 let věku (Rakousko, Německo, Řecko, Itálie, Nizozemsko a Portugalsko). Větší rozdíly panují ohledně spodní věkové hranice trestní odpovědnosti: 7 let v Irsku; 8 let v Řecku a Skotsku; 10 let v Anglii, Walesu a Francii; 12 let v Nizozemsku a Portugalsku; 13 let v Polsku; 14 let v Rakousku, Estonsku, Německu, Maďarsku, Itálii, Lotyšsku, Litvě, Slovinsku a Španělsku; 15 let v České republice, Dánsku, Finsku, Slovensku a Švédsku a 16 let v Belgii. Je však třeba mít na paměti, že v mnoha případech, zejména vůči osobám ve věku od 7 do 13-15 let, nemají příslušná opatření ve skutečnosti trestněprávní charakter nebo jsou méně přísná než ta opatření, která jsou uplatňována vůči osobám ve věku od 13-15 do 18-21 let, přičemž je v mnoha případech zcela vyloučeno umístění v příslušných zařízeních určených pro výkon odnětí svobody.

(potud, že se jim budeme v kontextu tohoto stanoviska věnovat nejvíce), můžeme zdůraznit níže uvedené příčiny.

2.1.1 Rozpad rodiny či dokonce potíže související s udržení rovnováhy mezi rodinným životem a prací, vedoucí stále častěji k nedostatku pozornosti a absenci ovládnutí a kontroly dětí. V důsledku toho se mladí lidé často snaží vyplnit tyto mezery tak, že se připojí k mládežnickým gangům, jež se zaměřují na určitý druh společného symbolu (ideologického, hudebního, etnického, sportovního atd.), ovšem které zpravidla bývají charakteristické postoji nakloněnými vůči porušování zákona (*transgressive attitudes*). Dopouštějí se značné části společensky škodlivého jednání (vandalismus, graffiti) nebo i opravdového násilí a další trestné činnosti.

2.1.2 Socio-ekonomická marginalizace či chudoba, které rovněž ztěžují řádnou integraci nezletilého do společnosti. K této marginalizaci dochází častěji mezi mladými lidmi z přistěhovaleckých rodin (obzvláště zranitelní jsou dětští migranti bez doprovodu) a v určitých „ghettech“ velkých měst. Takové oblasti často představují odlidštěné městské prostředí, které obvykle vyvolává ve svých obyvatelích pocity bídy a agresivity.

2.1.3 Záškoláctví a neúspěchy ve vzdělání: ve školním prostředí to rovněž vede k nálepkování či sociální stigmatizaci, což často otevírá cestu k protispolečenskému chování či kriminalitě.

2.1.4 Nezaměstnanost, která je právě mezi mladými lidmi nejvyšší a často vede ke stavům frustrace a beznaděje, čímž vytváří živnou půdu pro delikventní jednání⁵.

2.1.5 Vysílání násilných scén a postojů v určitých pořadech některých médií nebo videohry pro děti, které pomáhají u mladých lidí vytvářet systém hodnot, v němž je násilí pokládáno za přijatelné chování.

2.1.6 Zneužívání drog a toxických látek, jež často vede toxikomana k páchání trestné činnosti za účelem získávání prostředků na uspokojování své závislosti. Rovněž pokud je toxikoman pod vlivem těchto látek nebo prožívá abstinenci syndrom, jsou jeho obvyklé ovládací schopnosti sníženy či zcela vymizelé. Zmínit je třeba také nadměrnou konzumaci alkoholu (i když příležitostnou), neboť hraje významnou roli v případech vandalismu a nebezpečného řízení motorových vozidel.

2.1.7 Poruchy osobnosti a chování, ať již v souvislosti s faktorem uvedeným v předchozím bodě, nebo nezávisle na něm. Společně s dalšími sociálními či environmentálními faktory zpravidla přispívají k tomu, že mladí lidé jednají impulsivně či neuváženě, aniž by na ně působily společensky akceptované standardy chování.

2.1.8 Nedostatky ve výuce a předávání sociálních a občanských hodnot – jako je dodržování pravidel, solidarita, velkorysost, tolerance, respekt k ostatním, kritické vnímání sebe sama, empatie, vysoká pracovní úroveň atd., které jsou v naší „globalizované“ společnosti

⁵ Srov. v souvislosti s tímto faktorem a s chudobou, o které pojednává bod 2.1.2, studii *Thematic Study on Policy Measures concerning Disadvantaged Youth*, kterou v současnosti zpracovává Generální ředitelství Evropské komise pro zaměstnanost a sociální věci (*European Commission's DG Employment and Social Affairs*), a kterou koordinuje Institut pro regionální inovaci a sociální výzkum (*Institute for Regional Innovation and Social Research, IRIS*).

nahrazovány více utilitárními hodnotami, jako je individualismus, soutěživost či přehnaná spotřeba – jež mohou za určitých okolností způsobit jistou míru odtržení od společnosti.

2.2 Tato kombinace faktorů probíhá v různé míře po celé EU, ve společnostech, které sice prosperují, ale v nichž sociální rozklad vede k protispolečenskému a deviantnímu chování.

2.3 V zájmu prevence násilného chování a řešení kriminality mládeže musí společnost vyvinout strategie, kombinující preventivní opatření s aktivní intervencí a trestáním. Preventivní a intervenční opatření musejí být navržena tak, aby zajistila sociální integraci všech nezletilých a mladistvých osob, a to především prostřednictvím rodiny, komunity, vrstevnických skupin, škol, přípravy na budoucí povolání a trhu práce.

Justiční a represivní opatření či reakce musejí být vždy založeny na principech legality, presumpce nevinny, práva na obhajobu, přísně spravedlivého procesu, úcty k soukromí, přiměřenosti a flexibility. Samotné řízení před soudem, výběr opatření i jejich následné provádění by měly vycházet ze **zásady nejlepšího zájmu dítěte**⁶.

3. Omezení tradičních systémů soudnictví ve věcech mládeže

3.1 Tradiční systémy soudnictví ve věcech mládeže se v reakci na moderní realitu kriminality a ve snaze vyrovnat se s ní potýkají s mnoha problémy. Evropské systémy trestní justice pro nezletilé byly proto velmi pomalé, neúčinné a ekonomicky neudržitelné: obvyklé byly dlouhé prodlevy v řízení a míra recidivy mezi mladistvými pachateli byla velmi vysoká. Současně postupem času oslabovaly tradiční zdroje neformální sociální kontroly (škola, rodina, pracoviště atd.).

3.2 Některé země (zejména skandinávské země) přešly od paternalistického „*ochranného modelu*“, který se objevil na počátku 20. století a podle něhož byli mladiství pachatelé pokládáni za sociálně nemocné (přičemž byli směšováni a zaměňováni s jinými nezaopatřenými nezletilými), k „*výchovnému*“ či „*sociálnímu modelu*“, což je sociální či komunitní model zaměřený na kriminalitu mládeže, který však, protože působí mimo soudní systém, neposkytuje nezletilým osobám potřebnou právní ochranu.

3.2.1 Od osmdesátých let 20. století různé mezinárodní dohody a smlouvy týkající se kriminality mládeže (Standardní minimální pravidla OSN pro výkon soudnictví nad mládeží (*United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice*) („Pekingská pravidla“), 1985; Směrnice OSN pro prevenci delikvence mladistvých (*United Nations Guidelines for the Prevention of Juvenile Delinquency*) („Rijádská směrnice“), 1990; Pravidla OSN na ochranu mladistvých zbavených osobní svobody (*United Nations Rules for the Protection of Juveniles Deprived of their Liberty*), 1990; a doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. R (87) 20, o sociální reakci na kriminalitu mládeže) postupně měnily systémy soudnictví ve věcech mládeže v evropských zemích zavedením „*modelu odpovědnosti*“. Zvláštní význam má v této souvislosti Úmluva o právech dítěte (*Convention on the Rights of the Child*), kterou přijalo Valné shromáždění OSN dne 20. listopadu 1989 a kterou

⁶ Článek 40 Úmluvy o právech dítěte, přijaté Valným shromážděním OSN dne 20. listopadu 1989.

ratifikovaly všechny členské státy EU, pro něž je nyní závazná. K dané problematice se vztahují články 37 a 40. Podle „modelu odpovědnosti“ je posíleno právní postavení nezletilé osoby a systém soudnictví ve věcech mládeže se přibližuje k systému trestní justice pro dospělé, když nezletilým osobám poskytuje stejná práva a záruky. Cílem je spojit výchovné a soudní aspekty s použitím ochranného modelu a opatření, která mají jasně výchovný charakter. Cílem modelu je stručně řečeno „učit odpovědnosti“.

3.3 Tento model, vycházející z výše uvedených mezinárodních standardů, je postupně začleňován do právních rádu 25 členských států EU.

3.3.1 Model odpovědnosti je založen na níže uvedených zásadách:

- Prevence spíše než přísná opatření: nejlepší způsob boje s kriminalitou mládeže je zabránit tomu, aby se mladiství stávali pachatelé trestné činnosti, což vyžaduje vhodné sociální, pracovní, ekonomické a vzdělávací podpůrné programy (mezi nimiž by neměly chybět programy, které podporují a usnadňují správné využívání volného času a volnočasové příležitosti);
- Omezení využívání tradičních justičních systémů na absolutní minimum a zavedení nových systémů justice zaměřených především na kriminalitu mládeže, s přenecháním jiných nepříznivých situací, které mohou ovlivnit nezletilé osoby (trpící například v důsledku opuštění, zneužívání nebo nepřizpůsobivosti), jiným službám (sociální péče);
- Omezení represivní intervence státu za současné implementace preventivních strategií v oblasti sociální péče o dítě, sociální politiky, pracovního trhu, zajištění volného času a komunální politiky obecně, a stejně tak za aktivnějšího zapojení komunity a dalších sociálních skupin do řešení konfliktů a hledání reálných alternativ, jako např. rodina, sociální pracovníci, škola, komunita, sociální organizace atd.;
- Minimalizace opatření a trestů spojených s odnětím svobody mladistvých, jež budou omezeny pouze na výjimečné případy;
- Větší flexibilita a rozmanitost kázeňských opatření, s adaptabilními prostředky, které mohou být upraveny podle poměrů nezletilého a v souladu s podmínkami a pokrokem dosaženým při působení na osobu či při uplatňování těchto prostředků, jako alternativ odnětí svobody;
- Poskytnutí stejných práv a záruk jako mají dospělí v trestním řízení (spravedlivý a nestranný proces) mladistvým pachatelům;
- Vybudování oficiálních orgánů sociální kontroly, zapojených do systému soudnictví ve věcech mládeže na profesionálních, odborných základech. V této souvislosti by mělo být zajištěno odborné vzdělávání pro všechny osoby zapojené do výkonu soudnictví nad mládeží (policie, soudci, státní zástupci, obhájci a odborníci zajišťující výkon různých sankcí).

4. Nové trendy v oblasti soudnictví ve věcech mládeže

4.1 K řešení kriminality mládeže existují i jiné alternativy, než tradiční opatření spočívající v odnětí svobody. Na mezinárodní úrovni dochází k posunu směrem k dodatečným nebo doplňkovým systémům, jež umožňují zacházet s nezletilými osobami efektivněji a způsobem, který je více prospěšný pro jejich osobnostní a socioprofesionální rozvoj, přičemž v nevyhnutelných případech není vyloučeno ani odnětí svobody.

4.2 Osvědčené evropské postupy v oblasti soudnictví ve věcech mládeže se dělí na tři hlavní oblasti: prevence, výchovné působení v místní komunitě nebo v centrech, a společenská a pracovní integrace.

4.2.1 Kromě již výše zmíněné prevence by výchovné působení mělo být zajištěno nejlépe s využitím zdrojů nebo institucí, náležejících ke stejnému sociálnímu prostředí jako dotyčné nezletilé osoby, s cílem vybavit je dovednostmi nebo schopnostmi, jejichž nedostatek především způsobil, že se dostaly do konfliktu s trestním právem. Tito nezletilci musí podstoupit důkladné vyšetření specialisty z celé řady oborů, kteří by určili výchovné nedostatky a stanovili, jakým způsobem je lze vybavit dovednostmi, které sníží riziko recidivy. Stejně tak se musí pracovat i s rodinami, a to k zajištění jejich spolupráce a přijetí odpovědnosti za proces výchovy a resocializace těchto nezletilých.

4.2.2 Kromě toho mladiství pachatelé spolu s dalšími skupinami, jako jsou zdravotně postižení, etnické menšiny, senioři atd., často patří ke skupinám, které jsou nebo mohou být vyloučené ze společnosti - jejich zvláštní potřeby a problémy, které jsou uvedeny výše, vedou k nutnosti cílené pomoci při snaze o dosažení soběstačnosti. Jinak jsou odsouzeni k neúspěchu a následně neschopnosti integrovat se do svého prostředí, což zvyšuje riziko recidivy a případně i uvíznutí v trestním systému soudnictví pro dospělé.

4.2.3 Tito mladí lidé tedy potřebují pomoc a vedení v procesu integrace s použitím širokého okruhu různých možností (například integrace ve smyslu sociálním, kulturním a jazykovém). Neexistuje jediný způsob, který by zaručil sociální integraci mladistvých pachatelů, stejně jako neexistuje žádný zcela spolehlivý mechanismus, který by zaručil, že plně integrovaná osoba nespáchá společensky škodlivý čin. Existuje však široká shoda v tom, že zaměstnání je hlavní způsob, jak lze mladé pachatele uvést do sféry ekonomické a sociální integrace a stability.

4.3 Vzhledem k vývoji systémů soudnictví ve věcech mládeže a s vědomím skutečností, uvedených výše v bodech 3.2 a 3.3, je třeba poznamenat, že v reakci na pojetí **retributivní justice** (odplata za způsobenou újmu) začal být justiční systém chápán jako **reparativní nebo restorativní systém**, a to v důsledku posunu těžiště kriminologické politiky směrem k oběti (viktologie) a obnovení role obětí v trestním řízení. Restorativní justice nabízí paradigma přístupu, který spojuje oběť, pachatele a komunitu ve snaze řešit následky konfliktu způsobeného trestným činem. Cílem je podpora nápravy způsobené újmy, usmíření stran a posílení pocitu kolektivní bezpečnosti. Restorativní justice usiluje na jedné straně o ochranu zájmů oběti (kdy pachatel má pochopit újmu způsobenou oběti a pokusit se poskytnout odškodnění) a na druhé straně o ochranu zájmů komunity (s cílem zajistit nápravu pachatele, zabránit recidivě a snížit náklady trestního řízení) a také pachatele (který se v takovém případě nedostane do soukolí trestní spravedlnosti a jehož ústavní záruky jsou zachovány).

4.4 Pachatelům přináší odškodnění zvláštní výchovný účinek tím, že je přiměje uvědomit si svou vlastní vinu, když se setkají tváří v tvář se svou obětí. To je může odradit od podobného jednání v budoucnosti. Protože vytváří jen nepatrnou míru stigmatizace, je vysoce výchovný a méně represivní, představuje ideální model pro systém soudnictví ve věcech mládeže.

4.5 Stručně řečeno, v posledních dvaceti letech prošla řízení, jakož i druhy nápravných opatření a trestů v oblasti soudnictví ve věcech mládeže, značnými změnami. Na významu získávají opatření nerepresivní povahy, jako jsou obecně prospěšné práce, vyrovnání a odškodnění, mediace s obětí nebo komunitou, odborné, praktické školení nebo zvláštní léčba drogové závislosti nebo jiné závislosti, například alkoholismu. Opatření takového druhu vyžadují dohled a neustálé sledování postupu a výsledků nezletilého. Tato opatření jsou využívána stále častěji a často mají také formu umístění v otevřeném nebo polootevřeném zařízení, dohledu a stálého kontrolování, probace, elektronického sledování atd. nebo kombinace několika takových opatření. Navzdory tomu však je odnětí svobody v nápravném zařízení nebo vězení stále velmi rozšířenou metodou.

4.6 Naopak působení nových jevů, které se objevují zejména ve velkých evropských městech (organizovaný zločin, mládežnické gangy, vandalismus na veřejných místech, násilí při sportu, šikana ve školách, násilí proti rodičům, extremistické skupiny a xenofobní jednání, spojení nových forem trestné činnosti a migrace, drogová závislost atd.), na veřejnost vede v posledních letech v některých evropských zemích ke **zprůsnění** trestního práva pro mladistvé, kdy jsou zvyšovány horní hranice trestů, které je možno uložit, jsou zaváděny různé formy umístění v zabezpečených nápravných zařízeních a dokonce jsou odpovědnými za některé trestné činy činěni rodiče namísto dětí.

4.6.1 V této souvislosti stojí za zmínku změny trestního práva pro mladistvé, provedené v Nizozemsku v roce 1995 a ve Francii v roce 1996, jakož i britský zákon o trestní justici a veřejném pořádku (*Criminal Justice and Public Order Act*) z roku 1994, který zvýšil horní hranici trestu odnětí svobody pro nezletilé osoby ve věku 15 až 18 let z jednoho na dva roky a zavedl tresty spojené s odnětím svobody v délce od šesti do 24 měsíců pro nezletilé ve věku 12 až 14 let. Byly rovněž zavedeny „příkazy k plnění rodičovských povinností“ („*parenting orders*“), které vyžadují, aby rodiče nezletilých osob, které spáchaly trestný čin nebo se dopouštěly záškoláctví, navštěvovali až tři měsíce týdenní kurzy. Rodičům, kteří opakovaně neplní své výchovné povinnosti, může být uložen peněžitý trest až do výše 1000 GBP.

4.6.2 Problém spojený s opatřeními tohoto druhu je, že zbavují břemene odpovědnosti nezletilé, kteří by podle moderních, na odpovědnost orientovaných přístupů trestního práva měli být jedině vedeni k odškodnění či k nápravě způsobené škody. V některých situacích navíc mohou rodiče (zejména ti, kteří mají omezené ekonomické zdroje a tedy méně příležitostí poskytnout svým dětem péči a dohled) cítit, že jsou nespravedlivě trestáni, nejsou-li schopni přinést důkaz, který by je zbavil odpovědnosti. Ve skutečnosti je třeba rodičům pomáhat při řádné výchově jejich dětí, a nikoliv je vystavovat nezaslouženému obviňování.

4.6.3 V některých zemích dochází k návratu ke koncepcím, které byly v 80. letech považovány za zastaralé, jako například umístění v zabezpečených zařízeních, která jsou také využívána k tomu, aby poskytovala sociální pomoc nezaopatřeným nezletilým. Jinými slovy k návratu ke směšování nezletilých osob, které spadají do sociálního systému, s těmi, které patří do systému soudnictví ve věcech mládeže.

5. Současná úprava v rámci EU

5.1 Zatímco Rada Evropy se již při různých příležitostech konkrétně zabývala problémem soudnictví ve věcech mládeže (především ve výše uvedeném doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. (87) 20, o sociální reakci na kriminalitu mládeže, a v nedávno přijatém doporučení Výboru ministrů č. (2003) 20, o nových způsobech řešení kriminality mládeže a úloze systému soudnictví ve věcech mládeže⁷), nelze totéž říci o institucích EU, které se této záležitosti dotkly pouze v souvislosti s jinými problémy, jako je například prevence kriminality.

5.2 Základní texty Evropské unie a Evropského společenství nabízí dva přístupy k tomuto tématu: hlava VI Smlouvy o Evropské unii (SEU) s názvem *Ustanovení o policejní a soudní spolupráci v trestních věcech*; a hlava XI Smlouvy zakládající Evropské společenství (SES) s názvem *Sociální politika, všeobecné a odborné vzdělávání a mládež*.

5.2.1 Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech by se měla řídit články 29 a násl. SEU, které mají zajistit občanům vysokou míru bezpečnosti v rámci oblasti svobody, bezpečnosti a práva. Tato ustanovení upravují postupy pro mezivládní spolupráci v trestních věcech na policejní a soudní úrovni, včetně takových aspektů, jako je prevence kriminality a boj proti zločinu, ať už organizovanému či nikoliv. V této souvislosti Komise dne 30. dubna 2004 předložila *Zelenou knihu o sblížení, vzájemném uznávání a výkonu trestních sankcí v Evropské unii*. Cílem tohoto konzultačního dokumentu Komise je analyzovat, zda existence různých systémů v EU představuje problém pro soudní spolupráci mezi členskými státy, a identifikovat překážky implementace zásady vzájemného uznávání. Dokument se nezmiňuje o kriminalitě mládeže ani o systému soudnictví ve věcech mládeže, ale neexistuje žádný důvod, proč by se cíle, jež jsou vyjmenovány v úvodu, například tresty spojené s odnětím svobody a alternativní tresty, jakož i mediace, nemohly použít i na tyto aspekty.

5.2.2 V této fázi stojí též za zmínku rámcový program AGIS⁸, jenž přijala Evropská komise dne 22. července 2002. Program prosazuje policejní, celní a soudní spolupráci a podporuje práci odborníků s cílem pomoci realizovat evropskou politiku v této oblasti. Na základě tohoto programu bylo zahájeno množství iniciativ, týkajících se vzájemného uznávání právních předpisů a osvědčených postupů v oblasti kriminality mládeže a systémů soudnictví ve věcech mládeže.

5.2.3 V souvislosti s hlavou VI SEU by též mělo být zmíněno rozhodnutí Rady ze dne 28. května 2001, kterým se zřizuje *Evropská síť prevence kriminality*⁹, jež se zabývá všemi druhy

⁷ Jako další příklad lze uvést rozhodnutí (66) 25, o krátkodobém zacházení s mladistvými pachatelí do 21 let věku, rozhodnutí (78) 62, o kriminalitě mládeže a sociální změně, doporučení č. (88) 6, o společenské reakci na kriminalitu mládeže mezi mladými lidmi pocházejícími z přistěhovaleckých rodin, a doporučení č. (2000) 20, o úloze včasné psychosociální intervence v prevenci kriminality.

⁸ Tento program rozvíjí a prohlubuje práci dřívějších programů, realizovaných podle hlavy VI: *Grotius II – Criminal, Oisin II, Stop II, Hippocrates a Falcone*.

⁹ Úř. věst. L 153, 8.6.2001.

kriminality, ale zaměřuje se především na trestné činy páchané mladistvými¹⁰, v městských oblastech a v souvislosti s drogami.

5.2.4 Ohledně sociální politiky, všeobecného a odborného vzdělávání a mládeže, zdůrazňuje článek 137 SES aktivity orgánů Společenství, jejichž cílem je podpora integrace osob vyloučených z pracovního trhu a boj proti sociálnímu vyloučení. Jak již bylo uvedeno v předcházejících bodech, společenská a pracovní integrace je bezpochyby jedním ze dvou hlavních prvků prevence a boje s kriminalitou mládeže. Evropská rada a instituce Společenství přijaly v této oblasti velký počet strategií, agend, projektů a programů, z nichž některé jsou uvedeny výše v bodě 1.2. Výsadní místo mezi nimi má z důvodu užšího vztahu k oblasti mladistvých pachatelů *Akční program boje proti diskriminaci (Action Programme to Combat Discrimination)*¹¹, jenž spadá pod Cíl 1 Evropského sociálního fondu (*European Social Fund*).

5.3 Pokud jde o Evropský parlament, ten zpracoval, byť jen v rámcové formě, různá opatření v oblasti ochrany nezletilých a přijal množství usnesení, včetně *Evropské charty práv dítěte (European Charter of the Rights of the Child)*, která byla přijata usnesením A3-0172/1992 ze dne 8. července 1992. Body 8.22 a 8.23 Charty stanoví řadu záruk pro nezletilé v trestním řízení, jakož i zásady a kritéria, jež by měly platit pro všechny sankce, které lze uložit, a zdroje, jež by měly využívat při zacházení s mladistvými pachateli.

6. Prospěšnost evropského stanoviska (*frame of reference*) v oblasti soudnictví ve věcech mládeže

6.1 Jak již bylo uvedeno výše, kriminalita mládeže znepokojuje mnoho evropských občanů. Navíc panuje jasné povědomí o tom, že se jedná o společný problém evropských zemí a že by bylo vhodné, aby se jím zabývaly instituce EU. To se odrazilo i v průzkumu Eurobarometer z roku 2001 (jenž se jako první zabýval vnitřní bezpečností v členských státech). Podle průzkumu má 45 % evropských občanů názor, že by politika prevence kriminality mládeže měla být společnou záležitostí vnitrostátních orgánů i institucí EU.

6.2 Jak bylo uvedeno dříve, OSN a Rada Evropy již vytvořily v souvislosti s kriminalitou mládeže a systémy soudnictví ve věcech mládeže množství mezinárodních standardů. Mají však jen malou nebo žádnou závaznost (s výjimkou výše zmíněné Úmluvy o právech dítěte) a prostě jen spojují řadu minimálních pravidel pro celé mezinárodní společenství. EU by vzhledem k úrovni svého rozvoje a větší vnitřní homogenitě měla z těchto pravidel vycházet

¹⁰ Příkladem činnosti, realizované Evropskou sítí prevence kriminality, je Přehled znalostí o násilí mezi mládeží: trendy, strategie a reakce v členských státech EU (*A review of the knowledge on juvenile violence: trends, policies and responses in the EU Member States*), Fitzgerald, Stevens a Hale, 2004.

¹¹ Příklad jeho aplikace na systém soudnictví ve věcech mládeže: ve Španělsku se nevládní organizace *Fundación Diagrama* (instituce, která zajišťuje výkon trestů spojených s odnětím svobody uložených soudy mladistvým pachatelům v mnoha autonomních oblastech země) podílí s regionálními orgány na vedení operačního programu, zaměřeného na mladé lidi ve výkonu nebo po výkonu trestu odnětí svobody, a na opatření, která ukládá systém soudnictví ve věcech mládeže. Cílem programu je stanovit pro tyto mladé lidi osobní a komplexní plán pro vstup do společnosti a zaměstnání, který začíná ještě před tím, než jsou propuštěni z nápravného zařízení. Program dosahuje významných výsledků.

a měla by aktivně usilovat o zlepšení mezinárodně stanovených zásad a jejich zefektivnění v rámci svého území.

6.3 Kromě toho by každá země EU mohla při tvorbě vlastních strategií, týkajících se různých aspektů kriminality mládeže - prevence, justice, ochrana a integrace - využívat zkušeností a osvědčených postupů z ostatních členských států. A to tím spíše, protože se jednotlivé příčiny a vnější znaky kriminality mládeže v těchto zemích stále více podobají (drogová závislost, rasistické jednání, násilí spojené se sportem, využívání nových technologií pro kriminální účely, městský vandalismus atd.).

6.4 Podobně podporují myšlenku společných pravidel systému soudnictví ve věcech mládeže též faktory vyplývající z probíhající evropské integrace, jako je odstranění kontrol na hranicích a volný pohyb osob, neboť mladí lidé se mohou volně pohybovat v zemích Společenství, nemluvě o příhraničních regionech, které se rozprostírají na tisících kilometrech mezi 25 členskými státy. Větší homogenita a/nebo koordinace mezi příslušnými vnitrostátními právními předpisy a strategiemi by mohla odstranit nebo omezit rizika či nové situace vzniklé v důsledku této větší mobility (jako je například možnost, aby mladistvý pachatel žil v jedné zemi a byl odsouzen za spáchání trestného činu v jiné zemi EU).

6.5 Navíc protože země často využívají svých systémů soudnictví ve věcech mládeže jako testovacího prostoru pro budoucí změny systémů trestního práva pro dospělé, mohla by koordinace a sblížení systémů soudnictví ve věcech mládeže postupně pomoci sblížit systémy vnitrostátního trestního práva. Jak bylo uvedeno dříve, tento úkol je jedním z cílů EU a bylo již dosaženo významného pokroku (eurozatykač, vzájemné uznávání a výkon trestů atd.). Kromě toho je legislativa v oblasti kriminality mládeže poměrně novou záležitostí (nejstarší předpisy pocházejí z počátku 20. století), což znamená, že by zahájení procesu přizpůsobování nevzbudilo tolik neochoty nebo nezpůsobilo tolik obtíží jako v případě systémů trestní justice pro dospělé, které mají dlouhou historii, v níž hrají svou roli hluboce zakořeněné historické, kulturní a právní faktory.

6.6 Podobně je důležité si uvědomit vliv, který by mohlo mít stanovisko Společenství na omezení či zabránění regresivním tendencím při řešení kriminality mládeže a v systému trestní justice ve věcech mládeže, které jsou, jak bylo uvedeno výše, patrné v určitých členských státech EU.

6.7 Jak z preventivně/sociálního hlediska, tak z represivně/justičního hlediska tento společný jev v uvedené oblasti v zemích EU zjevně zdůrazňuje potřebu společného rámce pro řešení tohoto problému. Ve svém doporučení (2003)²⁰ to požaduje i Rada Evropy, když pojednává o „*potřebě samostatných a zvláštních evropských pravidel pro alternativní sankce a opatření a evropských vězeňských pravidel pro mladistvé*“.

7. Návrhy k evropské politice soudnictví ve věcech mládeže

7.1 Výše uvedené body nabízejí následující **obecné linie přístupu**:

7.1.1 Všechny členské státy EU jsou v různé míře svědkem přibližně stejného jevu, který také vyžaduje srovnatelné reakce: rozpad tradičních nástrojů neformální sociální kontroly (rodina, škola, práce), vznik ghet ve velkých městských centrech, kde je významné procento populace ohroženo sociálním vyloučením, nové formy kriminality mladistvých (násilí doma a ve škole, mládežnické gangy, městský vandalismus), zneužívání drog a alkoholu atd.

7.1.2 Modely soudnictví nad mládeží v členských státech EU se od sedmdesátých a osmdesátých let 20. století postupně sblíží v důsledku mezinárodněprávních instrumentů, uvedených výše v bodě 3.2.1. Rozšiřuje se model *odpovědnosti*, jenž obecně souvisí s *restorativní* či *reparativní justicí*. Mezi členskými státy však stále přetrvávají významné rozdíly (z nichž nejvýznamnější je, jak bylo patrné výše, věk trestní odpovědnosti).

7.1.3 Celá řada důvodů, podrobně rozebraných již dříve v tomto dokumentu - podobné sociálně-ekonomické a politické podmínky členských států, právní tradice, které jsou někdy velmi blízké a někdy zase naopak téměř neslučitelné, sociální strategie týkající se prevence kriminality mládeže, které jsou již financovány a podporovány z rozpočtů Společenství - hovoří ve prospěch pokračujícího sjednocování modelů a systémů prevence, ochrany, postupů a právních předpisů, týkajících se kriminality mládeže a soudnictví ve věcech mládeže.

7.1.4 A konečně ideu většího sblížení, koordinace a výměny podporuje také několik dalších faktorů:

7.1.4.1 Činnost v oblasti kriminality mládeže a soudnictví ve věcech mládeže se neomezuje pouze na justiční sféru (kde mohou různé právní modely a tradice vytvářet překážky), ale měla by být interdisciplinární a zahrnovat více institucí, a tím dát dohromady další obory poznání - jako jsou sociální a behaviorální vědy - a velmi rozličné instituce, úřady a organizace (národní, regionální a místní správu, různé typy sociálních služeb, policejní a soudní struktury, neziskové organizace, soukromé společnosti realizující projekty sociální odpovědnosti podniků, rodinná sdružení, ekonomické a sociální činitele atd.), které často pracují nekoordinovaným způsobem.

7.1.4.2 Informační společnost, technologický pokrok, otevření hranic a další podobné faktory jistě významným způsobem přispívají k šíření jevů, zmíněných v bodě 7.1.1¹², ačkoliv by neměl být přehlížen ani prostý efekt „napodobování“ takového chování (znásobený zveřejňováním takových událostí v médiích) - všechny tyto změny probíhají v ohromném tempu a evropské země si nemohou dovolit je ignorovat.

7.2 Ve světle všech výše uvedených skutečností se EHSV domnívá, že by měla být přijata následující opatření k vytvoření komunitární politiky vůči kriminalitě mládeže a systému soudnictví ve věcech mládeže:

¹² Je vhodné upozornit na zřetelně důležitou roli, kterou při nepokojích ve francouzských městech v listopadu 2005 sehrály chaty, e-maily, blogy, mobilní telefony atd.

7.2.1 Především je důležité mít **aktuální a srovnatelné statistické údaje** o stavu kriminality mládeže v evropské pětadvacítce, které by poskytly spolehlivý obrázek o problému, jeho skutečných rozměrech a způsobu, jak jej řešit, a to s ohledem na – mezi jinými faktory – možné rozdíly mezi mladistvými pachateli mužského a ženského pohlaví.

7.2.2 Z hlediska kvality je Výbor přesvědčen, že by měla existovat řada **minimálních standardů nebo směrnic** pro členské státy, které by se týkaly všech aspektů soudnictví ve věcech mládeže, od způsobu, jakým policie a soudy zachází s mladými lidmi, kteří se dostali do konfliktu se zákonem, až po převýchovu a resocializaci. Tyto standardy by měly pokládat zásady stanovené v Úmluvě o právech dítěte, zejména v článcích 37 a 40, a mezinárodní směrnice obsažené v úmluvách uvedených výše v bodě 3.2.1, za výchozí bod pro další podrobné zpracování a implementaci.

7.2.3 Prvním krokem při přípravě těchto standardů by bylo získání co nejpodrobnějších informací o různých situacích a zkušenostech v každém z členských států. To lze provést různým způsobem, přičemž jedním z nich by mohlo být získání údajů prostřednictvím průzkumu, zasláního všem členským státům, který později doplní setkání skupin odborníků a praktických pracovníků v dané oblasti, v jejichž rámci by docházelo k výměně zkušeností a osvědčených postupů. Tato setkání by mohla získat pevný základ, přičemž by se vytvořila **sít expertů**, v níž by členství a úkoly byly přizpůsobeny zamýšleným specifickým cílům. Rovněž by bylo prospěšné, kdyby Komise k tomuto tématu vydala **zelenou knihu**, za účelem přesnějšího zaměření reflexe a diskuse, a zapojení co největšího počtu institucí, organizací a jednotlivců.

7.2.4 V souvislosti s výše uvedenými opatřeními, nebo alespoň jako další krok v rámci rozvoje vzájemného poznávání a sblížování modelů soudnictví ve věcech mládeže v členských státech, by mělo být vytvořeno **evropské monitorovací středisko** pro kriminalitu mládeže. To by nejen usnadnilo zkoumání problému, ale rovněž by přispělo k šíření výsledků a poskytování poradenství a podpory příslušným orgánům a institucím při jejich rozhodování. Jinými slovy, je nutno zajistit, aby výsledky tohoto výzkumného a studijního úsilí nezůstaly čistě akademické povahy, ale aby pomáhaly při přijímání praktických politik a strategií¹³.

7.3 Aniž by byly dotčeny výše uvedené skutečnosti a vzhledem k tomu, že různé problémy, které se týkají kriminality mládeže a systému soudnictví ve věcech mládeže, řeší individuálně různé **evropské politiky** (svoboda, právo a bezpečnost; mládež; výchova a vzdělávání; zaměstnanost a sociální věci), je třeba **operativně koordinovat** všechny příslušné orgány a instituce, aby bylo možné řešit kriminalitu mládeže na interdisciplinárním a multiinstitucionálním základě, který je, jak již bylo několikrát v tomto stanovisku naznačeno, k tomuto účelu nejvhodnější.

7.4 Vzhledem ke specifickým rysům kriminality mládeže a jejímu neodmyslitelně dynamickému a proměnlivému charakteru je nezbytné, aby všechny osoby pracující s mladými lidmi - soudci, státní zástupci, obhájci, policejní důstojníci, úředníci, mediátoři, sociální pracovníci, probační úředníci atd. – absolvovaly co nejodbornější a neustále aktualizované školení. V tomto směru hrají hlavní roli instituce Společenství, a to prostřednictvím výše uvedených nástrojů (sítě expertů, monitorovací středisko atd.) i dalších opatření, jako jsou výměnné programy pro odborníky z jednotlivých členských států, pracovní

¹³ Již dne 21. února 2003 předložila velká skupina poslanců Evropského parlamentu návrh usnesení Evropského parlamentu (B5-0155/2003), o zřízení evropského monitorovacího střediska pro kriminalitu mládeže.

spojení, nové metody dálkového vzdělávání, např. e-learning atd. Měly by být vytvořeny programy Společenství, které by tyto specifické vzdělávací potřeby uspokojovaly. Kromě toho by každý pokrok v oblasti soudnictví ve věcech mládeže v EU posílil postavení této oblasti poznání a povzbudil vývoj odborného výzkumu na evropských univerzitách, jež musejí být do celého procesu zapojeny.

7.5 Podobně vzhledem k tomu, že tento problém má zřejmý sociální a občanský rozměr, je třeba se postarat o to, aby v uvedeném procesu nebyly přehlíženy všechny přímo související organizace a odborníci z oblasti občanské společnosti (orgány „třetího sektoru“, sdružení, rodiny, nevládní organizace atd.), neboť mohou přispět k vytváření a následné realizaci veškerých programů a strategií, zaváděných v EU.

7.6 S ohledem na sociální integraci a reintegraci nezletilých a mladistvých pachatelů - třetí základ uvedený v bodě 1.1 - bude muset jakákoli budoucí politika Společenství zohlednit také úlohu odborů a zaměstnavatelských organizací a jejich specifických forem dialogu při plánování způsobů společenské a pracovní integrace a reintegrace sociálně vyloučených nezletilých osob. Všichni důležití činitelé budou muset být do tohoto procesu zapojeni, neboť společenská a pracovní integrace je jedním z rozhodujících prostředků reintegrace takových nezletilých do společnosti.

7.7 A konečně, EHSV si je vědom toho, že mají-li být všechny tyto strategie realizovány, musí jim také odpovídat příslušné rozpočtové prostředky. Proto by Evropská komise měla vytvořit rozpočtové položky, které by pomohly při ochraně nezletilých a prevenci kriminality mládeže, jakož i při zacházení s mladistvými pachateli prostřednictvím buď existujících projektů či opatření (jako ty, jejichž cílem je odstranit sociální vyloučení a podporovat integraci mladých lidí do společnosti a na pracovní trh)¹⁴, nebo programů navržených konkrétně za tímto účelem.

V Bruselu dne 15. března 2006.

Předsedkyně Evropského hospodářského a sociálního výboru
Anne-Marie SIGMUND

¹⁴ Příkladem takových projektů a programů, které v současnosti probíhají, jsou AGIS, Daphne II, Equal a Akční program boje proti diskriminaci.

**Zákon o trestné činnosti a narušování veřejného pořádku
- zákon Velké Británie z roku 1998 (vybraná ustanovení)**

**Stanovisko EHSV k prevenci kriminality mládeže
(2006/C 110/13)**

Překlad: Agentura Pylon

Vydavatel: Institut pro kriminologii a sociální prevenci
Nám. 14. října 12
150 21 Praha 5

Určeno: Pro odbornou veřejnost

Tiskárna: Vydavatelství KUFR - František Kurzweil
Naskové 3, Praha 5

Dáno do tisku: červenec 2007

Vydání: první

Náklad: 150 výtisků

www.kriminologie.cz

ISBN 978-80-7338-060-1